

ประวัติ หลวงพ่อจง พุทธสโร วัดหน้าตาंगนอก

ชาติกำเนิด

หลวงพ่อจง พุทธสโร ท่านได้ถือกำเนิดที่ ตำบลหน้าไม้ อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในต้นสมัยรัชกาลที่ ๕ ของราชวงศ์จักรี ท่านเกิดในวันขึ้น ๘ ค่ำ เดือน ๔ ปีวอก ซึ่งตรงกับวันพฤหัสบดีที่ ๖ มีนาคม ๒๔๑๕ นามเดิมชื่อว่า "จง" ในสมัยนั้นยังไม่มีการใช้นามสกุล เลยยังไม่มีนามสกุลพ่วงท้ายชื่อ เป็นบุตรชายคนโตของ "นายยอด" และ "นางขลิบ" ที่มีอาชีพเป็นชาวนา หลวงพ่อจงท่านมีน้องร่วมอุทรเดียวกันอีก ๒ คน คือ "นายนิล" หรือ "พระอธิการนิล" และ "นางปลิก"

ชีวิตในวัยเยาว์ของหลวงพ่อจงท่านอยู่ในฐานะยากจนเช่นผู้อำภัพ้อบโชค อุดมไปด้วยทุกข์โรคา มากกว่าความสุขร่าเริงสดใสเหมือนกับเด็กในวัยเดียวกันทั่วไป หลวงพ่อจงท่านถูกโรคพยาธิเบียดเบียนมาตั้งแต่เล็ก จึงทำให้มีรูปร่างค่อนข้างจะผอมโซ ไม่แข็งแรง หน้าตาซีดเซียว แลมยังมีอุปนิสัยค่อนข้างขี้อาย เชื่องซึม ขาดความกระตือรือร้น ชอบเก็บตัวอยู่ตามลำพังคนเดียว ไม่ค่อยพูดคุยกับใคร ถ้ามมา

คำก็ตอบกลับไปคำ และซ้ำร้ายไปกว่านั้นได้กลายเป็นที่น่าเวทนาสำหรับผู้พบเห็นและรู้จักมักคุ้นก็คือ หลวงพ่อจงในวัยเยาว์ท่านมีอาการหูอื้อจนเกือบหนวกรับฟังเสียงต่าง ๆ ไม่ค่อยชัดเจน นัยน์ตาก็ฝ้า ฟางมองอะไรแทบไม่เห็น แต่ด้านของจิตใจท่านกลับเพียรใฝ่หารสพระธรรม ชอบทำบุญตักบาตรในวันธรรมสวนะอยู่เป็นเนืองนิจ โดยให้บิดามารดาหรือญาติพี่น้องพาไปยังวัดหน้าต่างใน ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านมากนัก

เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์

จวบจนกระทั่งอายุของหลวงพ่อจงอายุได้ ๑๒ ปี บิดามารดาของท่านเห็นถึงอุปนิสัยของท่านว่ามีความชอบวัด ติดวัด จึงนำเข้าบรรพชาเป็นสามเณรชะเลย ณ วัดหน้าต่างใน และก็ช่างเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์เป็นอย่างยิ่ง เพราะปรากฏว่า เมื่อท่านได้บรรพชาเป็นสามเณรแล้ว โรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ที่รุมเร้ามานานแรมปี ไม่ว่าจะเป็นโรคพยาธิ ที่ทำให้เกิดอาการผอมโซ เชื่องซึม หูอื้อ นัยน์ตาฝ้าฟาง ก็ได้หายไปจนหมดสิ้น ท่านกลับกลายเป็นผู้ที่มีสุขภาพพลานามัยดีมาก และท่านก็มีความสุขในสมณเพศนั้น ดุจดังเป็นนิมิตหมายให้รู้ว่า หลวงพ่อจงจะต้องครองเพศอยู่ใต้ร่มผ้ากาสาวพัสตร์ไปจนชีวิตจะหาไม่

ในปี พ.ศ. ๒๔๓๕ เมื่ออายุครบบวช โยมบิดามารดาจึงได้จัดพิธีอุปสมบทให้ ณ พัทธสีมาวัดหน้าต่างใน โดยมี หลวงพ่อสุน เจ้าอาวาสวัดบางปลาหมอ ตำบลน้ำเต้า อำเภอบางบาล จ.พระนครศรีอยุธยา เป็นพระอุปัชฌาย์ พระอาจารย์อินทร์ เจ้าอาวาสวัดหน้าต่างนอก เป็นพระกรรมวาจาจารย์ และ พระอาจารย์โพธิ์ วัดหน้าต่างใน เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ได้รับฉายาว่า "พุทธสโรภิกขุ" และหลวงพ่อจงก็ได้ผนึกจำพรรษาอยู่ ณ วัดหน้าต่างใน ศึกษาพระปริยัติธรรมและธรรมศึกษา พร้อมด้วยฝึกฝนในอักษรสมัยทั้งขอมและไทย จากพระอาจารย์เจ้าอาวาสจนมีความรู้ปราดเปรื่องชำนาญ จนใคร ๆ ก็อดสงสัยมิได้ว่า เอ๊ะ ทำไมหลวงพ่อจงมียังมโห่งหรืออู้อัยอับปัญญาดุจดังที่มีบุคลิกอันอ่อนแอ ส่อสำแดงว่าน่าจะเป็นไปในทางที่บหรืออับ

หลวงพ่อสุน เจ้าอาวาสวัดบางปลาหมอ

หลวงพ่อจง พลิกความเข้าใจของโยมและวงศ์ญาติให้เป็นการกลับตาลปัตรไปไกลกว่านั้น นอกจาก
ศึกษารู้อัจฉริยะในพระธรรมและภาษาหนังสือจนแตกฉานแล้ว มิช้ามินานยังสามารถรับการถ่ายทอด
วิทยาการในแขนงว่าด้วยคุณเวทย์วิทยาคมขลัง จาก พระอาจารย์โพธิ์ เจ้าอาวาสวัดหน้าต่างใน ซึ่ง
ท่านเป็นผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง มีผู้ศรัทธาเลื่อมใสไพศาลในยุคนั้น มาได้ขนาดว่าหมดสิ้นพุงความรู้ของ
พระอาจารย์ และก็มีได้หยุดยั้งแค่นั้น หลวงพ่อจงยังได้พากเพียรแสวงหาความรู้ไม่ขาด รู้ว่าที่ไหนมี
พระอาจารย์ดี มีผู้เคารพนับถือมาก ในวิชาหรือเจนจบในวิทยาการหนึ่งวิทยาการใด ท่านเป็นเสาะ
แสวงหาหนทางนำตนไปนมัสการน้อมยอมเป็นสานุศิษย์ ศึกษาวิชาอย่างไม่มีที่ถอยไม่มีกลัวความ
ลำบาก ในการต้องบุกป่าฝ่าหนามข้ามทุ่งไกล ๆ ซึ่งสมัยนั้นไปไหนต้องใช้พาหนะทำยากันเป็นหลัก

ต่อมาจึงได้ไปศึกษาเรียนวิชาปฏิบัติกรรมฐานจากพระอาจารย์หลวงพ่อปิ่น เกจิอาจารย์ของวัดพิกุล
(โสภคินทร์) ตำบลพระขาว อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา อดีตเจ้าอาวาสวัดพิกุล ซึ่งท่านมี
ชื่อเสียงกิตติศัพท์โด่งดังมากจนสมญาว่า เป็นพระมหาเถระฝ่ายอรัญวาสีผู้ยิ่งใหญ่รูปหนึ่งหมั่นศึกษา
และพากเพียรด้วยอิทธิบาทอันแก่กล้าช้านาน

พระอาจารย์หลวงพ่อปิ่น วัดพิบูล

จนในที่สุด "ทั้ง" ถูกฝนลงเป็นเข็มสำเร็จ กาลต่อมา หลวงพ่อจงจึงได้รับขนานนามเป็นผู้เชี่ยวชาญทาง
เจริญกรรมฐาน ประเภท อสุภปฏิบัติ โดยที่ท่านมีบุคลิกภาพเปี่ยมพร้อมสมบูรณ์ สำหรับการ
ปฏิบัติเจริญภาวนา เหมาะสมกับสภาวะนั้นได้ ด้วยปราศจากอารมณ์หวาดหวั่น หวาดไหว เป็นต้น
เปี่ยมพร้อมด้วย มีองค์คุณอันเหมาะสมที่เรียกว่า สัพปาเย (สี่) และมี องค์คุณอันเป็นที่ตั้งของความ
เพียร (ห้า) ที่เรียกว่า ปธานียังคะ

เมื่อได้ศึกษาเล่าเรียนพระธรรมศึกษา และปฏิบัติพระปริยัติธรรมศึกษาพระเวทย์และวิชาการคุณ
เวทย์วิทยาคม ซึ่งมีความสนใจเป็นพิเศษ เพราะนอกจากมีนิสัยส่วนตัวพอใจแล้ว ยังมีเหตุแวดล้อม
จากความรู้สึกรู้สึกชื่นและศรัทธาของชาวบ้านชาวเมืองสมัยยุคนั้นให้ความนิยมนต่อศาสตร์แขนงนี้
ดังจะเห็นจากมีผู้ถวายความเคารพศรัทธาต่อความเป็นพหูสูตร ความยิ่งยงเกรียงไกรในอำนาจฤทธิ์
มนต์ขลังของท่านพระครูโพธิ์ ท่านเจ้าอาวาสวัดหน้าต่างใน ซึ่งครั้งกระนั้นเป็นต้นสังกัดของ
หลวงพ่อจงจนล่วงผ่านวันเดือนไปหลายรอบปีนักษัตริ์ トラาจนพระอาจารย์โพธิ์ได้ถึงมรณภาพไป
เพราะโรคร้ายเบียดเบียนตามอายุขัยของผู้ชราภาพ ประกอบด้วยหลวงพ่อจง เป็นผู้ขึ้นชื่ออยู่ใน

ความรู้ของผู้ใกล้ชิด ทั้งใกล้ไกลตลอดมวลหมู่ผู้สนใจเฝ้าสังเกตว่า ได้รับการถ่ายทอดวิทยาการทางเวทย์วิทยาคมมาจากพระอาจารย์โพธิ์ได้อย่างเต็มภาคภูมิวุฒิที่พระอาจารย์โพธิ์มีอยู่ แต่นั้นมาบรรดาชาวบ้านก็ให้ความศรัทธาเชื่อมั่นต่อหลวงพ่อจอย่างท่วมท้น ทำให้ท่านต้องรับภาระหนักในการทำพิธีรดน้ำมนต์ ใช้เวทย์วิทยาคมกระทำพิธีสะเดาะเคราะห์ ให้ฤกษ์งามยามดี บำบัดเหตุมิดีกาลิร้าย นานาประการ ตามแต่จะมีผู้มาอาราธนาขิมนต์ให้โปรดจึงกระทำให้ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังเป็นเงาตามตัว

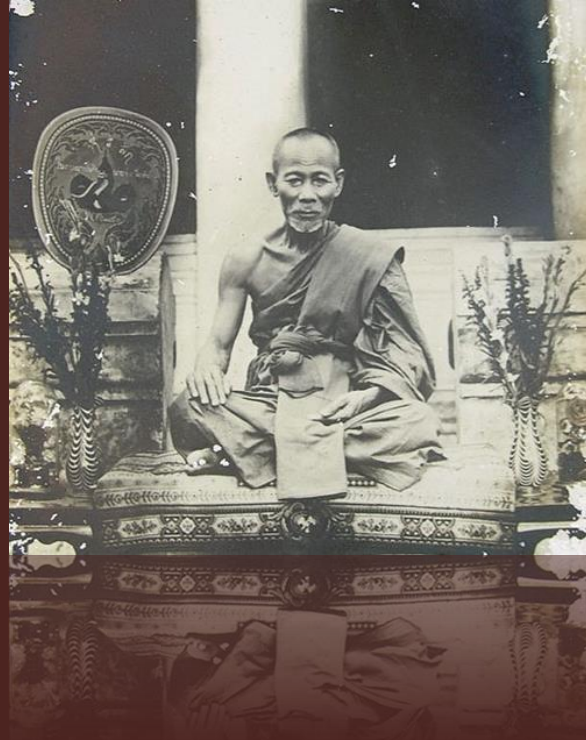
ในขบวนการใช้อุบายอันแยบคาย อบรมบ่มจิตให้ได้รับความสงบจนบังเกิดเป็นสมาธิและฌาน (สมถะ กัมมัฏฐาน หรือเรียกว่า สมถะกรรมฐาน) กับอาการอบรมจนให้ดวงจิตบังเกิดปัญญาที่เรียกว่า วิปัสสนากรรมฐาน (กัมมัฏฐาน) หลวงพ่อจพอใจชอบใช้ฝึกจิตในแนวทางเรียกว่า อสุภะ

อสุภะ ตามความหมายก็คือ หมายรวมถึง สิ่งอันเป็นซากของวัตถุหรือซากร่างปราศจากชีวิต อันไร้ความน่าดู ปราศจากความสวยงามตรงข้ามกลับ น่ารังเกียจ น่าเบื่อหน่าย และน่าขยะแขยง

สะอิดสะเอียน หลวงพ่อจงพอใจใช้วิธีการ เพ่งอสุภะ เป็นแนวทางอบรมบ่มจิต ก็เพราะได้ความคิดว่า มันเป็นการช่วยให้คุณสามารถมองเห็นชัดด้วยตา และบังเกิดความรู้สึกในใจให้คิดสังเวชอย่างซาบซึ้ง ถึงความจริงในข้อที่ว่าตนและสรรพสัตว์ เมื่อต้องมีอันต้องตายไปแล้วก็ต้องมีสภาพน่าอเนจอนาถ ไม่น่าดู ไม่น่ารัก แต่น่าชัง น่ารังเกียจ ทุเรศ อูจาดตา ดังนี้ด้วยกันทั้งนั้นและเป็นสิ่งที่ไม่มีใครหนีพ้น ซึ่งจากข้อคิดนี้ จะทำให้ดวงจิตแห้งแล้งหดหู่ ปราศจากความร่าเริงยินดีในรูป รส กลิ่น เสียง โผฏฐัพพะ ปราศจากความหลงมกมาย คิดว่าร่างกายเป็นสิ่งสวยงาม จะได้เป็นเครื่องบรรเทาอัสมิมานะ คือ ความสำคัญผิด เพื่อเห็นไปว่าร่างกายนั้นมันเป็นตัวตนของเขาของเราจริงแท้ ซึ่งความจริงมันมิใช่ความจริงมันเป็นเพียงอัตตะปราศจากตัวตน เป็นที่รวมอยู่ของธาตุทั้งห้าชั่วคราว โดยสภาวะปรุงแต่งแวดล้อม ครั้นถึงกาลเวลาก็แตกดับล่วงลับสลายไป ไม่เป็นเขาไม่เป็นเรา

หลวงพ่อบุญชอบเพ่งมอง อสุภะ คือ รูปเน่าเปื่อยของศพที่มีผู้เอามามอบให้ และท่านเก็บไว้ในห้องที่จัดไว้พิเศษโดยเฉพาะอย่างซ่อนเร้น มิให้ประเจิดประเจ้อต่อความรู้สึกเห็นของผู้อื่น ท่านจะใช้เวลายามปลอดและสงัดจากผู้คนเข้าไปในห้องพิเศษพร้อมด้วยดวงเทียนที่มีแสงสว่างเพียงมองเห็น ท่านจะนั่งเฝ้าเพ่งมองดูรูปศพคนตาย ไม่เลือกว่าจะเป็นศพชิ้นอดีตจนเป็นน้ำเหลืองหยด มีกลิ่นเหม็น หรือเป็นซากศพแห้งเหี่ยวจนหน้าตาน่าเกลียดเพียงใด ท่านก็จะเฝ้าจ้องมองเพ่งดูอย่างจริงจัง เพ่งมองให้เป็นภาพติดตา จนจำขึ้นใจว่า ศพนั้นท่าทางรูปร่างเป็นอย่างนั้น แห้งเหี่ยวเป็นรอยย่นผิดหน้าตามนุษย์ธรรมดาอย่างนั้นยังงี้ หรือมีน้ำเหลืองหยดเพราะอาการเน่าเปื่อยตรงนั้นตรงนี้ พร้อมกันนั้นก็กระทำจิตใจให้บังเกิดอารมณ์สังเวช ว่ารูปกายที่เกิดมาแล้วก็ต้องถึงวาระมีอันเป็นไปให้เจ็บป่วย ถูกทำร้ายหรือยังเกิดอุบัติเหตุเป็นภัยอันตรายถึงตาย ตายแล้วก็มีอาการน่าอเนจอนาถต่าง ๆ นานา เป็นเช่นนี้เสมอไป ร่างกายหนอ... ชีวิตหนอ... ต่างล้วนเป็นภาพน่าอเนจอนาถ น่าสังเวช น่าชิงชัง น่าเบื่อด้วยกันทั้งนั้น

เมื่อมีผู้สงสัยถามว่า ทำดังนี้และปลงอารมณ์ได้ดังนี้แล้ว จะบังเกิดประโยชน์อะไร หลวงพ่อบุญชอบให้คำตอบว่าได้ประโยชน์คือ ทำให้ไม่หลงใหลรักตัวตนว่าเป็นตัวตนของเขาของเรา มันเป็นแค่ชีวิตกาย

เกิดที่ก่อสารรูปขึ้นได้ด้วยสภาวะแวดล้อมของธาตุทั้งสี่ ดิน น้ำ ลม ไฟ เข้ารวมตัวกัน ความคิดเห็นแก่ตนเอง เอาเปรียบเบียดเบียนผู้อื่น จะหย่อนหายไปจากสันดานโลกโมโหสัน เป็นเครื่องเหนี่ยวรั้ง ชัดเกลาสันดานจิตใจ ให้ผ่องใสสะอาด หากมนุษย์อันเป็นตัวสมมติของกาย เกิดไม่หลงนึกแยกประเภทของกายเกิด ว่านั่นเป็นเขา นี่เป็นเรา ดังนี้แล้ว การอยู่ร่วมกันในสังคม บ้านเมือง ตลอดทั่วโลก ก็จะมีแต่ความสงบสุข ไม่ต้องมีการดิ้นรนจ้องล้างจ้องผลาญย่ำยีต่อกันและกัน

หลวงพ่ोजงเป็นผู้มีกำลังหนุนมั่นคงด้วยการใช้แรงอิทธิบาทสี่ ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา เข้าปฏิบัติกระทำในกิจการไม่ว่าสิ่งใดที่สนใจ ตลอดจนการท่องบ่นทบทวนวิทยาคมที่พระอาจารย์โพธิ์ประสิทธิ์ประสาทให้ไม่ย่อท้อ ท่านได้พากเพียรกระทำสม่ำเสมออยู่เป็นนิจ ด้วยความมานะแรงกล้า

ยิ่งนานวันนานคืนล่วงไป ภูมิจิตของท่านก็เพิ่มพลังความชำนาญจนเข้าขั้นนับว่าเป็นผู้ได้ฌานสมาบัติขั้นสูงผู้หนึ่ง

หลวงพ่ोजงเป็นผู้มีบุคลิกเหมาะสมหลายประการ เหมาะสมจะเข้าบำเพ็ญบารมีไผ่หาสัจธรรม อาทิ

★เป็นผู้มี **สัจจะ** คือ ผู้ซื่อตรงต่อตนเองและผู้อื่น มีจิตใจปราศจากความกัลปกลอก พูดคำไหนเป็นคำนั้น ตั้งใจทำอะไรได้ดั้นด้นใช้ความพากเพียรทำไปจนปรากฏผลโดยปราศจากยั้งยั้ง ไม่มีถอยหน้าถอยหลัง

★เป็นผู้เปี่ยมด้วย **ทมะ** คือ เป็นผู้ที่มีอำนาจใจกล้าแข็ง สามารถยับยั้งบังคับใจตนเองไว้ในอำนาจการตัดสินใจได้อย่างเด็ดขาด

★เป็นผู้ซึ่งพร้อมด้วย **จาคะ** คือ มีดวงจิตสะอาดบริสุทธิ์ พร้อมจะเสียสละได้ทุกเมื่อ มีความกล้าหาญสามารถทุ่มเทแม้แต่ชีวิตเพื่อเลี้ยงเสียแลกกับประโยชน์ยิ่งใหญ่ ซึ่งหากทำไปแล้วผู้อื่นหรือสาธารณประโยชน์จะพึงได้รับจากการเสียสละนั้น ๆ ของท่าน โดยเฉพาะเมื่อแน่ใจว่าการปฏิบัติตามธรรมะของพระพุทธเจ้าย่อมเป็นเครื่องทำให้จิตใจได้รับความสงบหนีพ้นจากทุกข์ได้ ท่านก็มีเห็นแก่ความลำบากเหนื่อยยาก หรือกลัวเกรงสิ่งใด นอกจากตั้งหน้าบำเพ็ญธรรมนั้น ๆ อยู่อย่างสม่ำเสมอ

★เป็นผู้มี **ภูมิปัญญา** คือ มีความฉลาดสามารถรู้จักสิ่งใด ทำแล้วเป็นคุณงามความดีมีประโยชน์ต่อตนเองและกับผู้อื่น ควรไม่ควร เป็นไปได้หรือเป็นไปได้ ทั้งเป็นผู้ใช้ความฉลาด บ่มเกลานิสัยทั้งของตนและผู้อื่นอย่างไม่ขาดสาย

★เป็นผู้มี **ศีล** ครบถ้วน ไม่ก่อกรรมสร้างเวรกรรมสร้างความใคร่ให้เดือดร้อน เป็นผู้ใช้ศิลปพอกใจตนเองให้สะอาดประณีตเป็นนิจ แม้แต่คำน้อยไม่เคยตำหนิตีเตียนให้ผู้ใดต้องได้รับความสะเทือนใจ เด็กศิษย์วัดขโมยเงินที่เก็บไว้ทำบุญสร้างโบสถ์ ก็ไม่โกรธไม่เอาเรื่อง ตรงข้ามกลับขอร้องมิให้ตำรวจถือผิดเพราะเป็นเรื่องในวัด ส่วนพวกเด็ก ๆ ก็โดนดูเพียงว่า ที่เขาจับพวกเอ็งได้ว่าเป็นคนขโมยเงินของอาตมาไป ก็เพราะเอาไปแล้วไปแบ่งไม่ยุติธรรม อย่าเอาเปรียบ อย่าขัดคอขัดใจกันสิ จะได้ไม่แตกความสามัคคี

★เป็นผู้มี **สมาธิและฌาน** มั่นคงเป็นพื้นฐาน หลวงพ่อจง สามารถบำเพ็ญฌาน และกระทำบำเพ็ญสมาธิได้อย่างสงบทันที แม้ในท่ามกลางเสียงระจองอแง

★เป็นผู้มี **สุขภาพดี** ฉับเป็นเวลา แม้จะนอนไม่เป็นเวลา แต่สามารถลุกขึ้นปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน ตามกำหนดกฎเกณฑ์สม่ำเสมอ มีอำนาจจิตแข็งขัน จวบจนล่วงวัย ๙๓ ปี ในปีสุดท้ายที่มรณะเข้ามาเยือนและพาสังขารของท่านไปสู่ความมุขัง ยังคงมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ เมื่อเจ็บหนัก รู้ว่าจะไม่รอด ท่านพูดว่า "คราวนี้เขาเอาเราอยู่แน่ อย่างไรก็ตามเป็นหนีไม่รอด"... จากนั้นก็รอความตายโดยสงบ ไม่บ่นไม่หวั่นไหวอย่างไรทั้งสิ้น

หลวงพ่ोजงท่านเป็นผู้รู้พระปริยัติธรรมตามฐานันดร และตามความต้องการเรียนรู้ให้เข้าใจในพระธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อใช้ปฏิบัติให้บังเกิดความสงบสุข และ บรรลุเข้าสู่วิถีแห่งความพ้นทุกข์ พร้อมด้วยใช้เป็นเครื่องกล่อมเกลาบรทธาทุกข์ให้แก่ผู้อื่นตามควรแก่ฐานะานุรูป เหมาะสมตามกาลเทศะ...ตลอดจนได้เป็นผู้รอบรู้เจนจบในทางวิทยาคม ซึ่งพระอาจารย์โพธิ์ผู้เป็นพระอาจารย์ได้ถ่ายทอดไว้ให้และท่านก็สามารถนำไปใช้ช่วยปลดทุกข์ทางกายทางใจแก่ปวงชนมากมาย แม้แต่ในมหาสงครามโลกครั้งที่สอง สมรภูมิดินโด้จีน และสมรภูมिरบในเกาหลี อิทธิบารมีของหลวงพ่ोजง ก็ได้สอดแทรกมีบทบาทช่วยให้เหล่าทหารหาญของชาติไทยทั้งสามกองทัพบังเกิดพลังใจใหญ่หลวง กระทำการรบได้อย่างห้าวหาญ มีชื่อเสียงเกรียงไกรไพศาล เป็นที่หวาดหวั่นย่นระย่อต่อเหล่าข้าศึกไม่น้อย

เมื่อเผชิญกับการรับรุกบุกเข้าปะทะหมายกวาดล้างของทหารไทย ข้าศึกก็ล้มตายอย่างย่อยยับหรือถอยหนีโดยไม่คิดสู้บ่่อยที่สุด...แม้แต่ในวงล้อมของฝูงข้าศึก ที่จ่อมทัพฝ่ายพันธมิตรคาดหมายว่าอย่างไรเสียกองร้อยทหารไทยคงไม่มีทางรอดเหลือกลับฐานทัพ เพราะคำนวณจากจำนวนทหารข้าศึกที่ล้อมทหารไทยไว้กว่าห้าชั้น ด้วยกำลังรบที่มากกว่าเป็นสิบ ๆ เท่า ไม่มีทางที่จ่อมทัพฝ่ายพันธมิตรซึ่งทัพไทยร่วมด้วยจะคาดคิดเป็นอย่างอื่นไปได้ และไม่น่าจะเป็นการคาดคะเนที่ผิดไปเลย

แต่...ทหารไทยผู้ห้าวหาญก็สามารถต่อสู้กับข้าศึกทั้งทางพื้นดินและหลบระเบิดที่เครื่องบินข้าศึก
ทิ้งปูพรมลงมาไม่ขาดสาย พร้อมกับต้องบุกฝ่าพายุปืนกลหนักเบาจากวงล้อมห้ำหั่นทั้งสี่ทิศ หลุดรอด
ออกมาได้เกือบครึ่งจำนวน... ทหารไทยเลยถูกถือว่าเป็นกองทัพมััจจุราช กองทัพมหากาฬ กองทัพผี
สารพัดจะถูกขนานสมญานาม

มันเป็นการรบในยุทธวิธีตีฝ่าที่ใจห้าวกร้าวแกร่งอย่างอัศจรรย์เหมือนฝัน... จอมทัพพันธมิตรรับรู้ข่าว
แสนจะพึงพิติปราโมทย์ด้วยอาการตกตะลึง ต้องสั่นหัวและถามซ้ำเป็นสองสามซ้ำว่า นั่นเป็นรายงาน
ข่าวรับฟังเชื่อได้รึ ? แต่เมื่อเป็นข่าวชัดเจนมีการยืนยันเป็นหลักฐาน จอมทัพพันธมิตรภาคเอเชียก็
ต้องเชื่อและอุทานชมลั่น

ถึงขนาดจอมทัพแม็คอาเธอร์ ขอบพบผู้บังคับบัญชากองทัพ เพราะอยากเห็นตัวเหล่ายอดทหารไทยผู้
เกรียงไกรและจอมทัพแม็คอาเธอร์ก็ได้รู้ว่าเลือดไทยทุกคนระอุอ้าวไปด้วยความห้าวเหี้ยมหาญ คิด
เชื่อมั่นกันอยู่แต่ว่า ถ้ายิ่งต้องยิงให้ถูกข้าศึก แต่ข้าศึกจะยิงไม่ถูก เพราะพระพุทธรเจ้า พระธรรมเจ้า
พระอริยสงฆ์เจ้า แห่งบวรพุทธศาสนาท่านคุ้มครอง

ธรรมต้องชนะอธรรมไม่มีปัญหา แต่อย่างไรก็ดี ทหารไทยที่รอดตายเกือบครึ่ง ปรากฏว่า ส่วนใหญ่
บ้างมีตะกรุดชุด ๑๖ ดอก บ้างมีตะกรุดโทน บ้างก็ใช้เสื่อพระยันต์ราชสีห์สีแดงบ้างมีพระพุทธรฐิติ
ใหญ่ของหลวงพ่ोजง วัดหน้าต่างนอก และจำนวนทหารผู้รอดตายเหล่านั้นเชื่อว่า บรรดาเครื่องราง
ของขลังที่พวกตนมั่นใจในคุณขลังเหล่านี้มีส่วนช่วยชีวิตของตน

ทหารรุ่นศึกอินโดจีน และต่อมาในมหาสงครามโลก จนกระทั่งศึกเกาหลี ส่วนมากมีความศรัทธานิยม
บูชาสักการะต่อตะกรุดโทน ตะกรุดชุด ๑๖ ดอก และเสื่อยันต์แดงราชสีห์ นำติดตัวเข้าสมรภูมิเพื่อ
เป็นการบำรุงขวัญ

ตะกรุดพระเจ้า ๑๖ พระองค์
หลวงพ่อคง วัดหน้าถ่านนอก

กองทัพไทยทั้งสามเหล่า ขึ้นชื่อว่าเป็นที่รับรู้ของกองทัพข้าศึก ไม่ว่าจะครั้งอินโดจีน มหาสงครามโลกครั้งที่สอง หรือสงครามเกาหลี ว่าเป็นทหารหาญที่ทำการรบเก่งกล้าที่สุด ตายและเสียหายน้อยที่สุด เฉพาะขวัญของทหารได้รับการยกย่องว่าเลิศที่สุด

มนต์ขลังและวิทยาคม เป็นเครื่องประสิทธิ์ประสาทให้ผู้ศรัทธาสักการะ แคล้วคลาด ยิ่งไม่ออก ฟันไม่เข้า ตีไม่แตก และบ้างเป็นมหาลาภ มหาเสน่ห์ มหานิยม ได้จริงจังกแท้ไหนเพียงไรหรือไม่ หากจะพิสูจน์กันจริงจัง บางทีอาจจะกระทำไต่ยาก เพราะอุปมาดุจตั้งเป็นอิทธิพลหรืออำนาจลึกลับอะไรทำนองนั้น จึงยากจะหาผู้ยืนยันทำพิสูจน์เป็นผลแตกหัก..แต่อย่างไรก็ตาม ความศรัทธา ความเชื่อมั่นในอิทธิพลบารมี ของความขลังศักดิ์สิทธิ์ในประการเหล่านี้ ก็มีอยู่ในความรู้สึกอย่างมั่นคงของชาวไทย ไม่เลือกชั้น วรรณะ มานานกว่าพัน ๆ ปี... ฉะนั้นใครจะเชื่อหรือไม่ ก็แล้วแต่จิตใจของคนนั้น

กัณฑ์อำนาจ กับ ความซึ้ง

สมัยเมื่อเป็นภิกษุในระยะสิบพรรษาแรก เป็นระยะกำลังอยู่ในวัยศึกษาหาความรู้ หลวงพ่อจึงเป็นผู้มีมานะพยายาม และกระตือรือร้นใคร่เป็นพหูสูตอยู่เสมอ เมื่อรู้ว่ามีพระอาจารย์ทรงวิทยาคุณดีเด่นในทางใดก็ชวนชวายเป็นนัสนการขออนุญาตเป็นศิษย์ และหลังจากได้รับการถ่ายทอดวิชาอาคมจากพระอาจารย์โพธิ์จนชำนาญ ต่อมาท่านเจ้าอาวาสวัดหน้าต่างนอก คือ หลวงพ่ออินทร์ลาสิกขาบทไปประกอบอาชีพทางฆราวาส ชาวบ้านส่วนมากของตำบลนั้นและใกล้เคียง ซึ่งต่างเริ่มมองเห็นว่า ภิกษุจึงเป็นผู้ทรงสมณะ สำรวม พร้อมทั้งมีคุณสมบัติแห่งความเป็นอริยสงฆ์ดีเด่นหลายประการประกอบทั้งเป็นศิษย์เอกของหลวงพ่อโพธิ์ วัดหน้าต่างใน ซึ่งมีผู้เลื่อมใสศรัทธาในวิทยาคุณของท่านมาก จึงพากันนิมนต์ให้เป็นเจ้าอาวาสเสียที่วัดหน้าต่างนอกแทนพระอธิการอินทร์ (สมัยนั้น ชาวบ้านมีสิทธิมีเสียงเลือกตั้งเจ้าอาวาสได้เอง)

หลวงพ่อก็จึงเมื่อเป็นเจ้าอาวาสวัดหน้าต่างนอกแล้ว ก็ได้พยายามปฏิบัติตนตามฐานะ ได้รับยกย่องเชยิบฐานะอย่างเหมาะสม นอกจากบริหารภารกิจการงานเป็นของสงฆ์และของวัด อันพึงกระทำตามสิกขาบทเฉพาะที่เกี่ยวกับชาวบ้าน ก็ได้สำแดงจิตอัธยาศัย แม่ไมตรีโอบเอื้ออารีต่อบุคคลไม่เลือกหน้าไม่ว่าใคร จะยากดี มีจนหรือเป็นคนถ้อยชั่ว จนขึ้นชื่อว่าพาลชน จะเข้าหาหรือขอร้องให้ช่วยงานกิจธุระหรือจะช่วยเหลือ หรือนิมนต์ไปโปรดที่ไหน ไม่ว่าหนทางใกล้ไกล ท่านเป็นยอมรับยินดีกระทำธุระปลดเปลื้องบำเพ็ญกรรมให้ผู้ขอได้รับความสมปรารถนา ตามปัญญาของท่านโดยควรแก่ฐานะานุรูปและกาลเทศะของผู้ขอเสมอไป ด้วยความเต็มใจยิ้มแย้มแจ่มใส ท่านไม่เคยปฏิเสธหรือผิดผ่อน มิเคยสำแดงกิริยาการอ้าอึ้งไม่พอใจ หรือขึ้นโกรธกระทำแง่เงื่อนอึดอดอดอย่างไร และแม้แต่การกินอยู่ (ฉัน) ท่านไม่เคยบ่นไม่เคยพูดว่า อยากฉันโน่นนี่ ถึงเวลาใครถวายอะไรให้ฉัน ก็ฉันจนอิ่มตามความพอใจไม่มีอาการผิตปกติ

ต่อมาราวอายุได้ ๓๐ เศษ ภายหลังจากที่ได้เคยเดินทางบุกดงรกชัฏท้องป่า ข้ามภูเข่า ห้วย ละหาน
แหว ไปกระทำการมัสการบูชารอยพระพุทธรบาท และเจดีย์สำคัญทุกแห่งในเมืองไทยแล้ว หลวงพ่อจงได้
ยินเขาเล่าว่าประเทศพม่ามีเจดีย์สำคัญสูงใหญ่ คือ พระมหาเจดีย์ชเวดากอง ท่านก็เกิด

ความกระตือรือร้นใคร่จะได้ไปนมัสการทันที แต่เมื่อได้ปรารภเรื่องนี้ให้ญาติ เพื่อนภิกษุ และสงฆ์
ผู้ใหญ่ฟังแล้ว ส่วนมากทักท้วงให้ระงับยับยั้ง มิอยากให้ไป ต่างอ้างเหตุผลว่าทางมันไกลนัก อีกอย่าง
เป็นเมืองต่างดาวพูดกันไม่รู้เรื่อง ประการสำคัญคือถนนหนทางที่จะไปก็ไม่มีเป็นเส้นสายแน่นอน
นอกจากจะต้องเดินวกเวียนเลี้ยวลัดและมุดลอดไปตามดงทึบ หรือป่าเถาววัลย์ ไม้พุ่มไม้เลื้อยนานา
ชนิด

ด่านแรกสำคัญที่สุดก็คือจะต้องบุกฝ่าไปในดงพญาเย็น ดงพญาไฟ ซึ่งครั้งกระนั้นรกชัฏ ยามร้อนก็
ร้อนจัด ยามเย็นก็เย็นยะเยือก และชื้นแฉะ จนได้รับสมญาขนานนามเป็นดงผีห้า ผู้เดินทางผ่านดง
ยิ่งใหญ่ทั้งสองซึ่งมีระยะยาวนับเป็นร้อย ๆ กิโลเมตร มีสภาพถูกปกคลุมไปด้วยไม้ใหญ่เป็นดงที่กจน
มองไม่เห็นแสงแดด เต็มไปด้วยไม้เลื้อยพันพันกันเป็นพืด เหมือนแนวกำแพงชั้นแล้วชั้นเล่าไม่มีที่
สิ้นสุด นอกจากนี้ก็เต็มไปด้วยหินแหลมหินคม โขดเขา หุบเหวใหญ่น้อย เต็มไปด้วยสรรพสัตว์ร้ายทั้ง
ทวิบาท จตุบาท กบอสรพิษสัตว์เลื้อยคลานร้อยแปดพันอย่าง ซึ่งหากพลั้งเผลอปราศจากระวัง
พริบตาเดียว ก็เท่ากับเอาชีวิตไปทิ้งเสียเปล่า ยิ่งกว่านั้น ในเรื่องหมอเรื่องยา หลวงพ่อจงก็ปราศจาก
ความรู้ ผู้จะเป็นเพื่อนเดินทางไปด้วยก็เช่นกัน ฉะนั้นแม้จะรอดจากเขี้ยวเล็บ สัตว์จตุบาทไหนเลยจะ
รอดจากโรคร้าย โดยเฉพาะจากดงใหญ่มหากาฬ พญาเย็น-พญาไฟ ซึ่งขึ้นชื่อกระฉ่อนว่า เป็นดงผีห้าม
หาประลัยไปพัน

ใครจะซักแม่น้ำทั้งห้าก็คิดกัน ขัดคออย่างไรก็ไม่เป็นผล... หลวงพ่อจงไม่เถียง ไม่แม้แต่จะเหตุผลใดเข้า
หักล้างข้อแย้ง เป็นแต่เพียงหัวเราะ หึ หึ หึ ตีหน้าตาเสมือนมิได้แยแสต่อสรรพสิ่งที่น่ากลัวสยดสยอง

พระมหาเจดีย์ชเวดากอง

ตามคำบอกเล่าเหล่านั้นแม้แต่น้อย คำพูดของท่าน พูดสั้น ๆ ห้วน ๆ ตามนิสัยซึ่งผู้ฟัง ฟังแล้วรู้สึกได้ทันทีว่า ลงพูดยังงั้นเอาข้างจุดไว้ก็จุดไม่อยู่ ท่านว่า "ไม่เป็นไรน่า ทั้งฉันก็ศรัทธายากไปจริงๆ ด้วย"

เมื่อปณิธานมั่นคงไม่เอนเอียงไม่ทรุดต่ำต่อเหตุผลของใคร ในใจท่านแน่วแน่เป็นประการฉะนี้ การหักท้วงทัดทานมิว่าด้วยเหตุผลน่าหวั่นไหวอย่างไร ก็ไม่ทำให้ท่านเอนเอียงย่อท้อถอยหลัง หลวงพ่อจงปักหลักเจตนาของท่านไม่มีแคลนคลอน ตั้งจิตจะไปนมัสการพุทธเจดีย์ชเวดากอง ไม่ว่าจะอยู่พม่าหรือมุมใดของโลกก็ต้องไปให้ถึงจนได้ เพื่อกระทำไตรสรณะคมน์สักการะให้สมศรัทธาซึ่งจงใจใฝ่ฝันไว้

และในราวกลางปีพุทธศก ๒๔๕๐ หลวงพ่อจงพร้อมด้วยยามสองยามยาวศอกเศษ มีเครื่องใช้ไม้สอยที่จำเป็นกับตัวยาทาประเภทแก้ปวดท้อง บำรุงธาตุ ห้ามเลือด ไม้ขีดไฟ เทียนไข และกระป๋องต้มน้ำเล็ก ๆ พร้อมด้วยกลดสำหรับกางนอน ในขณะที่ธุดงค์ได้ออกเดินจาริกด้วยเท้าเปล่า โดยลำพังองค์เดียวจากวัดหน้าต่างนอกมุ่งหน้าไปสู่วัดพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี และที่นี่ย่านก็ได้พระภิกษุผู้มีจิตศรัทธาขอติดตามไปอีกสององค์ จากนั้นเมื่อเดินไปถึงชายแดนลพบุรี ซึ่งเป็นทางออกสู่ดงพญาเย็น ดงพญาไฟ ก็ได้ภิกษุเพิ่มอีกสององค์ร่วมเดินทางไปด้วย รวมเป็นห้าองค์ทั้งหลวงพ่อกจ และทั้งห้าองค์ก็ไม่มีศิษย์แม้แต่คนเดียวที่จะติดตามไปรับใช้ปฏิบัติวัตรธำก

ตั้งแต่สระบุรีเข้าดงพญาเย็น ดงพญาไฟ ต้องใช้เวลาถึงสี่วันกว่าจะผ่านไปได้ เพราะหนทางเดินนั้นขวางกั้นไปด้วยอุปสรรค บางแห่งหนาแน่นไปด้วยดงหญ้าและเถาวัลย์รกทึบ ยิ่งกว่านั้นบางตอนก็ต้องเดินผ่านห้วยลึกและหุบเหว ซึ่งมองหรือสังเกตไม่เห็นได้โดยง่ายว่าเป็นเส้นทางที่ใช้เดิน บางตอนก็ไปออกทางเกวียนและริมน้ำ ซึ่งมีทั้งรอยตีนเสือ ช้าง หมี ที่เป็นรอยใหญ่ ๆ ก่อให้เกิดความหวั่นไหวได้ไม่น้อย แต่พระภิกษุทั้งห้าก็ได้เกรงกลัว และบางครั้งก็เดินหลงทางบ่อย ๆ บางวันต้องหาทางเดินใหม่ให้เข้าสู่เส้นทางที่ชาวบ้านใช้ถึงสี่ครั้งห้าครั้ง และบางวันเดิน ๆ ไปแล้ว ไม่รู้ว่าเป็นเวลาไหน ก็เป็นอันว่าไม่ได้หยุดหุงหาฉันเพล เพราะบางทีกว่าจะรู้มันเลยเที่ยงไปนานแล้ว รู้จากแสงตะวันที่แผ่เญทางเดินไปออกป่าโปร่ง ก็ได้แต่อาศัยฉันผลหมากรากไม้แก้หิวไปพลางบางวันที่ฉันเพลแทนเข้าไปเลยก็มี

และในตอนสายของวันที่สี่ ขณะที่อยู่กลางดงพญาไฟ ก่อนจะถึงจังหวัดนครราชสีมา ภิกษุผู้ร่วมทางได้อาหารเป็นไข้ป่าอย่างรุนแรง แม้จะช่วยกันถวายยาที่มีติดไปเท่าไรก็ไม่หาย อาการรุนแรงขึ้นอย่างรวดเร็ว หลวงพ่อกจและพระภิกษุอีกสามองค์ก็ต้องผลัดกันเฝ้าดูแลอาการ เพราะมาด้วยต้นจะทิ้งไว้เดียวดายนั้นไม่ได้ ที่สุดก็ต้องเสียเวลาอยู่ในป่า โดยเลือกเอาริมเหวที่มีพื้นราบสูงกว่าแห่งอื่นได้แห่ง

หนึ่งเป็นที่พำนัก พักรักษาภิกษุผู้อาพาธ จวบจนวันรุ่งขึ้นตอนสาย ภิกษุองค์นั้นมีอาเจียนทานพิษไข้ได้ ก็ถึงกับมรณภาพ เมื่อช่วยกันฝังไว้ตามมีตามเกิดแล้ว บ่ายวันนั้นจึงได้เดินทางหลุดรอดจากดงพญาเย็น ดงพญาไฟ ผ่านเขตลพบุรี ย่างเข้าเขตนครสวรรค์

ที่นครสวรรค์ ก็ได้มีพระภิกษุขอร่วมเดินทางไปด้วยอีกรูปหนึ่งรวมจำนวนเป็นห้ารูปเหมือนเดิม เส้นทางเดินระหว่างนครสวรรค์จนถึงพิษณุโลกเป็นพื้นที่ราบป่าโปร่ง ไม่เป็นป่าทึบเหมือนในดงพญาเย็น ดงพญาไฟก็จริง แต่บางแหล่งก็เต็มไปด้วยยอสรพิษร้าย โดยเฉพาะตอนที่เดินบึงบอระเพ็ดเวลานี้ มีน้ำท่วมเจิ่งนองเป็นบริเวณกว้าง ท่วมตอนที่เส้นทางรถไฟอยู่นานหลายเดือนในปีหนึ่ง ๆ ตามทางที่เป็นป่าริมน้ำซึ่งต้องเดินผ่าน มีจระเข้ขุดรูเต็มไปหมดทั้งสองฟากฝั่ง รวมทั้งงูเห่าและงูจงอางเลื้อยพันพ่านให้เห็นอยู่ตลอดระยะทางเดิน เมื่อได้ยีนผีเท้าแม้จะเดินกันอย่างแผ่วเบา แต่สัญชาตญาณระวังภัยและมีสันดานดุโดยกำเนิดของมันตามธรรมชาติ มันต่างชุกอแผ่แม่เบี้ยคุกคามภิกษุทั้งห้ารูปอย่างน่าสยดสยอง แม้จะมีการระมัดระวังกันเป็นอย่างดี เจ้างูจงอางตัวหนึ่งก็ได้ฉกกัดพระภิกษุรูปหนึ่งที่มาจากสระบุรีเข้าจนได้ และพิษร้ายกำเริบจนทนไม่ได้ พระภิกษุองค์นั้นก็ต้องมรณภาพไปอย่างน่าสลดใจ

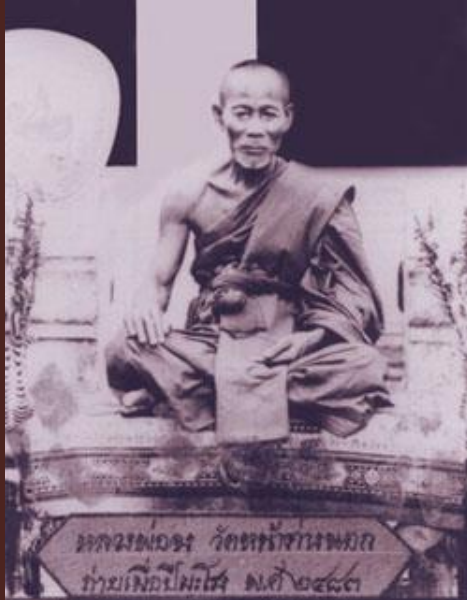
เมื่อผ่านถึงจังหวัดพิจิตร ที่วัดตะพานหิน ก็ได้มีพระภิกษุอีกรูปหนึ่งขอร่วมทางไปด้วย ฉะนั้นการเดินทางจากพิจิตรมุ่งสู่พิษณุโลก ก็ยังคงมีคณะร่วมทางครบจำนวนห้ารูปตามเดิม แต่จากพิจิตรระหว่างเข้าเขตพิษณุโลก พระภิกษุจากลพบุรีก็ต้องมรณภาพ เสียชีวิตไปอีกรูปหนึ่งขณะเดินข้ามลำธารที่เป็นพงรก โดยถูกจระเข้คาบไปกัดกิน และทิ้งซากศพไว้เพียงครึ่งเดียว

หลวงพ่อกับพระภิกษุอีกสามรูปจากพิษณุโลกมุ่งเข้าสู่แม่สอดเดินขึ้นไปเชียงราย โดยหมายเส้นทางเข้าไปแม่ฮ่องสอน และจะเข้าสู่พม่าในด้านที่ตั้งเจดีย์ชเวดากอง พระภิกษุร่วมเดินทางต่างค่อยมรณภาพไปที่ละองค์ด้วยโรคไข้ป่า และบ้างขาดอาหาร เป็นโรคท้องร่วงอย่างแรง (อหิวาต์) จึงคงเหลือเพียงหลวงพ่อกับแต่องค์เดียว ที่รอดังค์ไปถึงพม่าและได้เข้านมัสการพระเจดีย์ชเวดากองอย่างที่ตั้งใจเอาไว้

หลวงพ่อกยมรับว่าแรก ๆ เมื่อเห็นภิกษุผู้ร่วมเดินทางมีอันเป็นต้องจากกันไปในสภาพที่เรียกว่าตายจากก็รู้สึกใจคอหดหู่และสลดจิตคิดสังเวช แต่เมื่อได้ทบทวนคิดได้ว่า อันรูปกายเกิดของมนุษย์และปวงสรรพสัตว์ก็มีความตายนี้แลเป็นความเที่ยงแท้ที่ชีวิตกายเกิดทุกรูปนามยังต้องประสบ รูปกายใดมีว่าจะอยู่ในฐานันดรและอยู่ในสภาพมีว่าเยี่ยงใด จะเป็นจอมนักรบผู้เกรียงไกร เป็นจอมมหาราชผู้มีศักดิ์นายิ่งใหญ่ รูปกายเกิดเหล่านี้ก็ต้องประสบกับมรณะสัญญาเป็นปริโยสานด้วยกันทั้งนั้น มิว่าจะในลักษณะการละม้ายแม่นยำเหมือน หรือแตกต่างกันในบทบาทเคลื่อนไหวอย่างใดก็ตาม มฤตยูมิยอมยกเว้นหรือแม้แต่จะให้มีการผ่อนผันให้รูปกายใดผัดผ่อนประกันวันตายยี่ดออกไป

เมื่อปลงตกคิดเห็นสาเหตุความต้องตายเป็นอย่างนี้จิตก็รู้สึกจี๊ดซัดต่อความหวั่นไหวหวาดเสียวแห่งมรณะสัญญาน มิว่าจะอย่างกรายเข้ามาคุกคามในวิธีการเยี่ยงใด ตรงข้ามเมื่อเห็นความตายของผู้อื่นแต่ตนเองยังมีเคยถูกรุกรานให้มีเหตุเภทภัยร้าย ๆ กลับทำให้บังเกิดเพิ่มพูนอำนาจใจให้ทวีความกล้าแข็งยิ่งขึ้น

ที่พม่า แม้จะพูดจากันไม่รู้เรื่องในตอนแรก ๆ แต่เมื่ออยู่กันไปการใช้ภาษาบู้ยไ้บ้บัง ใช้ภาษามคร และภาษาพม่าที่สังเกตจดจำไว้ ก็ทำให้หลวงพ่อจรู้เรื่องและได้รับความสะดวกในการอยู่ในพม่าเป็น เวลานานหลายเดือนเป็นอย่างดี

ตอนขากลับ หลวงพ่อจต้องเดินทางเพียงรูปเดียวอย่างโดดเดี่ยวด้วยจิตใจกล้าหาญ ไม่เกรงเหตุ ภัยภัยอย่างใด และได้แวะจำพรรษาที่วัดแห่งหนึ่งที่กำแพงเพชร เพราะคาดคะเนแล้วว่าการเดินทาง จะทำไม่ได้รวดเร็วตามกำหนด จึงคิดเห็นสมควรกลับวัดเมื่อรอให้พ้นกำหนดออกพรรษาจะสะดวก กว่า

ทั้งขาไปและขากลับ หลวงพ่อจได้รับความปลอดภัยอย่างอัศจรรย์แต่ผู้เดียว ส่วนภิกษุผู้ร่วมทาง ๗ องค์ถึงแก่กรรมภาพไปสิ้น

หลวงพ่อจเคยพูดว่า ท่านเองก็ไม่ได้เหมือนกันว่าเป็นเพราะเหตุใด ท่านจึงไม่พานพบเหตุร้ายหรือ เจ็บปวดแม้แต่เล็กน้อยก็ไม่เคยมี แต่ระหว่างทางเคยเหยียบหินและลื่นลงหลุมเล็กจนทำแผลงสักหน สองหน นอกนั้นไม่เคยประสบเหตุการณ์อะไร จิตใจของท่านก็รู้สึกว่ามันเป็นปกติ ไม่เคยซู่ซ่าพลุ่ง พล่านหวาดสยองกับการคุกคามของธรรมชาติอันเป็นวิบากทุรกันดาร ไม่เคยกริ่งกลัวต่อความวิเวก

วิกาล หรือความอ้างว้างท่ามกลางเสียงสายฝนที่สาดโกรกตลอดไปไม้ที่ปลงมา สายฟ้าได้ฟาดกราด
เกรี้ยวลงมาถึงสองครั้ง กิ่งยางต้นใหญ่ขนาดสองสามคนโอบได้หลุดมาทั้งกิ่งไหม้ดำ แต่ในกรณีนั้น ไม่
มีใครผู้ใดเป็นอันตราย กลับพากันหลุดรอดไปได้ จนต่อภายหลังจึงเสียชีวิตเพราะสัตว์ร้ายขบกัด และ
พิษไข้ป่า

ระหว่างทางเขตแม่ฮ่องสอน ครั้งหนึ่ง หลวงพ่อจงท่านกำลังจะกางกลดจำวัดอยู่ที่เพิงผาหุบเขาแห่ง
หนึ่ง ก็มีงูจงอางสีเหลือง แวววาวมะเมื่อม พุงปราดเข้ามาทางท่านอย่างว่องไว ท่านก็มองจ้องไปที่งู
จงอางตัวนั้น รู้สึกกระตือรือร้นใจอยู่ว่า นี่ถ้าจะตรงเข้าจู่โจมเล่นงานเราแน่ แต่เวรกรรมอย่างนี้เป็นกรรมเก่า
หากเคยเป็นคู่ผลาญกันมาก็ยากจะหนีเขาไปรอดพ้น งูตัวนั้นใหญ่ยาวสักสองเมตรเห็นจะได้ มันชูคอ
พลิกเอียงไปเอียงมาอย่างผยองฤทธิ์ พุงปราดผ่านกองไม้ริมธารน้ำอีกสักห้าวาจะถึงตัวหลวงพ่อจง
ท่านก็คงมองเพ่งอาการของมันด้วยความสงบ ในใจนึกภาวนาว่า หากไม่เคยมีเวรเก่าต้องชดใช้ ขอ
อย่ามาก่อกรรมสร้างหนี้เวรใหม่ไว้ต่อกันเลย เจ้าจงไปตามทางของเสียเถิด

เมื่อหลวงพ่อกำลังนึกแผ่กระแสนจิตอยู่นั้น งูจงอางได้พุงมุงสู่กองไม้ ข้ามเข้าหาท่านอย่างปราดเปรี้ยว แต่
ในทันทีทันใด ดุจตั้งราวกับถูกเบรคห้ามล้ออย่างแรง มันชะงักพรีดปลางบิดตัวอย่างรุนแรงพลิกคลำ
ลงจากกองไม้ ปรากฏว่าตะขาบสีเขียวแก่จนเกือบดำตัวหนึ่งยาวราวสักสองคืบตัวใหญ่แบนสองนิ้ว
เศษ กำลังขบกัดติดอยู่ตรงสะดือใต้ท้องของมัน เมื่อตอนงูจงอางสะบัดไผนตัวโดยแรงนั้น ตะขาบได้
กระเด็นหลุดออกไป ปรากฏว่าตรงสะดือขาดมีก้อนกลมเล็กไหลย่อยเป็นน้ำเขียวจาง ๆ ออกมาจุกอยู่
และการสะบัดอย่างแรงทำให้มันพลิกตัวหล่นลงไปในน้ำนอนหงายท้องอยู่ และไม่นานนักก็สิ้นใจตาย
ส่วนตะขาบตัวฮีโร่ก็คลานงุ่มง่ามออกจากกองไม้มุ่งเข้าราวป่าข้างหน้า โดยมีได้สนใจจะหันหลังมา
มองหลวงพ่อกองเป็นการอำลาหรือทวงคุณแม่แต่น้อยบารมี

ภูมิเวทย์ วิทยาคม

เมื่อเป็นบุคคลมีจิตแก่กล้าสามารถดำรงตนจนมีสมาธิศีลบริสุทธิ์ปราศจากวอกแวกห่วงหวั่นไหวในสรรพเหตุอันจักมาสิ้นคลอนดวงใจให้ไหวหวาด ไม่ว่าจะเป็นต้นตอก่อภัยมีดสว่าง จากเวรกรรมเก่า หรือจากกรณีแวดล้อมซึ่งจะจู่โจมเข้ามาไม่ว่าในลักษณะการใด จวบแม้กระทั่งสามารถเดินทางโดดเดี่ยวกลับจากพม่าสู่ผืนแผ่นดินไทยด้วยตนเองตามลำพัง

แต่นั้นมาหลวงพ่ोजง ก็ทวีความเชื่อมั่นในบำเพ็ญบารมีแสวงสัจธรรมหาอิทธิบารมีในทางปฏิบัติ กัมมัฏฐานตั้งในแนวทางของสมณะกัมมัฏฐานและวิปัสสนากัมมัฏฐาน กระทั่งอบรมบ่มฌานสมาบัติ ให้แก่กล้าทั้งทางกสิณและสมาธิ จนปรากฏว่า หลวงพ่ोजงประสบความสำเร็จสมมโนหมายในวิถีซึ่ง ท่านต้องการเดินทางไปสู่จุดหมายปลายทาง

ภายหลังต่อมา หลวงพ่ोजงได้ชื่อว่าเป็นอริยสงฆ์ผู้บริสุทธิ์ มีพร้อมซึ่งอิทธิบาท แก่กล้าในแนวทางของ วิชาแปดประการ อันเรียกขานกันว่า "อภิญญา"

ความเป็นผู้รู้ในธรรมแจ่มกระจ่างและปฏิบัติธรรมได้สมำเสมอเป็นนิจลิน มิเคยเบื่อหน่ายท้อถอยของ หลวงพ่ोजง ย่อมประจักษ์แก่ตาแก่ใจของบุคคลผู้ใกล้ชิดทั่วไปเป็นอย่างดี จนท่านถือเป็นคนตีพจน์ขึ้น ว่า "การสวดมนต์ไหว้พระ เป็นกิจวัตรอันมิควรขาดกระทำ"

หลวงพ่ोजงขึ้นชื่อลือเลื่องว่า เป็นผู้เชี่ยวชาญในทางกสิณ สมาธิ ท่านสามารถหลับตานอนและตื่น เวลาใดก็ได้ตั้งใจหมาย ดวงจิตของท่านเปี่ยมด้วยความสันโดษและสงบอย่างแน่วแน่จริงแท้ เปี่ยมด้วยความเมตตาพร้อมจะเอื้อเฟื้อแผ่ต่อสรรพสัตว์ทั้งผองให้ได้ผ่านพ้นทุกข์ภัยทั้งมวลและได้ประสบพบแต่ความสุขสำเร็จประสงค์ หลวงพ่ोजงมีแต่ความมุ่งดี หวังดี ปรรณนาดี ต่อชีวิตกายเก่า สมำเสมอ โดยปราศภยากติ อันเป็นความลำเอียง ไม่เลือกหน้า ไม่มีจิตคิดเห็นแก่ฐานะความเป็นอยู่

หรือ อำนาจฐานันดรและภาวะสภาพของใครสิ่งใดมาเป็นน้ำหนักถ่วง หรือกดดันให้บังเกิดความโน้ม
น้าวโอนเอียง มิว่าใครผู้ใดไปหาสู่ ท่านโอภาปราศรัยต้อนรับด้วยความยิ้มแย้มทันทีไม่ต้องให้มีการ
รีรอหรือผิดหวัง

ไม่มีใครเลยจะสามารถสร้างความรังเกียจความชิงชังให้บังเกิดในน้ำใจหลวงพ่องขึ้นได้ ท่านไม่เคยจะ
พูดจาว่ากล่าวหาว่าใครผู้ใดไม่ดีเลวร้าย บางครั้งแม้แต่มีใครไปเล่าเรื่องราวของคนไม่ดี กระทำทุราจาร
ผิดศีล หรือประพฤติเลวร้ายแสนสาหัสในทางใจ พร้อมด้วยวิพากษ์วิจารณ์ด่าว่ากันตามสันดาน
อธยาศัย หลวงพ่องก็ไม่ห้ามไม่ให้พูด ใครพูด ใครด่ากัน ก็ฟังบ้างไม่ฟังบ้าง ไปจนเขาพูดจบเรื่อง แต่
ไม่เคยสนับสนุนซ้ำเติมว่าใครดีใครไม่ดี ท่านพูดเป็นกลาง ๆ ว่า

"เรารู้ว่าใครไม่ดีก็หลีกเลี่ยงให้ห่าง ใครดีจึงคบหาไปมาสู่กัน ทุก ๆ คน ควรกระทำแต่ความดีมีศีล
สัจธรรม ส่วนคนประพฤติชั่วก็จะต้องได้รับกรรมตามสนอง และเขาเป็นคนน่าสงสาร หากช่วยกันได้
ควรช่วยกัน ตามหลักพรหมวิหาร ทำบุญทุกอย่างย่อมได้กุศลสนอง แต่การช่วยผู้มีทุกข์ ช่วยคนคิดผิด
ให้คิดถูก กลับตนประพฤติชอบนั้นเป็นกุศลอย่างยิ่ง"

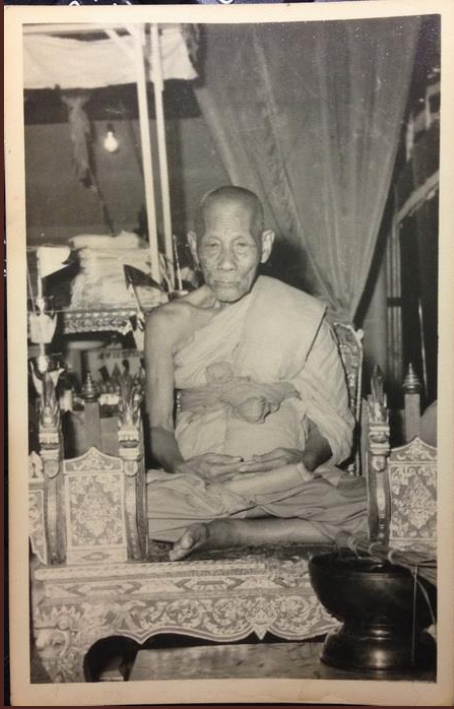

ครั้งหนึ่ง มีขโมยเข้าไปขโมยสมบัติของวัด ขโมยแม้กระทั่งโองไหลายมังกร หลวงพ่อจงยังนอนไม่หลับ ในคืนหนึ่งนั้น ตื่นขึ้นมาเห็นหัวขโมยกำลังช่วยกันหามโองไคลุมุนุ่นวาย ท่าทางเกะกะแก้งก้าง จะเอาไปได้ลำบากอยู่ ท่านเดินเข้าไปหาหัวขโมยพร้อมด้วยให้สติว่า

"ทำไมต้องรีบด่วนชนให้เป็นการยุ่งยากลำบาก การขนโองไครวละหลายใบมันหนัก เอาไปก็เกะกะหาบหามไม่สะดวก ควรขนไปครั้งละใบดีกว่า มันจะไม่ตกแตกและเอาไปใช้ประโยชน์ตามต้องการได้"

พวกหัวขโมยมองหลวงพ่อ นึกว่าท่านจะเอาเรื่อง แต่เห็นท่านพูดยิ้ม ๆ อารุโระไรก็ไม่มีติดมือที่จะให้ คิดว่าท่านคงจะเล่นงาน พวกหัวขโมยเลยวางโองไนั่งยอง ๆ ยกมือไหว้ แล้วเดินหลบหลีกไปโดยพูดว่า "ถึงท่านจะให้ พวกกระผมก็ไม่ขอเอาไปแล้ว"

อีกเรื่องหนึ่ง เด็กวัดร่วมใจกันขโมยเงินในถุงย่ามไปสามพันบาท เงินจำนวนนั้นมีผู้ศรัทธาถวายเพื่อสร้างโบสถ์ แต่ยังไม่ทันมอบให้ผู้ดูแล ฝ่ายเด็กวัดครั้นเอาไปแล้วเกิดแบ่งไม่ถูกใจกัน เรื่องเลยไปถึงตำรวจ เมื่อตำรวจไปขอถ้อยคำทำคดีจากหลวงพ่อจง ท่านกลับว่าเป็นความบกพร่องของท่านที่เก็บไว้

ไม่มีติดขัด เด็ก ๆ มันอยากได้และสามารถหยิบฉวยง่าย มันจึงเอาไปตามประสาสันดาน แต่เป็นเรื่องในวัด ขอให้ทางวัดจัดการเองเถอะ ไม่อยากให้เรื่องไปถึงทางบ้านเมือง เพราะเด็กพวกนั้นมันยังอ่อนศึกษา ยังโง่ไม่รู้ผิดชอบชั่วดี ไม่งั้นคงไม่เอาของวัดพระดังนี่ พร้อมกันนั้น ท่านเรียกเด็กวัดสองสามคนมาสอนว่า

"ต่อไปการจะทำอะไรจงอย่าให้แตกสามัคคีกัน ร่วมมือกันทำงาน มีรายได้ก็ควรแบ่งปันส่วนให้มันยุติธรรม ถ้าแตกสามัคคีก็ต้องมีการจิกฉาบแก่งแย่งทะเลาะวิวาทกัน มีแต่ทำให้เสียพวกเสียประโยชน์ ดีไม่ดีจะต้องติดคุกตาราบลำบากเสียชื่อตระกูลไม่ควรทำ"

ปกติหลวงพ่ोजงไปไหนท่านชอบไปองค์เดียว จนตอนระยะวัยสูงมีสภาพของคนชรา ไม่น่าวางใจว่า อาจไปเกิดพลังเพลอมีอุบัติเหตุ ผู้เจตนาดีและศิษย์ผู้รักดีจึงต้องติดตามท่านไปด้วยสองสามคน เพื่อคอยดูแลและรับใช้ถวายปรนนิบัติท่าน

หลวงพ่ोजงเป็นภิกษุผู้ปราศจากละโมภในลาภสักการ ยศศักดิ์ทั้งปวง ท่านพอใจสภาพที่เป็นเจ้าอาวาสวัดหน้าต่างนอกเท่านั้น ต่อมาเมื่อมีผู้คิดสนับสนุนให้ท่านมียศทางสมณะศักดิ์ ท่านก็ห้ามปรามไม่ยินยอมให้ทำเรื่องราวเสนอขึ้นไปตามระเบียบ ซึ่งเมื่อไม่มีเรื่องเสนอตามแบบของทางราชการ ก็ไม่มีการให้สมณศักดิ์ แทนที่ท่านจะสนใจเพราะมีผู้หมั่นไปกระตุ้นและหวานล่อม ท่านกลับหัวร่อแล้วพูดว่า

"ไม่น่าสนใจเรื่องนี้ เพราะยศ ตำแหน่ง บรรดาศักดิ์ เป็นเรื่องของโลก อาตมาไม่ใฝ่ดีในทางนี้ เมื่อเป็นภิกษุและได้ศึกษาพระธรรม มีความรู้ในธรรม หมั่นปฏิบัติธรรมได้เป็นนิจ ได้รับความสงบทางใจ ได้มีช่องทางให้ผู้อื่นมีโอกาสพิจารณาปฏิบัติได้ด้วยดี อย่างนี้ก็ควรเป็นสิ่งพึงใจของสมณะสงฆ์แล้ว เพราะพวกเรานี้ ที่มาบวชก็เพราะมุ่งเสียสละทางตัณหาโลกามิส ได้ตัดใจตัดโลกไว้เบื้องหลัง เพื่อเข้าแสวงหาวิถีทางให้รอดพ้นจากทุกข์ทรมาน ใครทั้งหลายเคารพกราบไหว้เรา เพราะรู้ว่าเราเป็นผู้พยายามสละกิเลสอันเป็นมารชั่วร้ายเจ้าของ ราคะหรือโลภะ โทสะ โมหะ และ ความทะยานอยากทั้งผอง ซึ่งแม้เราตัดไม่ออกหมด แต่กิเลสสงฆ์ถึงอย่างไรก็ต้องบางเบากว่าปุถุชนฆราวาส เราก็จึงต้องบำเพ็ญแนวทางตามความรู้ของพระธรรมให้เขาเห็น เช่น เรามุ่งมาเป็นนักเสียสละ เราก็ต้องเสียสละทุกอย่าง เท่าที่จะพึงกระทำได้ หากเราไม่ประพฤติกระทำ คำว่าสงฆ์ หรืออริยสงฆ์ก็จะหมดความหมายลงทุกวัน... แต่ก็มีจำเป็นต้องเป็นความคิดที่ถูกเสมอไป การกระทำตามระเบียบที่มีวางไว้เป็นปกติสถานนั้นเป็นไม่ผิด แต่การที่อาตมาไม่นิยมมีสมณะศักดิ์ประดับกาย ก็เป็นเอกสิทธิ์และความพอใจตามอัธยาของอาตมา ไม่มีอะไรเป็นผิดดอก"

ความเป็นผู้ถือสันโดษ ถือความสงบทางโลกเป็นสรณะยิ่งใหญ่ของหลวงพ่ोजง ท่านแสดงแนวแน่มั่นคงไม่มีบิดเบือนทำบ้างไม่ทำบ้าง ท่านกระทำเป็นอาจิณ ในอุ้งยามของท่านนอกจากมีเหล็กจานสำหรับประกอบ กิจกรรมสุดแต่จะมีผู้นมัสการในด้านวิทยาคมแล้ว ก็ซ้อนซ้อมสำหรับตักอาหารฉัน นอกนั้นไม่มีแม้แต่หมากยา ไฟขีด ยานันต์ถุ้ หมากพลูบุหรี เพราะท่านไม่เสพย์ติดมัน และไม่ต้องการ

มัน โรคภัยเจ็บป่วยนั้นก็ไม่มี ซึ่งท่านเคยกล่าวว่า ถ้ามีก็ต้องรู้อาการล่วงหน้า มีโรครักษาเองไม่ได้ ต้องหาหมอ เพราะยังงั้นหยูกยาในยามไม่ต้องเตรียมไป แต่เผอิญมีผู้ใจบุญเขาบริจาคถวายข้าวของเงินทองมีราคาดีมา หากใครเกิดโชคดีรู้วีแววและอาราธนาขอหลวงพ่อก็จะรีบหยิบยื่นให้ด้วย ความยิ้มแย้ม โดยไม่ถามไถ่ว่าเป็นใครมาจากไหน จะเอาไปทำไม เหตุไฉนต้องมาขอของมีราคาอย่างนี้ไปจากท่าน

เรื่องความมีชื่อเสียงโด่งดังในทางวิทยาคม ซึ่งลูกศิษย์เกือบทั่วประเทศมีความเลื่อมใสศรัทธาอย่างแก่กล้า เพราะเชื่อหลวงพ่อก็คงท่านมีอาคมขลังในทางเมตตา คงกระพันแคล้วคลาด

หลวงพ่อก็คงได้อรรถาธิบายไขข้อเคลือบแคลงว่า การซึ่งผู้ใดจะยึดมั่นเชื่อถือต่อสิ่งใดเป็นสรณะหรือไม่แล้วแต่ศรัทธาความเชื่อของจิต จิตบางดวงมีพลังต่ำ บางดวงทรงพลัง จิตทั้งหลายปราศจากระดับอิทธิแห่งพลังเท่าเทียมกัน แต่ถึงกระนั้น จิตเป็นสิ่งที่อาจลดอัตราระดับหรือเพิ่มพูนอิทธิพลังให้สูงส่งมีอำนาจขึ้นได้ คนที่ไม่เชื่อว่ามีผีเพราะเห็นและคิดเห็นขึ้นว่าคนตายแล้วย่อมผุพังเน่าเปื่อยจะกลายเป็นผีไปไม่ได้ คนผู้นั้นไม่มีวันกลัวผี แต่บางคนเชื่อว่ามีผีจริง ผู้นั้นก็ย่อมจะมีพลังจิตอ่อนไหวกลัวผีเสมอไป ก่อนนี้เราไม่เชื่อกันว่ามนุษย์จะเหาะเหินเดินฟ้าได้ นอกจากในนิยาย แต่เราก็สามารถมีจรวดและอากาศยานเข้าไปนอนนั่งดันฟ้าได้... ความเชื่อของมนุษย์คือ ขุมกำเนิดซึ่งก่อให้เกิดสิ่งใดที่มนุษย์เชื่อว่าทำได้ให้บังเกิดได้มีได้อยู่เสมอ

มนต์ขลังทำให้เกิดกำลังใจเป็นขุมพลังของจิตไม่มีที่สิ้นสุด ผู้ไม่เคยเชื่อว่าเขาจะทำอะไรได้สำเร็จ เขาก็ยากจะประสบความสำเร็จในชีวิต ความเชื่อคือพลังของโลกและพลังของชีวิตเชื่อหรือไม่ จึงเป็นเรื่องของศรัทธาตัวเดียว หากเชื่อว่าอริยสัจสี่และทางของมรรคแปด เป็นทางเดินไปสู่ความพ้นทุกข์กำจัด

ต้นตอทุกขั้ได้ ก็มีทางเดินไปสู่บันปลายของความเชื่อ ถ้าเริ่มขึ้นด้วยความไม่เชื่อ ก็ไม่มีทางพิสูจน์และไม่มีทางเดินไปสู่...

หลวงพ่อจงชอบขึ้นนั่งบนเครื่องบินมาก ในสงครามอินโดจีนจนถึงมหาสงครามโลกครั้งที่สอง หลวงพ่อจงได้นั่งเครื่องบินนับเป็นร้อยๆ ครั้ง เพราะท่านถูกนิมนต์ไปกระทำพิธีรดน้ำมนต์ ปิดรังควานบ่อยที่สุด ไม่ว่าจะมีการเคลื่อนทัพบก เรือ อากาศ ไปสู่สมรภูมิมรบที่ใด ก่อนเดินทางจะต้องมีพิธีทางศาสนา เป็นมิ่งมงคลบำรุงขวัญทหาร มีการประพรมน้ำพระพุทธรูป เจิมอาวุธกับพาหนะและอุปกรณ์รบ บรรดาหลวงพ่อและเกจิอาจารย์อันเป็นที่เคารพศรัทธาในอัจฉริยะความเป็นอริยสงฆ์ต่างจะต้องถูกนิมนต์ไปร่วมกระทำพิธีอยู่อย่างไม่ควรขาด

หลวงพ่อจงเป็นสงฆ์ผู้มีบุคลิกเด่นดวง ลักษณะใบหน้าของท่านอิมเอิบ ดวงตาวาววับด้วยแสงเมตตาจิต ใครเห็นท่านจะรู้สึกเคารพรักและบังเกิดศรัทธาในวูบแรก แม้ว่าดวงหน้าท่าทีของท่านจะเฉยเมย แต่ปมเด่นทางเมตตาของท่านไหลล้นลุดุดจเป็นรัศมี รอบกายปรากฏออกมาสะกดความรู้สึกผู้พบเห็น

จอมพลพิน รณอากาศ ฤทธาคณี

เอง และยิ่งผู้ใดได้เข้าใกล้ชิดด้วยพระคุณท่าน ก็จะประจักษ์ในอัธยาศัยและไมตรีที่ท่านหลังโอภา
ปราศรัยออกมาแล้ว ไม่เคยมีผู้ใดลืมเลือน อัธยาศัยพิเศษของท่านจะเข้าซึมแทรกดวงจิตผู้ใกล้ชิดทันที
อย่างตราตรึงใจ

ทหารน้อยใหญ่ของสามกองทัพ ส่วนมากที่ได้เคยพบเห็นและเข้าหาหมัสการหลวงพ่อบ้างในทุกหนที่ไป
กระทำพิธีแจกเสื่อพระยันต์ราชสีห์ตะกรุดโทนจึงพากันเคารพสักการะศรัทธาในท่านมากที่สุด

เฉพาะกองพลทหารม้ายานเกราะสระบุรี ดูเหมือนจะศรัทธาแก่กล้าในอิทธิบารมีของหลวงพ่อบ้างมาก
ที่สุด ถัดไปก็น่าจะเป็นในกองทัพอากาศ ซึ่งตั้งแต่นานมาแล้ว เริ่มแต่ปี ๒๔๗๕ สมัยปฏิวัติหนแรก
บรรดาแม่ทัพนายกองต่างขึ้นชื่อเป็นศิษย์และเป็นผู้ศรัทธาเคารพขึ้นในหลวงพ่อบ้าง อาทิ ท่านจอมพล
พิน รณอากาศ ฤทธาคณี พลอากาศเอกนักรบ บิณฑศรี นาวาอากาศเอกประสงค์ สุชีวะ ฯลฯ ท่านที่
กล่าวนามเหล่านี้ ตลอดจนทหารเหล่าอื่น ต่างได้รับแจกเสื่อพระ ยันต์ราชสีห์และตะกรุดโทน จาก
หลวงพ่อบ้างด้วยมือท่านเองเป็นส่วนมาก

ท่านจอมพลพินได้พบกับประสบการณ์ในสมัยศึกอินโดจีน เมื่อต้องคุมขบวนเครื่องบินรบไปทิ้งระเบิด
สะตริงเต็งและอื่น ๆ อันเป็นฐานทัพสำคัญของฝรั่งเศสยุคนั้นจนไฟลุกไหม้แหลกลาญ ขณะกำลังจะ

คิดผลจากความเพิดเพลินเช่นขี้ข้าศึกจนไม่มีคู่ต่อสู้ และบรรดาเครื่องบินรบที่อยู่ในการดูแลอง
นั้นต่างทยอยกลับฐานทัพตอนเมืองแล้วจนหมดสิ้น จู่ๆก็มีเครื่องบินจากฐานทัพใหญ่ของข้าศึกอันเป็น
กองหนุนสามเครื่องจิกหัวโฉบเข้าใส่ รุมกันทักทายเครื่องบินของจอมพลพื้นด้วยกระสุนปืนกล
ประจำเครื่องอย่างเกรี้ยวกราด

แต่... ยอดเสืออากาศไม่สะดุ้ง คั่นบังคับถูกดึงเลี้ยวซ้ายกะทันหันดึงหัวหลบวูบลงไปราวห้าร้อยเมตร
และครั้นแล้วก็ตั้งลำเขิดขึ้นมาใหม่พุ่งเข้าหาเครื่องบินข้าศึกด้านขวามือ ซึ่งเป็นเรือธงบังคับการดูจ
เหยี่ยวไล่เหยื่อ กระสุนนับร้อยหลายชุดถูกพ่นกรูกริวออกไป แค่นั้นเองเครื่องบินของศัตรูผู้ผยอง ก็
ม้วนเอียงลำถึงพสุธาพร้อมควันดำโขมง

จากนั้นเหยี่ยวฟ้าไทย โผโผนลำขึ้นเบื้องสูงทำที่จะหนีจาก และเครื่องบินของข้าศึกกำลังจะเลี้ยวไล่
นั่นเอง เสืออากาศไทยก็บังคับเครื่องบินพุ่งควับลงมาดูจสายฟ้าก็ปานกัน มีเสียงคำรามติดต่อกันอย่าง
ดุตันกระสุนกลที่ยิงเหมือนจับวางเป็นร้อย ๆ พรูพรั่งเข้าตัดกลางลำ เครื่องบินของข้าศึกเป็นรูพรุน
ตลอดถึงแพนหาง ปราบฎเป็นควันดำแล้วก็ดิ่งสู่พสุธาไปอีกลำ ทันทันใดนั้น เครื่องบินลำของข้าศึก
ถลาหัวจิกจกลงมาจากเบื้องสูง สาดกระสุนก็ก้องเข้าใส่เครื่องบินของจอมพลพื้นอย่างเหี้ยมเกรียม
แต่เปล่า...เครื่องบินของเสืออากาศไทยไม่ยังมีอันเป็นไปเพราะท่ากระสุนสองสามชุดที่ข้าศึกกร้าวเข้าใส่
จอมพลพื้นยิ้มอย่างเหี้ยมเกรียม นึกในใจว่าดีละ เดียวรู้จักัน ทว่า เมื่อสายตามัจจุราชของจอมเสื่อ
อากาศไทยเหลือบแลที่เครื่องวัดน้ำมัน อัตราน้ำมันที่มีอยู่จะไม่พอพาเครื่องบินกลับฐานทัพ ถ้ายังจะ
บินอยู่อีก

แต่อย่างไรก็ดี ก่อนตีจาก ก็ควรจะมีการอำลากันอย่างไวลายเสื่อจอมพลพื้นลูบหมับไปที่พระยันต์แดง
ราชสีห์ พลาดิ่งตะกรุดมหารูดมวงคลชาตรี (โตน) ของหลวงพ่ोज อารารณาขอความคุ้มครองแล้ว

คลาดตามพิธี ด้วยพลังจิตอันมั่นคงแน่วแน่อบอุ่นใจเต็มที่ จากนั้นก็โยกคันบังคับผงกหัวเข้าใส่นก
เหล็กของข้าศึกอย่างปราศจากพรันพริ้งปีนกลหน้าถูกแรงกระสุนกราดออกไปถึยิบ พร้อมกับฝ่าย
ข้าศึกก็ตอบโต้ด้วยปืนหลังแล้วทำมุมเลี้ยวขวาแสดงท่าจะปรี่เข้าโจมตีใหม่อย่างบ้าบิ่น แต่ทันทีนั้นเอง
กระสุนอีกชุดหนึ่งของเหยี่ยวฟ้าไทย ก็กระทบเข้าที่แพนหางนกเหล็กของข้าศึกเสียงกราวสนั่นเป็น
ระยะข้าศึกเปลี่ยนใจเป็นบินหนี ซึ่งเป็นการสมประสงค์ของเสืออากาศไทยยิ่งนัก เพราะหากมีภาวะ
ต้องจำพัวพันกันไป ไม่ถูกยิงหก คะเมนก็ต้องดิ่งนรก เพราะไม่มีฐานทัพจะลงและไม่มีน้ำมันสำหรับ
เครื่องบินจะพากลับ

เหตุการณ์เหล่านี้ ภายหลังจากต่อมาเมื่อศึกสงบ ทหารนักบินข้าศึกชาวฝรั่งเศสซึ่งเป็นนักบินผู้ทำการรบ
กับเครื่องบินของจอมพลฟ้าได้เล่าให้เพื่อนฝูงทหารไทยหลายคนฟังในโอกาสที่นักบินไทยผู้หนึ่งได้ไป
ราชการที่ไซ่ง่อน โดยเขาบอกว่าการที่ทัพอากาศของเขาต้องพ่ายเสมอนั้นไร้ฝีมือ เป็นเพราะเหตุสอง
ประการ เครื่องบินฝ่ายเขาหย่อนสมรรถภาพและนักบินมีขวัญย่อหย่อน แต่ในประการสำคัญก็คือ มัน
คล้ายกับมีอุปาทานทำให้ฝ่ายเขามองเห็นเครื่องบินของฝ่ายไทย เป็นสีแดงฉานคล้ายกลุ่มควันแดง ทำ
ให้นักบินพิศวงสงสัยและตกตื่นขวัญเสีย

อนึ่ง โดยเหตุนี้หลวงพ่อบังคับขึ้นเครื่องบิน ท่านมักถูกนิมนต์จากนายทหารชั้นผู้ใหญ่ในบางโอกาส
เสมอ ท่านเคยพูดว่า เมื่อได้เหาะขึ้นเบื้องสูงแล้วหายใจสบาย มองอะไรก็เห็นเป็นธรรมชาติสวยงาม
และได้มีนักบินผู้หนึ่งเล่าว่า ครั้งหนึ่งหลวงพ่อบังคับขึ้นเครื่องบินสองที่นั่งไปกับจำอากาศเอกผู้หนึ่ง
ขณะเครื่องบินวนไปทางอยุธยา หลวงพ่อบังคับดูวิววัดหน้าต่างนอกของท่านทางอากาศ จึงชี้ทิศทาง

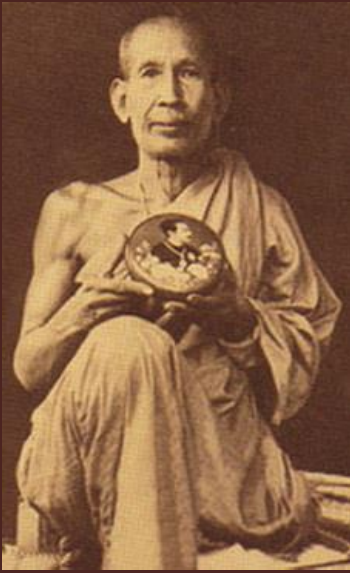
บอกให้นักบินพาไป เมื่อถึงแล้วนักบินจึงแจ้งให้ทราบ ตอนนั้นเองหลวงพ่ोजงนี่ก็สนุกขึ้นมา เพราะมองเห็นวัดของท่านมีขนาดเล็กนิดเดียว จึงกล่าวแก่นักบินว่า “จะหยุดสักครู่ได้ไหม” นักบินตอบว่า “หยุดนั้นเห็นจะไม่ได้เพราะไม่มีสนามลง นอกจากทำได้ก็เพียงแต่เบาเครื่องโฉบลงไปต่ำหน่อย”

หลวงพ่ोजงหัวเราะหึหึ พูดทำนองปรารภขึ้นว่า “เอ๊ะ! น่าจะได้ นะ” พลาจขึ้นิ้วไปที่คั่นบังคับและเครื่องบิน ทันใดนั้นเครื่องบินมีสภาพคล้ายตกหลุมอากาศมึมมา ไม่มีอาการพุ่งไปข้างหน้า แต่หล่นวูบลง นักบินตกใจเป็นอย่างมากและยังคิดไม่ออกว่าจะแก้ไขอย่างไรดี ด้วยไปคิดสงสัยในด้านว่าเครื่องบินอาจมีอุบัติเหตุเครื่องเสีย ในใจก็ให้นึกเป็นห่วงหลวงพ่ोजง ครั้นเหลียวมามองดูก็เห็นท่านหลับตาเฉยราวเกือบสิบวินาที ท่านจึงลืมตาขึ้นในขณะที่นักบินก็กังวลอยู่กับการตรวจดูนั่นนี่หาทางแก้ไขเพื่อความปลอดภัย แล้วก็ได้ยินหลวงพ่ोजงพูดยิ้ม ๆ ขึ้นว่า “ลงมามากโขพอแล้วเครื่องบินบินต่ำแบบนี้หัวใจมันวูบวาบชอบกล”

ท่านพูดสิ้นคำ เครื่องบินก็ครางกระหึ่ม ทรงตัวเคลื่อนลำพุ่งหน้าออกไป พ้นจากภาวะตั้งราวถูกดูตึงอยู่กลางหลุมอากาศ

ในยุคสมัยไล่ไล่กัน มีพระเกจิที่มีศรัทธาเคารพเลื่อมใสในอิทธิบารมีของท่าน ยุคเดียวกับหลวงพ่ोजงรุ่นราวคราวเดียวกันหลายองค์และแต่ละองค์มักได้รับนิมนต์ไปกระทำพิธีสงฆ์ เผยแพร่ธรรมบรรณาการในสถานที่ต่าง ๆ เกือบทั่วประเทศ มีหลวงโสภาสี (มรณภาพแล้ว) หลวงพ่ोजง วัดหน้าต่างนอก หลวงพ่ोजงเดิม วัดหนองโพธิ์ นครสวรรค์ หลวงพ่ोजงเข้ม วัดตาก้อง ราชบุรี หลวงพ่ोजงปาน วัดบางเหี้ย สมุทรปราการ หลวงพ่ोजงเงิน วัดดอนยายหอม หลวงพ่ोजงพื่อน ลพบุรี ฯลฯ ซึ่งท่านเหล่านี้มีสมญาเป็นวลี ยกย่องจากบุคคลทั่วประเทศว่าเป็นเกจิอาจารย์ชั้นบรมครู

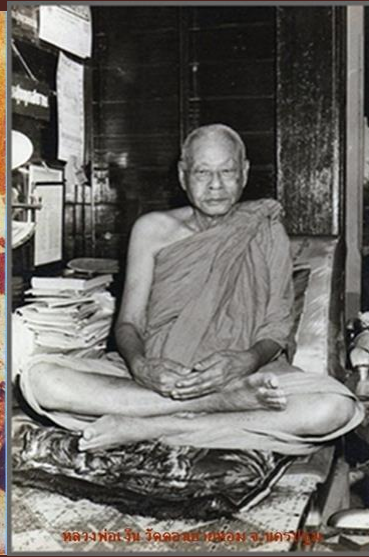
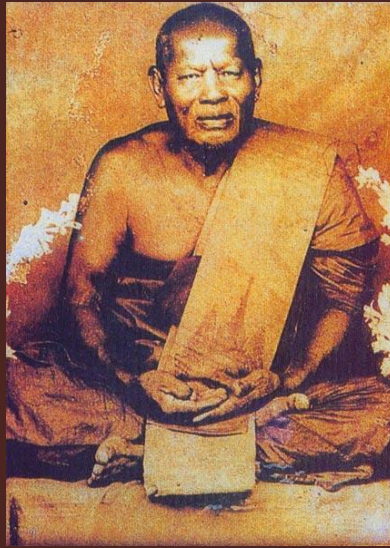
หลวงโสภาสี

หลวงพ่อเดิม

หลวงพ่อแฉ่ม

หลวงพ่อปาน(วัดบางเหี้ย) หลวงพ่อเงิน(วัดคอนยายหอม)

แต่ในกลุ่มนี้ ดูเหมือนหลวงพ่อกงจะเป็นผู้ได้จาริกเดินทางขึ้นเหนือล่องใต้ไปตะวันตกตะวันออกถี่และบ่อยหนยิ่งกว่าองค์อื่น เพราะท่านมีปณิธานแน่วแน่อยู่ว่า ได้รับนิมนต์มาเป็นต้องไป ไม่ว่าจะไกลหรือไกล ท่านไม่เคยบ่นเบื่อหน่าย หรือบ่นว่าด้วย ความรำคาญใจว่าถูกรบกวน ทั้งไม่เคยรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยขบในการเดินทาง และต้องไปกระทำพิธีใดตามคำอาราธนาที่เขามีปรารถนานิมนต์ท่านไป

หลวงพ่อจขิ่นชื่อว่า เป็นอริยสงฆ์ผู้เปี่ยมด้วยสง่าราศีมาก ผิวพรรณวรรณะของท่านผ่องใส ดวงหน้า
ผุดผ่องด้วยละอองเลือด และเมลิองเรือไปด้วยรัศมีแห่งพระ แห่งความเมตตาฉายกราดอยู่ตลอดเวลา
สายตาของท่านมองทุกคนไม่ว่ายากดีมีจน ผู้องอาจมีสง่าหรือผู้อาภัพหม่นหมอง ท่านมองทุกคนด้วย
สายตาของมิตรผู้พร้อมจะเข้าช่วย และโดยมากผู้ที่วิงวอนขอให้ท่านช่วยปลดเปลื้องทุกข์ แม้ท่านเอง
ต้องเสียสละเพียงไร ท่านก็ไม่เคยทำให้ผู้ขอผิดหวัง นอกจากสิ่งที่ท่านไม่มีและไม่อาจแสวงหาให้ได้
หรือหมดหนทางช่วยเพราะผิดศีลผิดธรรม

ยิ่งกว่านั้น ท่านเป็นผู้มีอัธยาศัยอ่อนโยน พอใจในความอะลุ่มอล่วยไม่ต้องการให้ใครทะเลาะเบาะแว้ง
วิวาทแก่งแย่งชิงดีกันในทางผิดศีลธรรม หลวงพ่อจขิ่นถือว่าเป็นภารกิจอันหนักอึ้งซึ่งท่านจะต้องแบกไว้
เสมอ แม้ว่าบางครั้งท่านจะต้องลำบากยากกาย เพื่อเสียสละในการเข้าโอบอุ้มช่วยคนทำถูก สิ่งที่ท่าน
หมั่นกระทำไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยก็คือ พอใจเกลี้ยกล่อมให้โอวาทแก่ผู้ประสบทุกข์ร้อนด้วยการแนะ
แนวทางที่ชอบที่ควรให้เอาไปมันประพฤติปฏิบัติ ท่านเป็นผู้มีภูมิปัญญาสูงส่ง สามารถรอบรู้จิตใจผู้
ที่เข้าหาท่าน และรู้ว่าท่านพูดอย่างไรจึงจะเป็นที่สບอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดของเขาประกอบกับท่าน
มีความรู้ในการดูลักษณะคนเป็นอย่างเยี่ยมยอด เพียงแต่เห็นดวงหน้า ท่าทางเดินเห็นยืนนิ่ง และ
พูดจาฟังน้ำเสียง ท่านก็จะหยั่งทราบได้ทันทีว่าบุคคลผู้นั้นมีสภาพฐานะเป็นอย่างไร และควรจะยึดถือ

อาชีพเป็นหลักธำรงชีวิตอย่างไรจึงจะมีฐานะมั่นคงสภาวะตามสมควรแก่อัตภาพ บุคคลนับเรือนหมื่นแสนที่ได้รับคำชี้แจงแนะนำจากหลวงพ่ोजง แล้วเชื่อถือเอาไปปฏิบัติตามไม่ทอดทิ้ง ปรากฏว่าบุคคลเหล่านั้นมีอาชีพหลักแหล่งเป็นหลักฐานทำมาหากินคล่อง มีความสุขกายสบายใจตามอัตภาพอันสมควร

เกี่ยวกับเรื่องราวของขลัง ซึ่งท่านปลุกเสกเวทย์วิทยาคม กระทำภาวนาด้วยบุญฤทธิ์อิทธิฐานอันเป็นพลังจิตแกร่งกล้าในแนวที่ให้ความนิยมนั้นมากนั้น ส่วนมาก แรก ๆ ท่านก็ใช้แนวทางความรู้ันต์ที่เรียนมาจากท่านพระครูโพธิ์ เจ้าอาวาสวัดหน้าต่างในผู้เป็นปรมาจารย์องค์แรกของท่าน แต่ต่อมาเมื่อท่านได้ศึกษารอบรู้ในหลักการอันเป็นกฎเกณฑ์ของผู้จะไต่เต้าเข้าหาความสำเร็จในอภิญญาอันเป็นพุทธวิธีชั้นสูงสุด จากนั้นมาท่านก็ใช้ความรู้ันต์อันเกิดจากภูมิปัญญาของผู้ใกล้เป็นสัพพัญญูเยี่ยงท่านผู้เป็นองค์อรหันต์แต่โบราณกาลมานั้น เข้าบำเพ็ญธรรมกิจเพื่อให้บรรลุผลในทางอิทธิบารมีจนสามารถอาจดลบันดาลให้ผลดีตามความต้องการของบุคคลที่เป็นคนดีสมมโนรสปรารถนา และดังนั้น ก็พูดได้ว่าวิทยาอาคมของท่านมิใช่ในแนวทางไสยศาสตร์

หลวงพ่ोजงเมื่อให้สิ่งของปลุกเสกของท่านแก่ผู้ใด ท่านจะต้องบอกเตือนสติด้วยการให้คติเสมอว่า ขอให้รักษาตัวรักษาใจไว้ให้จงดี ศีลธรรมอย่าลืมหากหมั่นบูชาพระ รำลึกถึงพระและหมั่นศรัทธาปฏิบัติพระธรรมคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่เป็นนิจแล้ว ยากนักจะมีไพภัยเหล่าใดเบียดเบียนปีศาจราวี ขอให้ท่องไว้ในใจเสมอว่า เวรย่อมมีขึ้นเฉพาะเมื่อได้มีการก่อเวร มีหนี้ก็หนีไม่พ้นจะต้องชดใช้เขาในเวลาหนึ่ง... คนเราไม่ทำบาปพึงไว้ใจได้ว่าต้องไม่มีบาปใดติดตามสนองปองผลาญจงหมั่นแจกจ่ายเมตตาอย่าให้ขาดสาย คงต้องได้กุศลแรงกว่ากุศลอื่นใดหลายเท่านี้

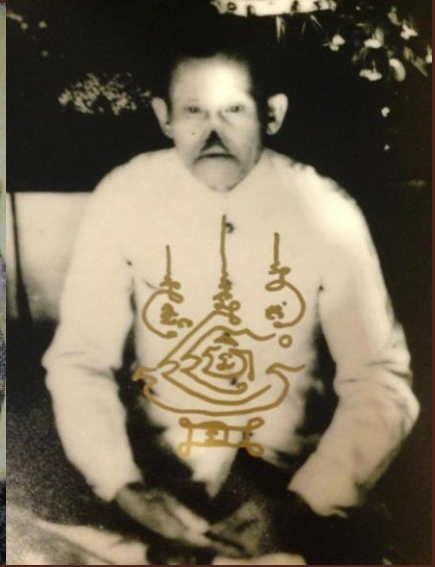

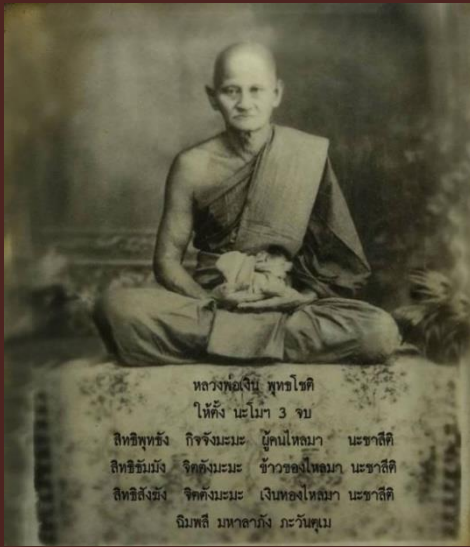
หลวงพ่อบาน(วัดบางนมโค)

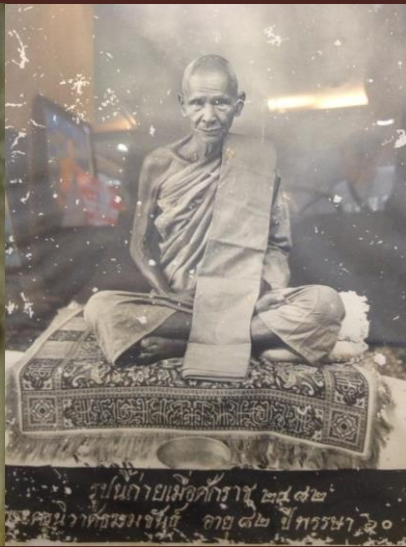
หลวงพ่ोजิม

ท่านพระอาจารย์ฟ้อน

หลวงพ่อดีม

หลวงพ่อเงิน(วัดบางคลาน)

มีเรื่องเล่าลือกันมากเรื่องหนึ่งว่า

ครั้งหนึ่ง ณ ตำบลบางช้าง ได้มีพระเกจิอาจารย์หลวงพ่โอภาสี สวนอาศรมบางมด หรือ วัดหลวงพ่โอภาสี หลวงพ่อแฉ่ม วัดตาก้อง หลวงพ่อบาน วัดบางนมโค หลวงพ่ोजิม วัดถ้ำเขาพลู ท่านพระอาจารย์ฟ้อน ตรีสว่าง อยุรยา หลวงพ่อดีม วัดหนองโพธิ์ หลวงพ่อเงิน วัดบางคลาน และหลวงพ่อจ ได้รับกิจนิมนต์ไปร่วมพิธีสงฆ์ร่วมกันในงานพิธีนั้นเจ้าของบ้านเขาได้เอาไม้ไผ่มาจกตอกสลักเป็นฉัตร เจ็ดชั้นรูปลักษณะคล้ายเจดีย์ยอดสูงมีความสูงราวสักสองวาเห็นจะได้ และเจ้าของผู้เป็นเข้าพิธีได้

อาราธนาขอให้เหล่าเกจิอาจารย์ปีนขึ้นไปบนยอดฉัตร โดยถือว่าเป็นเทพเจ้าแห่งสวรรค์มาประทาน
พระให้กับเจ้าของบ้าน อันนี้จะเป็นกิจของสงฆ์หรือไม่อย่างไร เมื่อเขาอาราธนานิมนต์พระเกจิ
เหล่านั้นท่านก็มีอาการอีหลักร้อ แต่บางองค์เห็นว่าจะกระทำมิได้เพราะไม้ไผ่สานถักเป็นรูปฉัตร
สูงตั้งสองวานั้น และมีลักษณะแบบบาง ตามรูปร่างที่ทำไว้ให้เหยียบก็ไม่นั่นคง อาจอหึกเรือลุ่มลงมามี
อันตรายได้โดยง่าย พระหลายรูปจึงปฏิเสธ

จะมีก็หลวงพ่อดีม เห็นว่าควรรับนิมนต์ไม่ควรขัดอธยาศัยเจ้าของบ้าน ซึ่งขณะนั้นทั้งหลวงพ่อดีม
และหลวงพ่อดีมต่างมีชื่อโด่งดังในทางคล้ายคลึงกัน หลวงพ่อดีมได้ปรึกษาหลวงพ่อดีมว่า หากท่าน
เห็นด้วย เราทั้งสองควรรับนิมนต์เป็นผู้แทนพระรูปอื่นเสียด้วยก็จะดี จะได้เสร็จกิจไป เพราะเคยได้ยิน
ว่าท่านก็มีพลังจิตในทางทำตัวเบาเป็นเยี่ยม... พลังก็ชี้ฉัตรด้านข้างเป็นสัญญาณว่าให้หลวงพ่อดีมไป
ที่นั่น ส่วนหลวงพ่อดีมเองยึดเอาฉัตรที่ตั้งตรงหน้า ตั้งท่าพายปีนขึ้นไป อันฉัตรที่สร้างด้วยไม้สานนี้
ไม่มีที่เกาะจับ แม้จะสอดเท้าเข้ารูที่เว้นเป็นช่องไว้ก็จะสอดเข้าได้เพียงปลายนิ้วเท้าเท่านั้น

ฝ่ายหลวงพ่อดีมไม่ว่าอะไร ท่านหัวร่อหึหึ แล้วออกเดินดุ่มไปหาฉัตรที่ห่างออกไปราวสามวาทันที
หลวงพ่อดีมสอดปลายเท้าเข้าไปที่รูสำหรับเหยียบ มือเพียงแตะฉัตรก็าวอย่างแผ่วเบาปราดขึ้นไป
ท่ามกลางสายตาผู้คนรอบ ๆ ชะเง้อมองอย่างตื่นเต้น พลังปรายตามองดูหลวงพ่อดีม แต่แล้วก็ต้อง
ตะลึงเพราะพอหลวงพ่อดีมขึ้นไปได้ราวห้าศอก หลวงพ่อดีมก็ขึ้นไปยืนคร่อมยอดฉัตรซะแล้ว

เรื่องราวเกี่ยวกับความเก่งกาจ แผลง ๆ ซึ่งบุคคลและสงฆ์อื่นยากจะทำได้ ยังมีเรื่องพิลึกพิลั่นมาเล่า
ลือสืบเนื่องกันอีกมากหลายกระทั่งความ อย่างกับอีกครั้งหนึ่งท่านไปปัตตานี และสงขลาตามคำ
อาราธนานิมนต์ให้ไปประกอบพิธีมงคลทางพุทธศาสนา ได้มีคณนอกศาสนา สติไม่ใคร่เรียบร้อย มัก

ชอบตลบตะแลงถิ้น ฟันหาว่าพระสงฆ์ไทยไม่ดีจริงไม่เก่งจริง กล่าวทำทนายกระทำวุ่นวายหลายครั้ง หลายคราต่อภิกษุสงฆ์ไทยหลายองค์ และวันที่เขาจะเจอดีก็มาถึงเมื่อหลวงพ่อกำลังต้องเดินทางผ่าน สวนยางพาราของเขาไป เห็นมีไฟป่าลุกไหม้อย่างรุนแรงแล้วลามเข้าหาสวนยางของเขา เขาผู้นั้นได้ร้อง เอ็ดตะโรและคร่ำครวญต่างๆ นานาว่าฉิบหายแล้ว ฉิบหายแน่ หลวงพ่อกจึงเห็นเป็นการนำเวทนา จึง พุดขึ้นว่า ไม่ฉิบหายน่า พุดแล้วท่านก็ป็นขึ้นไปบนยอดดอไผ่จีนที่ขึ้นอยู่ข้างทาง เอายอดไผ่มาอมใน ปาก สะบัดไปแล้วร้อง ดับ...ดับ...ดับ...ดับ...ซึ่งอีกสิบนาที่ต่อมา ไฟป่าก็ดับโดยอัศจรรย์ ทำคนนอก ศาสนาคนนั้นเกิดอาการตะลึงจ้งจ้ง และแต่นั้นมาก็ไม่กล้ากระทำวุ่นวายทำทนายใครต่อใครในพุทธ ศาสนาอย่างคนปากพล่อยสามหาอีก พร้อมทั้งมีจิตใจหันไปเคารพศรัทธาเลื่อมใสต่อภิกษุสงฆ์ใน พุทธศาสนาเป็นอย่างยิ่งสืบไปในระยะหลังของชีวิต

เคยมีผู้สงสัย แคลงใจหลายข้อกระทงความต่อคำเลื่องลือต่าง ๆ ที่ออกจะเชื่อยากว่า เรื่องราวเหล่านี้ ที่เขาเล่าลือกันมาจะเป็นความจริงเพียงใด

หลวงพ่อกกล่าวตอบด้วยอาการสำรวมมีนัยว่า เรื่องของอารมณ์อย่างนี้ อริยสงฆ์ไม่พึงถือเป็นกิจ แต่ อาตมาจะเคยทำอะไรมาบ้าง ถ้าเป็นเรื่องนานแล้ว ก็ไม่ได้สนใจจดจำเอาไว้ เพราะต้องใช้เวลาปฏิบัติ กิจของสงฆ์หนักหนื่อยอยู่เป็นอันมาก ทำชั่วชีวิตก็ยังคงทำไปไม่ได้เท่าไร ส่วนผู้อื่นจะพุดกล่าวขวัญ ถึงอาตมาทำนองไหนอย่างไร อาตมาไม่ถือสาโกรธเขาดอกนะ

สมควรกล่าวขวัญถึงอัธยาศัยและอารมณ์กับการปฏิบัติตามความรู้สึกนึกคิดของหลวงพ่อกอีกสัก หน่อย เพราะท่านเป็นสงฆ์ประเภทที่มีผู้กล่าวขานนสัญลักษณ์เป็นวลีได้เต็มภาคภูมิว่า ท่านคือ อริย สงฆ์ จริงแท้แห่งพุทธสาวกในพระพุทศาสนา แต่อย่างไรก็ดี เรื่องราวความเป็นมาเมื่ออดีตของท่าน

เต็มไปด้วยเรื่องราวขานไขมากมาย เรื่อง ส่วนมากก็เป็นกรณียกย่องเชิดชูว่า ท่านทรงอิทธิบาทมีแก่กล้าไป
ในทางอิทธิปาฏิหาริย์พิลึกพิลั่น จริงหรือเท็จยากจะพิสูจน์ เพราะตามความเป็นจริงของข้อเท็จจริงอยู่
ที่ว่า มีเรื่องต่าง ๆ ซึ่งเมื่อผู้ใดเอาไปซักไซ้หาคำตอบจากท่าน ท่านไม่ใช้นักพูดและไม่มีนิสัยเป็นผู้ชอบ
โอ้อวด ทั้งไม่ชอบข่มขู่ใครทั้งทางกาย วาจา ใจ ท่านก็มักตอบปฏิเสธในท่วงท่าแบบเดียวกับเรื่อง
หลวงพ่อดีเมื่อดังกล่าวเป็นนิจ

อนึ่งในประการสำคัญก็คือ ระหว่างอายุ ๓๐ ถึง ๗๐ เศษ ท่านไปไหนมาไหนก็มักมีแต่ศิษย์เล็ก ๆ ไม่
ใคร่สนใจอะไรติดตามรับใช้ปรนนิบัติ จบจนอายุ ๘๐ เศษ จึงมีชนชั้นมีอายุติดตามเพราะเห็นกันว่า
วัยชรามาก กลัวว่าจะเกิดอุบัติเหตุบังเอิญขึ้น ด้วยประการฉะนี้ นอกจากมีผู้รู้เห็นเองบ้าง ฟังจากคำ
เลื่องลือบ้าง กล่าวขวัญถึงท่านในทางที่เป็นความอัศจรรย์ของสมรรถภาพ หรือ อิทธิบาทมีจึงเป็นเรื่อง
ค้นหาประจักษ์หลักฐานยาก ผู้ได้ยินได้ฟังมาพูดมาร่ำลือกันนั้นแหละ หนทางที่ดี จะต้องวินิจฉัย
รับผิดชอบต่อเรื่องราวที่นำเอามาพูดสู่กันฟัง... แต่อย่างไรก็ตาม มีข้อรับรองซึ่งสารุชนพึงเชื่อมั่นได้
แน่นอนอย่างหนึ่งก็คือ ในชีวิตของหลวงพ่อดีเม่ หากสิ่งใดเป็นความประพฤตินอกกริदनอกกรอย ไร้ศีล
ศีจธรรม หลวงพ่อดีเม่ท่านจะต้องนำตนพินหนึ มียินยอมนำพาช่องแวงด้วยอย่างเด็ดขาด ในชีวิตของ
ท่าน น้อยหนหรือพูดได้ว่า ...ไม่มีเสียเลย... คือไม่มีใครผู้ใดจะสามารถข่มอารมณ์ให้บังเกิดอาการ
รังเกียจหรือโกรธเคืองท่าน จากพฤติกรรมทั้งทาง กาย วาจา ใจของท่าน

แต่มันก็แปลก ความเชื่อและความตื่นของคนเรานี้ช่างมีอำนาจกว้างไกล กรณีย่ำลือเกี่ยวกับ
หลวงพ่อดีเม่ แม้ท่านจะยังปฏิเสธในปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ผู้คนก็ยังเอาไปร่ำลือกันหนักเข้า มีสภาพดุจดั่ง
เอาน้ำมันรดบนกองไฟปานนั้นอุดมทัศนะและศีจธรรม

หลวงปู่จ้ง มีปณิธานดำรงอัตตะของชีวิตบรรพชิตของท่านด้วยอาการเคร่งต่อศีล

นอกจากพลังจิตของท่านเหี้ยมฮึกต่อ ทมะ คือ สามารถต่อการคุมจิตของตนไว้ได้อำนาจ มิให้กระดิก กระโดดออกนอกทาง ที่เคร่งมากที่สุด คือ มั่นอยู่ในพรหมวิหารสี่ และใช้มากหนักไปในทางเมตตาแต่ กรุณา มุทิตา อุเบกขา ก็มีครบครัน นอกจากนี้ ท่านยึดมั่นในหลักจาคะ สมัครใจเสียสละเพื่อผู้อื่น เท่าที่สามารถทำได้ตามที่กล่าวถึงมาตอนต้น ๆ แล้วประการสำคัญก็คือ เป็นผู้ดำรงสัจจะ และ ต้องการอบรมคนทุกคนให้เป็นผู้มีสัจจะ ไม่พูดปดมดเท็จ

ดังนั้น ทั้งที่ท่านโกรธใครยากที่สุด ทว่าหากเป็นในเรื่องการกล่าวคำเท็จ ท่านมักมีอารมณ์เปลอโกรธ เหมือนกัน เป็นแต่สามารถระงับได้รวดเร็ว มิปล่อยให้ไฟโกรธครอบงำอารมณ์เป็นนายเหนือการ บังคับพลังจิตของท่าน จนต้องตกเป็นทาสของมันให้กระทำการก่อเหตุเภทภัยขึ้น

หลวงปู่จ้งมีเกียรติคุณเป็นที่นิยมกว้างขวางจริงจ้งในคุณแห่งวิทยาคม เมตตา เป็นอันดับแรก ต่อไป ก็เป็นคกงระพันชาตรี แคล้วคลาดมหานิยม และน้ำมนต์ของท่านขึ้นชื่อลือชาว่า สามารถสะเดาะเคราะห์ ความอัปโชคได้ผลประสิทธิมาก ด้วยประการฉะนี้ วัดหน้าต่างนอกจึงปรากฏมีทหาร

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถในรัชกาลที่ ๙

ตำรวจ ข้าราชการ และประชาชนแทบทุกจังหวัดเดินทางไปมานมัสการขอรดน้ำมนต์จากท่านไม่ขาดสาย โดยเฉพาะเมื่อครั้งที่มิ่งงานฉลององค์พระประธานในโบสถ์ ปรากฏว่าได้มีประชาชนจากทั่วทุกทิศเป็นจำนวนร่วมแสนคน ไปร่วมพิธี ณ วัดหน้าต่างนอกตลอดทั้งเจ็ดวันเจ็ดคืน และได้ร่วมบริจาคเงินอย่างมากมาย ซึ่งต่อมา พระประธานในพระอุโบสถวัดหน้าต่างนอก ที่หลวงพ่อจงเป็นประธานสร้างนั้น ก็ได้รับพระราชทานพระราชลัญจกรนามจาก สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถว่า "พระสัพพัญญู" เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๐ อันเป็นวันหลังจากที่หลวงพ่อจงได้ถูกคัดเลือกนิมนต์ไปร่วมกระทำพิธีถวายพระราชกุศลแด่สมเด็จพระเจ้าย่าของสมเด็จพระบรมราชินี พร้อมด้วยพระเถรานุเถระ สำคัญและล้วนมีเกียรติคุณสูง

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงมีพระราชอัธยาศัยโปรดในความมีบุคลิกพิเศษเต็มไปด้วยสง่าราศีของหลวงพ่อจงไม่น้อย และได้ทรงมีพระราชปฏิสันถารด้วยพระราชอัธยาศัยเป็นอันดีบ่อยครั้ง ในที่สุดทรงมีพระราชเสาวนีย์ขอรับเป็นองค์โยมอุปถัมภ์ของวัดหน้าต่างนอก แต่ทราบกระทั่งหลวงพ่อจงมรณภาพ ไม่เคยทำเรื่องรบกวนพระราชหฤทัยเลย เคยมีผู้แนะนำให้ขอพระราชทานเงินสร้างเขื่อนกั้นน้ำและหอรบะซัง กับปฏิสังขรณ์โบสถ์ของวัดหน้าต่างในซึ่งชำรุดมาก จนทำสิ่งขมกิจ

มิได้ ซึ่งเป็นอุปสรรคไม่สะดวกแก่การสัญจรทั้งของวัดหน้าต่างนอกและวัดหน้าต่างใน หลวงพ่อจงได้
ปฏิเสธว่า ไม่ควรรบกวนพระราชอัธยาศัยในการนั้น เพราะท่านที่ทรงสำแดงพระเมตตาไว้เป็นองค์
อุปถัมภ์ ก็นับว่าเป็นนิमितมงคลแก่ท่านและวัดมากอยู่แล้ว เรื่องของวัด วัดก็ควรทำเอง เพราะเรื่อง
สร้างเขื่อนนี้ต้องค่อยทำค่อยไป ประชาชนทั่วไปก็ร่วมมืออยู่แล้ว คงทำสำเร็จจนได้ในวันหนึ่ง

หลวงพ่อก็เป็นผู้มีอัธยาศัยปกติไม่ชอบรบกวนจุกจิกต่อน้ำใจใคร ไม่เคยบิณฑบาตขอร้องอะไรต่อ
อะไรจากใคร โดยมากมักมีผู้ไปนมัสการท่าน แล้วมองตรวจหรือสอบถามเพื่อช่วยเหลือทำบุญแก่ท่าน
เอง เช่น รู้ว่าท่านขาดเหลืออะไร มีอันใดทำให้ท่านมีความไม่สะดวกเป็นความอึดอัดต่างก็จัดหา
ถวาย แต่ถ้าหากจะถามท่านว่า ท่านจะต้องการสิ่งนี้สิ่งนั้นไหม ท่านจะปฏิเสธทันทีว่า ยังไม่มี ความ
จำเป็นต้องใช้ หรือ รอไปก่อนดีกว่า หรือ ไม่เป็นไรหรอก อาตมายังไม่ปรารถนา

บรรดาพระราชวงศ์ พ่อค้าเศรษฐี ข้าราชการทุกประเภทโดยทั่วไปส่วนมากที่เคารพสักการะศรัทธา
ต่อท่าน ต่างมักพากันไปมาหานมัสการและคอยสอดส่องอุปการะท่านเสมอ อาทิ
พระองค์ชายอนุสรณ์ พระองค์เจ้าเฉลิมเขตต์ พระองค์เจ้าเฉลิมพล พระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้า
ภาณุพันธุ์ น.อ.ประสงค์ สุชีวะ ฯลฯ

หลวงพ่อก็เป็นผู้มักน้อยมีสันโดษมาแต่เล็ก ดังนั้นเมื่อดำเนินตามแนวพุทธวิธีตามพระธรรมคำสอน
ท่านจึงสามารถสำเร็จในฉันทสมาบัติได้โดยมิยาก

พระองค์ชายอนุสรณ์ พระองค์เจ้าเฉลิมเขตต์ พระองค์เจ้าเฉลิมพล พระองค์เจ้าภาณุพันธุ์

ชีวิตวัยเด็ก นอกจากช่วยพ่อแม่เลี้ยงควาย ดูแลบ้านและน้องแล้ว หลวงพ่อจงมิเคยทำงานหนักเบาสิ่งใด เพราะมีลักษณะคล้ายเป็นคนพิการ ตาก็ฝ้าฟาง หูก็ตึง แต่เป็นการอัศจรรย์ นับแต่เข้าเป็นพระภิกษุแล้ว ความพิการต่าง ๆ หายไปเป็นปลิดทิ้ง อวัยวะทุกอย่างแจ่มใส อายุ ๙๒ ปี ยังอ่านหนังสือได้โดยมิต้องใช้อ้ว่น และยังสามารถสนเข็มได้ด้วยตนเอง ยกเว้นหูซึ่งมีประสาทชา ต้องพูดกับท่านตั้งน้อย

หลวงพ่อกงเป็นผู้เคร่งครัดต่อการรักษาความสะอาด มีจิตใจเป็นผู้มีความละเอียดรอบคอบ บริเวณในวัดนอกวัด หากท่านอยู่ไม่ไปไหนจะต้องทำการปิดกวาดขัดเกลาด้วยตนเองเสมอ และไม่ชอบใช้ใครทำ หากใครจะช่วยทำก็ให้มาทำเองด้วยความสมัครใจของเขา ทั้ง ๆ ที่ท่านมีศิษย์ไม่ต่ำกว่าห้าคนอยู่ประจำเสมอ

ตั้งแต่วัดหน้าต่างนอกเคยมีงานพิธีใด ๆ มา มีผู้มาร่วมชุมนุมสมทบการกุศล ชมนงานวัด ไม่เคยมีสักครั้งเดียวที่จะเกิดเรื่องทะเลาะวิวาท แต่มีอยู่ครั้งหนึ่ง ได้มีทหารยศนายสิบผู้หนึ่ง เกิดอาการมึนเมา

ครองสติไม่อยู่ ได้อาละวาดไล่ตีผู้คนและชักปืนยิงวุ่นวาย มีผู้ไปนิมนต์หลวงพ่อบังคับให้ไปห้ามระงับเหตุ ท่านหัวร่อ พยายามบอกว่าไม่ต้องห้ามเดี๋ยวก็หยุดไปเอง หากอาละวาดจนหยุดไม่ได้ ก็เห็นจะต้องตาย

มันช่างเป็น ความอัศจรรย์อะไรเช่นนั้น หลวงพ่อบังคับพูดขาดคำไปไม่ถึงสิบนาที มีคนวิ่งกระหืดกระหอบไปแจ้งท่านว่า นายสิบทหารผู้นั้นตายเสียแล้ว โดยอยู่อยู่ที่วัดสักคาเอาเป็นจ่อขมับตนเอง อวดใครต่อใครว่าเป็นผู้สักคาอาคมขลัง ปืนยิงไม่เข้า

และอีกครั้งหนึ่ง มีนายทหารชั้นร้อยโทผ่านศึกอินโดจีน เป็นคนพิการขาขาด ได้ไปขออาศัยอยู่ด้วย หลวงพ่อบังคับก็ไว้ใจใจ มอบให้เป็นผู้เก็บรักษาเงินของวัด อยู่มาสองปีเศษ เงินของวัดก็สูญหายไปเรื่อยๆ มากบ้างน้อยบ้าง แต่หลวงพ่อบังคับก็ไม่เคยเป็นห่วงเอาธุระซักใช้ดูว่าอย่างไร สิบมาไม่นาน หลวงพ่อบังคับได้เงินมาหมื่นเศษก็มอบให้ไว้อีก โดยบอกว่าเงินนี้จะเอาไว้ทำโบสถ์ให้รักษาไว้ให้ดีขึ้น

ต่อมาถึงเวลาต้องการใช้เงิน คนผู้นั้น กลับตอบปฏิเสธว่าเงินไม่มีเสียแล้ว หลวงพ่อบังคับกล่าวซักว่า ...ก็ให้เก็บไว้บอกว่าจะเอาทำโบสถ์ ทำไมว่าเงินไม่มี พูดเป็นคนเสียสตินี้...

อีกสี่วันต่อมา บุรุษพิการขาขาดผู้นั้นได้กลายเป็นคนบ้า บ้าขนาดหนัก และมีชีวิตอยู่ได้ไม่ถึงเจ็ดวันก็เกิดมีอาการคลุ้มคลั่งขนาดตรึงตมจนป่วยเป็นไขอย่างแรงถึงเสียชีวิต

หลวงพ่อบังคับมีกิตติคุณอีกทางหนึ่งในการใช้น้ำมนต์ น้ำมนต์ของท่าน ท่านสร้างเองโดยหุงเดือดแล้ว บริกรรมด้วยอาคมขลัง แล้วเอามือคนไปจนได้ที่ น้ำมนต์นี้มีสรรพคุณกินแก้ปวดท้อง หยอดยาแก้เจ็บตาแดง ตาต้อ ทานวดแก้เมื่อยขบ

ในชีวิตของท่าน ท่านต้องปฏิบัติกิจโดยพิถีพิถันและต้องไปร่วมพิธีใหญ่ ๆ ของทางราชการ และของผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่อยู่อย่างไม่ขาดสาย ไม่ว่าในการปลุกเสกอาคมสร้างของขลังในชมรมบรรดาเกจิอาจารย์หรืองานหลวง เช่น พิธีพุทธาภิเษกเหรียญและรูปอดีตสมเด็จพระสังฆราชเจ้ากรมหลวงชินวราธิบดี พิธีพุทธาภิเษกพระเครื่อง 25 พุทธศตวรรษ ตลอดจนถึงพิธีพุทธาภิเษกครั้งสุดท้ายในชีวิต 94 ปีของท่าน คือพิธีพุทธาภิเษกสร้างเหรียญพระบรมรูปพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 ปัจจุบันก็ร่วมในพระราชพิธีฉลองพระชนมายุครบสามรอบ ณ วัดราชบพิธ นี้ย่อมเป็นเครื่องสำแดงว่า มิว่าในสังคมชั้นใดเอกชน หรือว่าวงราชการชั้นสูงสุดแค่ไหน หลวงพ่อจงถูกยอมรับนับถือเป็นยอดอริยสงฆ์ผู้ทรงคุณวุฒิ คุณธรรมสูงสุดผู้หนึ่ง

ประการสำคัญ ในชีวิตท่าน หลวงพ่อจงมีเคยมีอารมณ์หลง อยากรไ้ได้นั้นได้นี้เป็นสมบัติ นอกจากกระทำไปตามหน้าที่ เช่น สร้างกุฏิซึ่งเก่าคับแคบ มีน้อยให้มากขึ้นที่วัดหน้าต่างนอกตามอัธยาศัย สร้างศาลาการเปรียญ สร้างโรงเรียนตามที่ทางราชการ อำเภอ จังหวัดนิมนต์พึงขอความร่วมมือจากบารมีของท่าน แต่อย่างไรก็ดี สิ่งของของวัดท่าน เช่น ตะเกียงเจ้าพายุ (สมัยนั้นยังไม่มีผู้ถวายเครื่องกำเนิดไฟฟ้าแก่วัด) หากวัดอื่นยากจนกว่าไปขอใช้ ท่านก็ให้ไป ศาลาวัดบางหลังที่ควรเอาไว้ใช้ แต่มีผู้มาบอกว่าจะขอรื้อเอาไม่ไปทำโรงเรียน ช่วยเด็กไม่มีโรงเรียนจะนั่งเรียน ท่านก็อุทิศให้ไปอย่างยิ้มแย้มเต็มใจ ท่านได้พิศพิเศษอันสูงค่ายิ่ง เพราะเป็นของพระราชทานจากสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เมื่อมีผู้มาขอยืมไปใช้เพราะเห็นว่าสวยสุดสง่า แต่แล้วไม่เอาคืนให้ มีผู้อาสาไปเอาคืน ท่านก็เพียงครางหึหึในลำคอ พลางก็ห้ามว่า เมื่อคนอื่นเขาพอใจจะเป็นเจ้าของเอาไว้ครองเป็นสมบัติของเขาดีกว่าเรา เราอุทิศให้เขาไปเสียให้สมใจ ก็มีเห็นจะเป็นไรไป

พฤติการณ์กรณีวาจาสิทธิ์ ของหลวงพ่อจงมีผู้พูดถึงกันมาก และ ปราภภูมิผู้ศรัทธาเชื่อกันว่า ท่านมีวาจาจุดดั่งพระร่วงอะไรทำนองนั้น แต่ท่านก็ไม่เคยว่ากล่าวใครสักก็ราย แม้แต่การให้พรท่านก็มักให้

แต่ในแนวทางสงฆ์ มีการสวดมนต์ภาวนาประพรมน้ำมนต์ ไม่เคยกล่าวคำอวยพรให้ใครอย่างใดในแบบสังคม

กล่าวกันทางด้านสุขภาพ หลวงพ่อจงมีสุขภาพอนามัยดีเลิศ โรคที่มีบ้างก็แค่หวัดธรรมดา กิจวัตรการฉันของท่านก็เช่นเดียวกับสงฆ์อื่น เปลี่ยนแต่เป็นว่าตอนเช้าหกโมง ท่านฉันข้าวต้มหมูชามขนาดกลาง ชามหนึ่ง น้ำชากาแฟไม่ฉันเลย ส่วนน้ำดื่มชอบน้ำต้มธรรมดา ๆ เท่านั้น อย่างอื่นไม่ดื่มเลย เคยติดยานัตถุ์และบุหรี่อยู่ 4 - 5 ปี แต่ต่อมาเห็นว่าเป็นเครื่องทำให้รำคาญรุงรัง เพราะต้องเอาติดยามไปด้วย ทำให้มีห่วง ท่านเลยตัดสินใจเลิก เป็นการตัดกังวล มีผู้ถามว่า ของสองสิ่งเป็นยาเสพติดมีฤทธิ์ชะงัดเลิกกับมันยากนัก มีคนอยากเลิก เลิกไม่ได้ ท่านมีวิธีข่มอย่างไร หลวงพ่อเพียงตอบยิ้ม ๆ

"...ตั้งใจอดจริง ก็ต้องทิ้งมันได้... ไม่มีอะไรในโลก ซึ่งเราตั้งใจทำและทำจริงแล้วจะทำไม่ได้ ทำได้ดีหรือไม่ สุดแต่กรรมและวาสนา หรือที่เรียกว่า แล้วแต่พระพรหมลิขิตไว้ประจวบเหมาะอย่างไรนั่นเอง ..."

อย่างไรก็ดี เวลาเข้านอนของท่าน กลับไม่เป็นเวลาแน่นอนเสมอไป เว้นแต่อยู่ที่วัดของท่าน แต่ก็อีกนั่นแหละ หากมีผู้ไปเยี่ยมนมัสการ ท่านก็มักไม่ชอบที่จะหนี เข้านอนในเวลาราวสี่ทุ่มอันเป็นเวลาปกติ เพราะท่านชอบรับแขก และเกรงใจว่าเขาอุตส่าห์ไปหา ก็ควรต้อนรับคุษกันให้เขาได้รับสิ่งที่ต้องการสมปรารถนา จวบจนวัยย่าง 90 เป็นต้นมา ลูกศิษย์ลูกหาเกรงกันว่าสุขภาพของท่านจะร่วงโรยเกินไป จึงมักจะรู้ว่าไม่ควรรบกวนท่านเกินเวลากำหนดเข้าจำวัด

ก่อนนอน หลวงพ่อจงมักชอบเล่นกับแมว อุ้มมันตบหัวลูบหลังมันอยู่ราวสิบนาทิจากนั้นศิษย์ทูลบ่นงทูลบหลังอีกราวสิบถึงสิบห้านาทีเป็นอย่างมากจึงนอนหลับไปเลย วิธีนอนของท่านก็แปลก ตอนแรกจะ

นอนแบบก้มหลังโค้งโค้งพร้อมด้วยมีผ้าคลุมตลอดองค์ เป็นเช่นนี้ตลอดไป แม้ว่าจะมีการเปลี่ยนอิริยาบถบ้าง แต่ก็จะกลับมาอยู่ในลักษณะนี้ จนถึงเวลาตื่นราวตีสี่ จากนั้นก็กระทำกิจวัตร คือปิดกวาดทั่วตลอดวัดด้วยตนเอง เสร็จก็พอดีได้เวลาเคาะระฆัง เรียกเป็นสัญญาณทำวัตรสงฆ์ร่วมด้วย ภิกษุลูกวัด อย่างนี้เป็นนิจ

วิธีใช้พระเวทย์ปลุกเสกเดือนอาคม (กับ) นบถือบูชาพระในวิธีถูกต้อง

บรรดาเรื่องราวเกี่ยวกับการแสดงออกซึ่งพลังพิสดาร กลายเป็นคำเลื่องลือนับถือในอนุภพนาประการของหลวงพ่อจ้ง อย่างไรก็ตามที่ เมื่อมีบุคคลเชื่อ บุคคลผู้ปราศจากเชื่อก็คงต้องมีควบคู่กันไป ดุจมีดำต้องมิขาว ไม่มีปัญหา และจะวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างไร ก็ปราศจากข้อพิสูจนอำนาจลึกลับที่ (อาจ) มีขึ้นจริง ในเหล่าคนผู้ไม่ศรัทธาก็ไม่เชื่อเป็นธรรมดา

เมื่อราวปลายปีพ.ศ.2506 ได้มีผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นขึ้นว่า หลวงพ่อจ้งก็มีอายุมากแล้ว เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องธรรมดาจะต้องมีมาสู่ท่าน และขณะนั้นท่านก็มักมีกิจเป็นห่วงอย่างเดียว คือ ประสงค์จะสร้างเขื่อนกั้นน้ำบริเวณริมหน้าวัดหน้าต่างใน ด้านนอกของวัดหน้าต่างนอกของท่าน กับ บูรณปฏิสังขรณ์โบสถ์ที่เกือบใช้การไม่ได้ ให้มีสภาพดีขึ้นจนใช้การได้ไปก่อน โดยมีใช่คิดสร้างใหม่เป็นเงินล้านอย่างเขาอื่น ก็สร้างหอรระฆังให้มีสภาพโอ่อ่าขึ้น เพราะสิ่งเหล่านี้บ้างบกพร่อง บ้างมีมีโอกาสสร้างไว้ก่อน ทั้งที่เป็นเรื่องภายในวัดของท่าน มัวแต่ใช้เวลาไปรุ่นวายช่วยธุรกิจของผู้อื่น และที่สำคัญที่สุดไม่กล้าและไม่พึงใจจะออกปากกรบกวอนชวนเชิญใครให้เขาทำบุญ เพราะถือว่าการทำบุญไม่ต้องเชิญชวน มันแล้วแต่จิตใจของผู้จะทำด้วยศรัทธาแค่ไหน โดยความนึกคิดของเขาเองเป็นสำคัญ

จึงพากันเสนอข้อคิดเห็นว่า สมควรสร้างรูปเป็นรูปปั้นของท่านขึ้น และสร้างหนังสือประวัติของท่านขึ้น เขียนทุกสิ่งเกี่ยวกับท่านด้วยความเที่ยงธรรมและเป็นข้อเท็จจริง ทั้งสองสิ่งนี้สืบไปเบื้องหน้า หากใครเขานับถือเคารพมีศรัทธาต่อท่านจริงจั่งมิเสื่อมคลาย เขาก็จะได้หาไปไว้บูชาสักการะแทนตัวจริงของท่าน ซึ่งเงินรายได้เหล่านั้นก็จะเป็นส่วนหนึ่ง ที่อาจารย์รวบรวมสมทบเข้าเป็นกองทุนดำเนินการสร้างสรรค์งานสามประการ เชื้อนกึ่งน้ำ บูรณปฏิสังขรณ์โบสถ์ สร้างหอระฆัง ให้สำเร็จบริบูรณ์ลุล่วงผลตามปรารถนาของหลวงพ่ोजง ซึ่งท่านมีประสงค์ต้องการกระทำอย่างแรงกล้าก่อนมรณภาพ และสิ่งนี้แม้ท่านมิได้แสดงเป็นห่วง... แต่แน่ละท่านไม่ชอบรบกวนใคร ท่านคงจะคิดถึงมัน และมันอาจเป็นอารมณ์รบกวนท่านในเฮือกท้ายของลมปราณมรณะบ้างก็ได้ ฉะนั้นความสร้างสรรค์สิ่งเหล่านี้จึงเป็นผลสำเร็จ แม้หลวงพ่ोजงจะสถิตอยู่ในภพใด แม้นวิญญูณของท่านรับทราบถึงบรรดาเจตนาดี ที่มีผู้กระทำต่อท่าน เพื่อท่านในปัจจุบัน อนาคต ทั้งที่ไม่มีท่านเป็นตัวตนอยู่ วิญญูณศักดิ์สิทธิ์ของท่าน ก็คงจะประสบปิติสุขเกษมสันต์สำราญอย่างอเนกอนันต์กาล

เคยมีผู้ทำหนังสืออย่างย่อ ๆ แจกเป็นที่ระลึกในงานพิธีศพของท่าน แต่ก็พิมพ์จำนวนจำกัดและแจกจ่ายไปหมดสิ้น ไม่พอกับจำนวนนับหมื่นแสนที่ต้องการทราบประวัติละเอียด และต้องการได้ไว้เป็นเครื่องรำลึกบูชาคุณของท่านที่มีต่อสรรพสัตว์ไม่เลือกหน้า เพราะทุกคนยังรำลึกถึงพระเดชพระคุณของท่านมิมีวันลืมเลือนโดยง่าย

สำหรับรูปปั้น เคยมีศิลปินรับอาสาไปสร้าง เขาคือ **ชาญ สารพุทธิ** อาจารย์ศิลปินชั้นเอกจากเพาะช่าง

หลวงพ่ोजง พอใจรูปปั้นนั้นมาก เพราะเคยมีผู้ปั้นไปให้ท่านดู ท่านดูไปดูมาแล้วหัวร่อ บอกว่าไม่เหมือนไม่รู้ใคร คนอื่นไม่รู้จักหรือแม้ที่รู้จัก ก็คงจะยิ่งฉงนกันมาก... แต่เมื่อเป็นรูป โดย **ชาญ สารพุทธิ**ปั้น ท่านบอกว่า นี่เอง... จึงจะเป็นอาตมาได้อย่างคล้ายคลึงพอดูได้...

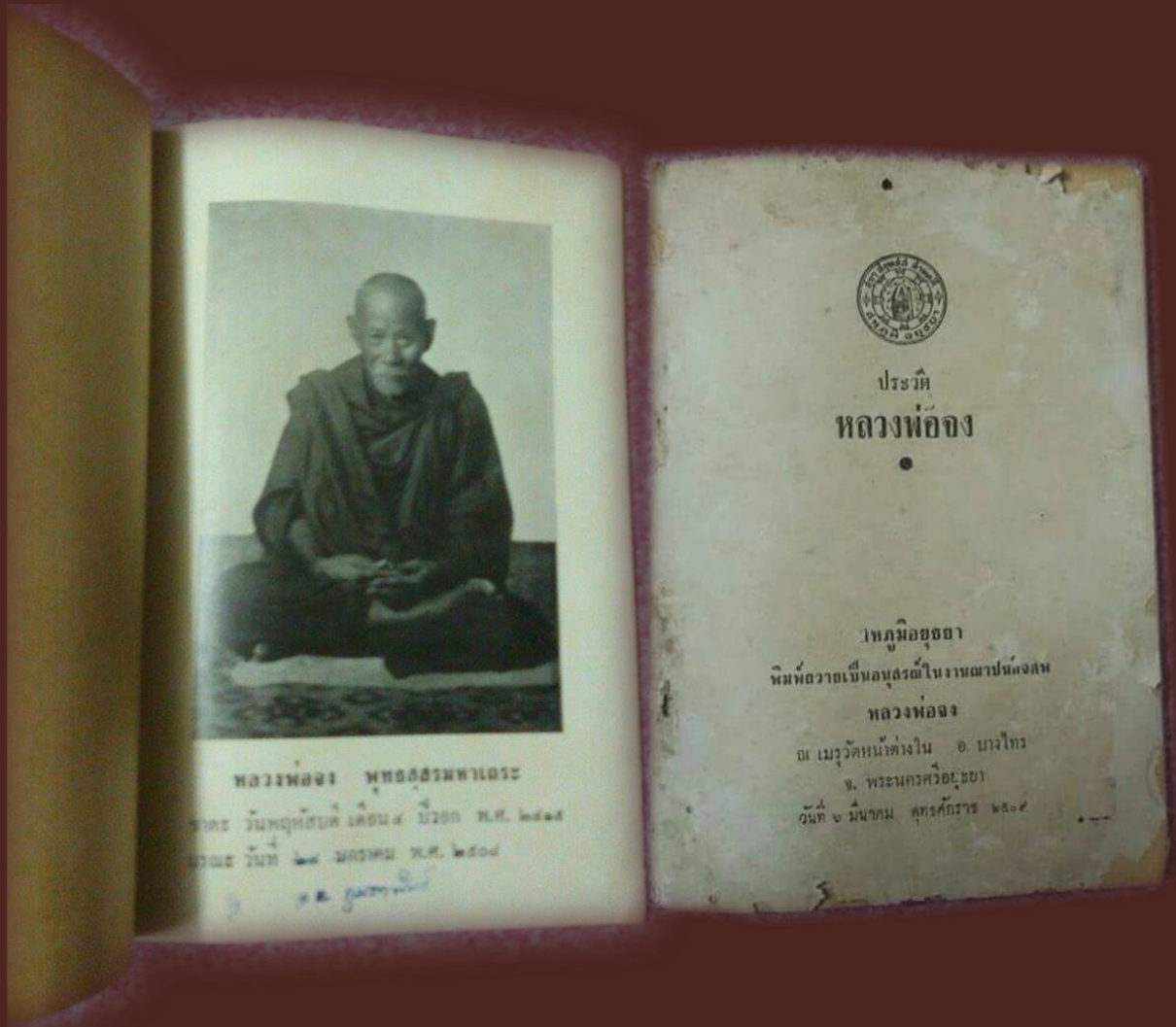

จากนั้นท่านได้ทำพิธีปลุกเสกรูปปั้นของท่านแทบทุกเช้าค่ำ เวลาทำวัตรในเมื่อมีโอกาสเวลาไม่ต้องเดินทางไปที่อื่นใด และต่อมาท่านได้ปลุกเสกเก้าอี้เตี้ยน ดอกไม้บูชาแห้งและหมปลงของท่าน รวมส่งให้ศิลปินชาญ เพื่อใช้ผสมผงสร้างรูปปั้นอีกมาก หากใครผู้ใดมีรูปปั้นของท่านไว้บูชาและอาราธนา ถูกรวิธิ จะบันดาลให้บังเกิดผลในอานุภาพศักดิ์สิทธิ์มหาศาลเป็นอัศจรรย์ อาทิ

เป็นมหาเมตตา มหานิยม มหาลาภ คงกระพันชาตรีและแคล้วคลาด

สะบัด "ปัด" อัดคื ป้องกันไฟนไฟรังควานและระงับดับจิต ตลอดจนความร้อนอกใจนานาประการ ปราศจากศัตรูผู้คิดปืทาทำร้าย

สำหรับพิธีบูชาหลวงพ่อจง คือ ใช้รูปเจ็ดดอก เทียน และดอกไม้หอม กระทำบูชา อธิษฐานรำลึกถึง หลวงพ่อจง อาราธนาขอให้ท่านแผ่อธิธิบารมีปกป้อง บังเกิดคุณตามเจตจำนง ซึ่งอธิษฐานหมั่นทำ เช่นนี้จะไม่ผิดหวัง มักได้ผลดีมาก

บรรดาเครื่องรางของขลังของหลวงพ่อกองมีมากชนิด ท่านสร้างและปลุกเสกไว้เป็นจำนวนมาก แต่ก็มักหมดสิ้นไปโดยรวดเร็ว เพราะมีผู้แสวงหากันไว้มาก เพียงท่านเดินทางเข้ากรุงเทพฯ หรือต่างจังหวัดในเวลาวันสองวัน เครื่องรางของขลังซึ่งบรรดาศิษย์และผู้ติดตามเอาติดไปมักไม่มีใครพอแจกประชาชนทุกแห่ง เพราะพอรู้ว่าหลวงพ่อกองไปอยู่ที่ใด มักจะแห่กันเข้าหามัสการอย่างคับคั่งเสมอไป

ต่อไปนี้เป็นคำเฉลยอรรถาธิบายวิธีอาราธนาปลุกเสกอธิษฐาน การใช้เครื่องรางของขลังต่าง ๆ (ซึ่งเวลานี้ของแท้หายากอยู่เหมือนกัน แต่ที่มีอยู่แล้วก็มีเป็นจำนวนแสน ๆ ล้าน ๆ)...แต่อย่างไรก็ดี ก็ใช้ได้กับรูปปั้นและรูปบูชาด้วย... ให้สวดภาวนาอธิษฐานดังนี้

ตั้ง นะโมสามจบ

พุทธีง สรณัง คัจฉามิ

ธรรมมัง สรณัง คัจฉามิ

สังฆัง สรณัง คัจฉามิ

ต่อจากนี้ สวดบทอธิปิโส อีกสามจบ แล้วจึงตั้งบทว่า

พุทธีง อารารณานัง

ธรรมมัง อารารณานัง

สังฆัง อารารณานัง

จึงอธิษฐานดังนี้ ต่อไป

ขอบารมีพระพุทธี พระธรรม พระอริยสงฆ์เจ้า และหลวงพ่อจง (พุทธีสโร)... และถ้ามีเสื่อยันต์
ตะกรุดโทน ตะกรุดชุด 16 ดอก และของอื่น ๆ ให้ระบุชื่อของนั้น ๆ เวลารำลึกใช้

จงดลบันดาลให้ข้าพระพุทธีเจ้า จงประสบความเป็นผู้คงกระพันชาตรี แคล้วคลาดจากมหาอำนาจ
ร้ายสรรพโพลภัยอันอันตรายไมให้เข้าใกล้ทำร้าย และจงบังเกิดเป็นมหาเสน่ห์ มหานิยม จิตคิด
เมตตา จากจิตใจผู้อื่นพึงมีต่อข้าพระพุทธีเจ้า โดยอำนาจบารมีของพระคุณเจ้าที่ข้าพระพุทธีเจ้าน้อม
รำลึกบูชาโดยบริสุทธิ์ใจ ขออารารณาจงดลบันดาลให้บังเกิดผลเป็นไปดังอธิษฐาน โดยพลันทันที

หากมีเหตุอุกฉะฉิน ให้รีบอธิษฐานภาวนา ดังนี้

พุทธีงรักษา อัมมังรักษา สังฆังรักษา พระบิดารักษา พระมารดารักษา พระอินทร์รักษา พระพรหม
รักษา พระครูบาอาจารย์รักษา อิมังอังกพัน ธนังอธิถามิ

แล้วปลุกเสกต่อไป ดังนี้

อิติสุคโต อสุวิหิสฺสุ พุทธะสังมิ มออุ อุกันหะเนหะ อุตะธัง โธอุตะ ธังอะตะ หังระอะ อะนะปัสสะ

(ภาวนาทบทวน ตั้งแต่ 3 ถึง 7 จบ)

การใช้คำอธิษฐานภาวนาบทปลุกเสก ต้องจำให้แม่นยำคล่องแคล่วตั้งจิตคิดรำลึกถึงพระบารมีคุณของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ และท่านอาจารย์หลวงพ่ोजงโดยแน่วแน่

หากใช้ตะกรุดโทน (มหาธาตุมงคลชาตรี) หรือใช้ตะกรุดชุด 16 ดอกติดตัวไป เมื่อจะเข้าโรมรันรบประจัญบาน ให้เอามืออุดพระตะกรุดไว้เบื้องหน้าสะดือ จะแคล้วคลาดคงทนต่อปืนผาหน้าไม้ สรรพสาตราวุธ แหวนหลาว หอกดาบ ขวากหนาม ของแหลมของคมทุกชนิด แต่ยามคิดหนีศัตรู ให้รูดพระตะกรุดไว้เบื้องหลัง จะแคล้วคลาดอันตราย ไม่มีผู้ติดตามทำร้าย หรือไม่ขัดขวาง แม้จะไล่ติดตามก็ให้มีเหตุไล่ไม่ได้ไล่ไม่ทัน

แต่ถ้าจะใช้เข้าหาเจ้านายผู้ใหญ่ ท้าวพระยาผู้มีอำนาจบารมียิ่งใหญ่ให้รูดพระตะกรุดทั้งสองประเภทที่มีอยู่อย่างใดอย่างหนึ่ง รูดไปเบื้องขวาตน ถ้าเข้าหาท้าวพระยากษัตริย์หรือนางผู้สูงศักดิ์ ให้รูดไปเบื้องซ้าย

ถ้าจะทำการแข่งขัน แข่งเรือ แข่งม้า วิ่งแข่ง ตอนจะเริ่มออกแข่งขัน ให้ภาวนารูดพระตะกรุดไว้ใต้สะดือ แลเมื่อสามารถออกเลยลำหน้าเขาไปแล้ว จึงรูดพระตะกรุดกลับไปไว้เบื้องหลัง คู่แข่งขันจะไม่มีโอกาสไล่ตามทัน

ผู้ใดหมั่นบูชาหลวงพ่ोजง (พุทธสโร) และบรรดาเครื่องรางของขลังซึ่งตนมีศรัทธาเลื่อมใสเชื่อมั่นใน
พระคุณอิทธิบารมีของท่าน ซึ่งมีได้แก่

เสื่อพระยันต์ราชสีห์มหาอำนาจ (สีแดง) คงกระพันชาตรี

พระเครื่อง ทุ่งเศรษฐี (ดำใหญ่ และ แดงเล็ก)

พระยันต์มหาอำนาจ (มหานิยมแคล้วคลาด)

พระตะกรุดชุด 16 ดอก (แคล้วคลาด คงกระพัน เมตตา มหานิยม มหาเสน่ห์ มหาลาภ)

ธนบัตรขวัญฤกษ์ (เรียกเงินตราไหลมาเทมาหา)

พระตะกรุดโทน (เช่นเดียวกับพระตะกรุดชุด 16 ดอก

แต่มีอิทธิบารมีแก่กล้าทางคงกระพัน ค่าพันตำลึงทอง)

รูปปั้น (หล่อ) ของหลวงพ่ोजงเอง

พระยันต์ต่าง ๆ เขียนลงบนผืนผ้าขาว

เหรียญกลมรูปหลวงพ่ोजง (สำหรับเด็ก)

รักยม (เมตตา มหานิยม มหาเสน่ห์)

ยันต์พระฉิม (มหาลาภ ค้าขายเป็นมหานิยม)

โดยเฉพาะ พระยันต์ พระตะกรุด หากใช้ในการเดินทางและบังเกิดเมื่อยล้า หรือเกรงว่าจะเหน็ดเหนื่อยจะปลุกเสกภาวนาป้องกันเสียก่อนก็ได้ โดยทำพิธีภาวนาอธิษฐานปลุกตั้งข้างต้นแล้ว ให้อภัยมืออธิษฐานเสกซ้ำต่อไปอีกว่า

เสกขำธัมมา อเสกขำธัมมา เนวเสกขำธัมมา ธัมมาเสกขำธัมมา

จากนี้เอามือลูบแข้งขามือและร่างกายให้ทั่ว ให้คิดเชื่อว่าต่อไปนี้ตัวเราเดินวิ่งเท่าไร ๆ เป็นไม่มีเมื่อยไม่มีเหนื่อยอีกแล้วอย่างเด็ดขาด เพราะพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆ์ และท่านอริยสงฆ์หลวงพ่ोजง ท่านดลใจประสิทธิพรประเสริฐป้องกันแก่ตัวเราได้แล้ว จึงกราบสามครั้งบนพื้นธรณีลงไป

สำหรับการปลุกเสกเครื่องรางของขลังทุกชนิด ควรกระทำทุกเช้าค่ำ โดยวิธีตั้งบทธวด ดังนี้

จุด รูป เทียน บูชา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ และหลวงพ่ोजง (พุทธสโร) เสียก่อน

จากนั้น ตั้งนะโม สามจบ (กราบ) จึงปลุกเสกด้วยพระคาถาว่า

พุทธโธ พุทธัสสะ อิติถุทธิ

พุทธะ นิमितตั้ง

การปลุกเสกนี้ จะทำให้บังเกิดอิทธิบารมีเข้มขลังเพิ่มขึ้นทับทวี ทั้งจะดลบันดาลสุขแก่ผู้เป็นเจ้าของ กระทำการบูชาตลอดนิจกาล มีว่าจะมีประสงค์ปรารถนาสิ่งใด ก็จะมีได้สมปรารถนาไม่เคลื่อนคลายไม่หลุดจากมือ

เห็นสมควรแจ้งรายนามพระมหาตะกรุดชุด 16 ดอกไว้แต่ละดอกเพื่อความรู้อันสมบูรณ์ของท่านผู้ศรัทธา ดังนี้

1. เกราะเพชร
2. พรหมสีหน้า
3. มหานิยม
4. คงกระพัน
5. ป้องกันเขี้ยวงา
6. เมตตา
7. แคล้วคลาด
8. ปกป้องภัยจากผี "คุณ"
9. ปกป้องปัด "สะบัด" อักคีพ่าย
10. มหาอุด (สรรพอาวุธไม่ระคายผิว)
11. ป้องกันภัย ขีปนาวุธนานา
12. เดินทางไกลไม่เหนื่อยไม่เมื่อย
13. กระตุ้เจ็ดแบก
14. ปกป้องภัยจากฟ้าผ่า
15. นะจังงัง บังตาผู้อื่น
16. มหารูดวาระสุดท้าย

เมื่ออรุณทอแสงจับขอบฟ้าวันที่ 24 มกราคม 2508 ทุกคนผู้เป็นศิษย์ใครบ้างจะรู้ว่า วันนี้แล้ว สัญญาณแห่งความวิปโยคจะเริ่มขึ้น ตอนสายมีข่าวว่าหลวงพ่อบุญรอดด้วยโรคอัมพาตหมดความรู้สึกทางซีกขวาไปแถบหนึ่ง ได้แพร่สะพัดไปสู่บรรดาศิษย์ทั้งหลายและแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วปานกระแสนมกล้า ตอนสายวันนั้นที่กุฏิหลวงพ่อบุญรอดไปด้วยผู้มาเยี่ยมอาการอาหารของหลวงพ่อบุญรอดทุกสิ่งและบรรพชิตสาเหตุของการอาพาธครั้งนี้มีอยู่ว่า

เมื่อเวลาประมาณ 06.00 น. เช้าวันที่ 24 มกราคม หลวงพ่อบุญรอดเข้าสู่เวลาปกติ ขณะเสร็จกิจแล้ว ท่านลุกขึ้นมาปฏิบัติไม่ได้ เพราะซีกกายข้างขวาของท่านหมดความรู้สึก นายชั้น และ พระเพ็ง ขนติโก ผู้ปฏิบัติหลวงพ่อบุญรอดเห็นว่า ท่านสุขานานเกินควร จึงตามเข้าไปเปิดประตูสุขาพบว่าหลวงพ่อบุญรอดกำลังพยายามจะทรงกายลุกขึ้น จึงช่วยพยุงท่านมายังเตียงนอน สังเกตเห็นว่าปากข้างขวาของท่านเบี้ยวผิดปกติ ได้ยินเสียงหลวงพ่อบุญรอดท่านว่า

"เขาเอาเราแน่ละคราวนี้ เขายึดเราหมดแล้ว"

เสมือนหนึ่งหลวงพ่อบุญรอดทราบว่า กายนครของท่านจะต้องประสบภาวะขั้นสุดยอดของกฎธรรมดาในอนาคตอันใกล้นี้ ปัจฉิมอุทานของหลวงพ่อบุญรอดท่านนี้ ทำให้ทุกคนใจหายวาบหนักใจในอาพาธของหลวงพ่อบุญรอดเป็นอย่างยิ่ง เพราะแต่ไหนแต่ไรมาหลวงพ่อบุญรอดไม่เคยอุทานเช่นนี้เลย ทุกคนซ่อนความทุกข์ใจไว้ภายใน เฝ้าปรนนิบัติพยาบาลท่านเป็นอย่างดี ระยะ 7 วันแรก หลวงพ่อบุญรอดได้เกือบปกติ ฟังชัด เมื่อล่วง 7 วันแล้วเสียงของท่านเริ่มน้อยลง แหบเค็ร็ลงโดยลำดับ เพราะความชราแห่งสังขารอันเก่าแก่ยาวนานถึง 99 ปี ประกอบกับฉันอาหารได้น้อยด้วย

ต่อมาคณะศิษย์มีหลวงพ่อนิลเป็นประธาน ได้พร้อมใจกันมอบให้นายแพทย์สถานีนอนามัยชั้นหนึ่งวัดโพธิ์ อำเภอบางบาล ร่วมด้วย นายประทีป อัมพานนท์ สถานีนอนามัยพระขาว เป็นผู้ถวายการรักษา

ท่าน ในระยะนี้อาการของท่านทรงอยู่และดีขึ้นเล็กน้อย ด้วยความเอาใจใส่และความสามารถของแพทย์ ทุกคนภาวนาว่าแม่หลวงพ่อก็คงจะไม่หายขาดก็ขอให้พอทุเลาพอนั่งได้ก็ยิ่งดี เพราะโรคนี้ใคร ๆ ก็รู้ว่า เป็นโรคที่รักษาให้หายขาดได้ยาก

วันแล้ววันเล่าผ่านไป อาการของหลวงพ่อเริ่มทรุดลง พูดไม่ได้ยินเสียง หายใจไม่สะดวก มีเสมหะมาก สังเกตว่าหลวงพ่อกับทุกขเวทนาอย่างหนัก แต่เสียงครวญครางอย่างสามัญชนมิได้มีรอดจากปากให้ใครได้ยินเลย เมื่อท่านเจ็บปวดก็เป็นเพียงแสดงอาการส่ายหน้าไปมา ให้เป็นที่สังเกตว่าท่านไม่สบายเท่านั้น หลวงพ่อกับใจแท้ที่อยู่เหนือเวทนาทั้งปวง ไม่หวั่นไหว ใช้อริวาสันต์ที่ท่านมีอยู่เป็นปกตินิสัย ช่มความทุกข์ทรมานอันเกิดจากอาพาธกล้าได้อย่างน่าสรรเสริญยิ่ง

หลวงพ่อใช้ธรรมโอสธรักษาใจของท่านเอง ให้มั่นคงแจ่มใสในยามที่ร่างกายเจ็บไข้ ได้นิมนต์พระมหาแสวง ฐิติสมปนฺโน ป.ธ. 5 วัดสันติการาม มาสวดสาธยาย ทวัตติงสาการ โพชฌงคปริตร อุณหิสวิชัย คาถาพระพุทธรคุณ ธรรมคุณ และสังฆคุณ อยู่เป็นนิจ แสดงว่า อาพาธนั้นจะชนะท่านได้ก็เพียงภายนอกเท่านั้น แต่ภายในอาพาธจะกล้ากลายท่านไม่ได้เลย

ระยะที่หลวงพ่อกับอาพาธหนัก บรรดาศิษย์และผู้ที่เคยรพนับถือทั้งใกล้และไกลไปมาเยี่ยมเยือน สดับรับฟังอาการอยู่ทุกวันอย่างแน่นขนัด ทุกคนมีใจตรงกันอยู่จุดเดียว คือ สนองพระคุณหลวงพ่อให้สมกับที่ท่านได้บำเพ็ญประโยชน์ เป็นบุรพการีแก่ทุกคนมานานแสนนาน บางท่านแนะนำให้นำพาหลวงพ่อกับไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลสงฆ์บ้าง โรงพยาบาลอื่น ๆ บ้าง บรรดาศิษย์ขอขอบพระคุณในความปรารถนาดีของท่านเหล่านั้น แต่ไม่สามารถทำได้ เพราะเสียงส่วนใหญ่เห็นว่า หลวงพ่อชราภาพมากแล้วและอาการอาพาธก็หนัก ถ้าพาท่านเดินทางไปอาจเป็นการกระทบกระเทือนบอบช้ำ จนเป็นเหตุให้ท่านถึงมรณภาพเสียกลางทางก็อาจเป็นไปได้ จึงตกลงกันว่า ขอให้หลวงพ่อกับได้หลับตาจากไปใน

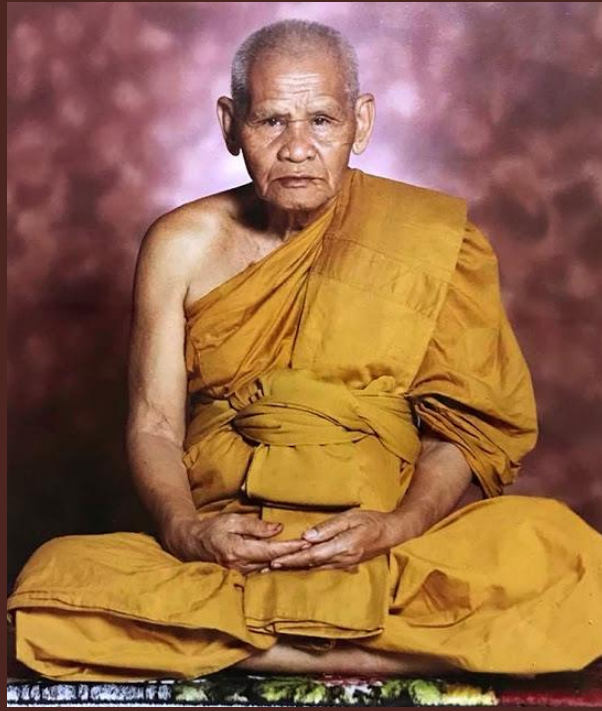
ท่ามกลางการสนองพระคุณของญาติและศิษย์ บนเสนาสนะที่หลวงพ่อกุญแจอ้าย ในท่ามกลางสถาน
วิเวกอันน่าอภิรมย์ด้วยดวงจิตอันสงบเกิด

แล้ววาระแห่งความโศกสลดก็มาถึง วันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2508 ค่ำลงแล้ว ดวงจันทร์ใกล้วันมาฆปุรณ
มีทอแสงจ้าแจ่มใส คล้ายเป็นประทีปส่องทางให้ท่านได้เดินทางไกลไปสู่สุคติภพอันสงบ ตอนหัวค่ำดู
เหมือนหลวงพ่อกุญแจอ้ายมีอาการทุเลากว่าเวลาอื่นที่ผ่านมา ไม่มีวิแววว่าอาการจะทรุดหนักลงเลย บรรดาผู้
ที่นั่งเฝ้าอาการอยู่ดูอุ่นใจขึ้น ถวายยาประจำตามปกติแล้ว ก็ลัดเปลี่ยนกันเข้าประคองท่าน พัดวี
ถวายเท่าที่สามารถจะทำได้ แม้ว่าหลวงพ่อกุญแจอ้ายจะผ่ายผอมจนผิดตา แต่ก็มีรัศมีอ้อมเอิบใบหน้ายิ้มแย้ม
แสดงถึงความเมตตาอยู่เป็นนิจ

เวลาล่วงไป เสียงนาฬิกาบอกเวลาเที่ยงคืน พระจันทร์โคจรขึ้นสู่วันใหม่ ดิถีแห่งวันมาฆปุรณมี วันจาตุ
รงคสันนิบาตแห่งพระพุทธศาสนาเริ่มขึ้นแล้ว หลวงพ่อกุญแจอ้ายนั่งสนิท นาน ๆ จึงจะหายใจยาวสัก
ครั้ง เงียบสงัดทุกคนเฝ้าอาการอยู่ด้วยหัวใจอันหดหู่ แสนห้วง ไม่มีใครปริปาก หนึ่งนาฬิกาผ่านไป
หลวงพ่อกุญแจอ้ายไม่ไหวติง จับชีพจรดูยังเต้นอยู่แต่ช้าและลีกลงทุกขณะ เมื่อเข็มนาฬิกาบอกเวลา 01.55
น. ของวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2508 หลวงพ่อกุญแจอ้ายจากพวกเราไปด้วยอาการอันสงบ ปราศจากอาการ
กระวนกระวายโดยสิ้นเชิง ท่ามกลางความโศกเศร้าอาดูร พิลาปราพันของญาติและศิษย์ทั้งหลาย สิริ
ประมวลอายุได้ 93 ปี 10 เดือน กับ 17 วัน ครองสมณเพศมาโดยตลอด 72 พรรชนับแต่เริ่มอาพาธ
มาจนถึงวาระสุดท้ายรวม 24 วัน

หลวงพ่อกุญแจอ้ายถึงมรณภาพในวันมาฆปุรณมี มาฆฤกษ์ วันจาตุรงคสันนิบาตแห่งพระพุทธศาสนา เป็น
สัญลักษณ์ว่า หลวงพ่อกุญแจอ้ายจากไปดีแล้ว ไปประเสริฐแล้ว ขอให้ดวงวิญญาณอันเปี่ยมไปด้วยความดีงาม
สงบบริสุทธ์ด้วยสีลาทีคุณในพระพุทธศาสนายาวนานถึง 72 พรรษาของหลวงพ่อกุญแจอ้ายที่เคารพอย่างสูงสุด
จงไปสู่สุคติกาลย์ ได้สถิตอยู่ด้วยปรมสันตีสุขในวิสุทธีวิมานเกิด

พระครูพุทธสิริวัฒน์ (หลวงพ่อเมี้ยน) อดีตเจ้าอาวาสวัดโพธิ์

ภาคผนวก

บารมีทางวิทยาคมหลวงพ่อจงให้หวยแมนได้มีการเล่าบอกกล่าวกันว่า...

หลวงพ่อเมี้ยน เจ้าอาวาสวัดโพธิ์ ตำบลกบเจา อำเภอบางบาล จังหวัดอยุธยา (ชาตะ พ.ศ. 2460 - มรณภาพ พ.ศ. 2541) ท่านได้ศึกษาวิชาการประสานกระดูกและการรักษาโรคภัยต่าง ๆ มาจากหลวงพ่อเมี้ยน วัดพระเชตุพน ฯ หรือ วัดโพธิ์ ท่าเตียน จนสามารถใช้วิชานี้สงเคราะห์ผู้คนทั่วไปได้ แต่เมื่อท่านได้ครองเป็นเจ้าอาวาสวัดโพธิ์ กบเจา ก็มีความเลื่อมใสในวิชากรรมฐานตามแนวทางของหลวงพ่อจง และได้ศึกษาต่อไป จึงได้ทราบว่าหลวงพ่อจงนั้นมีญาณพิเศษที่สามารถล่วงรู้เหตุการณ์เบื้องหน้าได้ ก็เลยอยากลองเรียนวิชานี้ จึงได้ตัดสินใจที่จะไปลองสอบถามดู แต่การถามเหตุการณ์เบื้องหน้านั้นไม่มีอะไรที่จะพิสูจน์ได้แน่นอนเท่ากับการขอหวย เพราะการให้หวยนั้นจะเท็จจริงประการใดก็รู้กันได้ในวัน

เมื่อตกลงใจดังนั้นในวันต่อมาหลวงพ่อเมี้ยนจึงได้เดินทางไปพบหลวงพ่อจงที่วัดหน้าต่างนอก เมื่อได้พบหลวงพ่อจง จึงได้เข้าไปนมัสการและสนทนาสอบถามท่านถึงเรื่องต่าง ๆ แล้วจึงวกเข้าสู่เรื่องที่ท่านต้องการทราบ

"หลวงพ่อบอก เรื่องการให้หายนั้นทำได้จริง ๆ หรือขอรับ"

หลวงพ่อเมี้ยนถามขึ้น

"จ๊ะ เขามีจริง ๆ" หลวงพ่อบอกตอบสั้น ๆ

"ผมอยากจะขอลองดู" หลวงพ่อเมี้ยนกล่าวต่อ

"จะลองดูก็ได้ รอเดี๋ยวนะ"

หลวงพ่อบอกตอบ แล้วท่านก็ลุกออกจากอาสนะที่รับแขก เดินหายเข้าไปในกุฏิใหม่เพียงชั่วครู่ แล้วก็เดินออกมาพร้อมกับกระดาษแผ่นเล็ก ๆ แผ่นหนึ่ง ท่านส่งกระดาษแผ่นนั้นให้กับหลวงพ่อเมี้ยน หลวงพ่อเมี้ยนรับกระดาษแผ่นนั้นไว้แล้วก็มิได้เปิดดู เพียงแต่ยัดลงไว้ในย่ามและอยู่คุยกับหลวงพ่อบอกอีกสักครู่หนึ่งก็ลากลับ

หลังจากที่หลวงพ่อเมี้ยนเอากระดาษแผ่นนั้นใส่ย่ามและเดินกลับวัดแล้ว ก็เหมือนกับมีอะไรมาดลใจให้ท่านมิได้นึกถึงกระดาษแผ่นนี้อีกเลย เมื่อกลับมาถึงวัดโพธิ์ กบเจา ท่านก็ได้แต่ทำกิจอื่น ๆ มิได้นึกถึงเรื่องราวที่ไปขอหยาหลวงพ่อบอกมา จนกระทั่งเย็นวันหยาออก (ในสมัยนั้นหยาออกตอนเย็น) พอท่านได้ทราบว่าหยาออกเลขอะไรแล้ว ก็นึกขึ้นได้ว่าหลวงพ่อบอกได้ให้กระดาษมาแผ่นหนึ่ง ในวันที่ท่านไปขอหยา จึงไปค้นหากระดาษแผ่นนั้นในย่าม เมื่อพบและคลี่กระดาษนั้นออกดูก็ปรากฏว่ามีเลขสามตัวเขียนเรียงกันอยู่ และที่น่าประหลาดยิ่งนักก็คือ เลขทั้งสามตัวนั้นตรงกับเลขท้ายรางวัลที่หนึ่ง มิได้ผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย

เมื่อเป็นเช่นนั้นหลวงพ่อเมี้ยนก็แน่ใจว่าหลวงพ่อบอกมีญาณพิเศษในการรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าอยู่จริง แต่ก็ยังอยากจะลองให้หายสงสัย ในวันรุ่งขึ้นจึงเดินทางไปหาหลวงพ่อบอกแต่เช้า เพื่อจะทดลองท่านอีก เมื่อไปถึงหลวงพ่อบอกก็ถามว่า

"รวยไหม"

"ไม่ได้แทงเลยขอรับ เพราะพอได้ไปแล้วก็ลืม" หลวงพ่อเมี้ยนตอบ

"จะขอใหม่ใช้ไหม" ท่านหยั่งรู้ใจหลวงพ่อเมี้ยนโดยที่หลวงพ่อเมี้ยนยังไม่ทันบอก

"อยากลองใหม่ขอรับ" หลวงพ่อเมี้ยนตอบ

"รอเดี๋ยว จะไปเอามาให้" หลวงพ่อจงตอบพร้อมกับลุกเข้าไปในกุฏิใหญ่เหมือนครั้งที่แล้ว เพียงชั่วครู่ก็ออกมาพร้อมกับกระดาษแผ่นหนึ่งและส่งให้หลวงพ่อเมี้ยน เมื่อหลวงพ่อเมี้ยนได้รับกระดาษแผ่นนั้นแล้วก็ขอลากลับ และนับตั้งแต่วันนั้นหลวงพ่อเมี้ยนก็มีได้ใส่ใจกับเรื่องกระดาษที่หลวงพ่อจงให้มาอีกเลย จนกระทั่งหายออกไปแล้ว จึงนึกขึ้นได้ว่าหลวงพ่อจงให้กระดาษมาแผ่นหนึ่ง จึงไปค้นในย่ามก็พบกระดาษแผ่นนั้น พอเปิดออกมาดู หลวงพ่อเมี้ยนกลับมีความประหลาดใจยิ่งขึ้นกว่าครั้งก่อน เพราะครั้งนี้หลวงพ่อจงเขียนเลขมาให้สองแถว แถวแรกเป็นเลขสามตัว แถวที่สองเป็นเลขสองตัว และปรากฏว่าเลขสามตัวนั้นก็ตรงกับเลขท้ายรางวัลที่ 1 ส่วนเลขสองตัวของหวยงวดนั้นก็ได้ผิดเพี้ยนเลย คือเลขรางวัลออกอย่างไร ตัวเลขที่หลวงพ่อจงให้มาก็เป็นอย่างนั้น

เมื่อผลออกมาว่าหวยที่หลวงพ่อจงเขียนใส่กระดาษให้หลวงพ่อเมี้ยนมานั้น เป็นเลขที่ตรงกับเลขท้ายสามตัวของรางวัลที่ 1 และตรงกับรางวัลเลขท้ายสองตัว โดยมีได้ผิดเพี้ยน ทำให้หลวงพ่อเมี้ยนเชื่อแน่ว่า วิชาการให้หวยของหลวงพ่อจงนั้นเป็นของแท้จริงยิ่งนัก แต่ก็อยากจะลองอีกเป็นครั้งที่สามเพื่อให้แน่แท้ใจ ดังนั้นในตอนเช้ามีดของวันต่อมา หลวงพ่อเมี้ยนจึงได้เดินทางมาที่วัดหน้าต่างนอกอีกครั้งหนึ่ง เมื่อมาถึงและได้พบหลวงพ่อจงแล้วนั้น ท่านก็ได้ถามหลวงพ่อเมี้ยนเหมือนครั้งก่อนว่า

"รวยไหมล่ะ"

"ไม่ได้แทงเลยขอรับ เพราะลืมเสียสนิท" หลวงพ่อเมี้ยนตอบท่านไปอย่างนั้น แล้วก็พูดกับหลวงพ่อจงต่อไปว่า

"อยากจะลองอีกครั้ง"

"ได้จ้ะ คราวนี้ยากหน่อยนะ"

หลวงพ่อบอกกับหลวงพ่อเมี้ยนอย่างนั้น เมื่อพูดจบหลวงพ่อบอกก็เดินหายเข้าไปในกุฏิใหญ่เหมือนครั้งก่อน ๆ แต่คราวนี้ท่านหายเข้าไปในนั้นนานพอสมควร จึงได้ออกมาจากกุฏิใหญ่ แล้วก็บอกกับหลวงพ่อเมี้ยนว่า "หีบเอาเองอยู่ที่นั่น" ท่านพูดพร้อมกับชี้มือไปที่ศีรษะของโครงกระดูกตาเอี่ยม ซึ่งแขวนติดอยู่กับฝากุฏิ หลวงพ่อเมี้ยนจึงเดินไปที่โครงกระดูกนั้น ก็เห็นกระดาษแผ่นเล็ก ๆ พับสอดไว้ตรงด้านหลังกะโหลกศีรษะ หลวงพ่อเมี้ยนหีบกระดาษแผ่นนั้นออกมาแล้วก็เอาใส่ไว้ในย่าม โดยมีได้เปิดดูว่าในกระดาษแผ่นนั้นเขียนอะไรไว้บ้าง จากนั้นหลวงพ่อเมี้ยนได้อยู่คุยกับหลวงพ่อบอกอีกครู่หนึ่ง จึงได้ลากลับ

เมื่อกลับไปถึงวัดโพธิ์ กบเจา หลวงพ่อเมี้ยนก็กระทำกิจต่าง ๆ ตามปกติ แล้วก็ลืมนเรื่องราวที่ไปขอหวยมาจากหลวงพ่อบอกเสียสิ้น จนหลังจากวันหวยออกจึงนึกขึ้นได้ว่าหลวงพ่อบอกให้กระดาษมาแผ่นหนึ่ง ซึ่งท่านได้เอาใส่ย่ามไว้ หลวงพ่อเมี้ยนได้รับขึ้นไปบนกุฏิและค้นหากระดาษแผ่นนั้นในย่าม ซึ่งปรากฏว่ายังอยู่ในสภาพเดิมทุกประการ หลวงพ่อเมี้ยนจึงรีบคลี่ออกดูก็พบว่าในกระดาษแผ่นนั้นมีลายมือของหลวงพ่อบอกเขียนตัวเลขเรียงกันไว้หกตัว และสิ่งที่ทำให้หลวงพ่อเมี้ยนบังเกิดความศรัทธาในหลวงพ่อบอกก็คือ ตัวเลขทั้งหกตัวในกระดาษแผ่นนั้น ตรงกับเลขสลากรางวัลที่ 1 ในงวดนั้นทุกตัวเรียงกันไปตั้งแต่ต้นจนตัวสุดท้าย (สมัยนั้นสลากกินแบ่งรัฐบาลก็มีเลขหกตัว)

สิ่งที่ประจักษ์อยู่กับตาในเวลานั้น ทำให้หลวงพ่อเมี้ยนเชื่อมั่นยิ่งนัก ว่าวิชาการให้หวยหรือการล่วงรู้เหตุการณ์ภายหน้าของหลวงพ่อบอกนั้นล้ำเลิศนัก เพราะท่านได้เห็นแจ้งมากับตาถึงสามครั้งสามหน

ครั้งวันรุ่งขึ้นหลวงพ่อเมี้ยนจึงเดินทางไปที่วัดหน้าต่างนอกอีกครั้งหนึ่ง หลวงพ่อจึงท่านก็ถามขึ้นเหมือนดังรู้ความในใจของหลวงพ่อเมี้ยนว่า

"อยากจะลองเรียนดูหรือ"

"ขอรับ" หลวงพ่อเมี้ยนตอบรับ แต่ในใจนี้ก็เกิดความปิติที่หลวงพ่อจึงได้ล่วงรู้ความตั้งใจที่ท่านเองมิได้บอกกล่าว

"รอเย็น ๆ นะ" หลวงพ่อจึงพูด เพราะขณะนั้นมีผู้คนอีกมากมายที่รอพบท่านอยู่

เมื่อหลวงพ่อจว่างจากการรับแขก ในตอนพลบค่ำ หลวงพ่อเมี้ยนจึงได้เข้าพบ หลวงพ่อจึงได้พาหลวงพ่อเมี้ยนเข้าไปในกุฏิใหญ่ แล้วให้หลวงพ่อเมี้ยนนั่งลงตรงหน้าโครงกระดุกตาเอี่ยม ณ ที่นั่นเองหลวงพ่อจึงก็เริ่มสอนให้หลวงพ่อเมี้ยนเรียนวิชาให้หายหรือการล่วงรู้เหตุการณ์เบื้องหน้า

หลวงพ่อจึงเริ่มสอนด้วยการให้หลวงพ่อเมี้ยนนั่งสมาธินำจิตเข้าอสุภกัมมัฏฐาน เพ่งจิตเข้าสู่โครงกระดุกตาเอี่ยมแล้วภาวนา "อะระหัง" ทุกลมหายใจเข้าออก เมื่อหลวงพ่อเมี้ยนนั่งกัมมัฏฐานได้สักครูหนึ่งหลวงพ่อจึงก็ถามว่า

"ติดตามไหม"

"ไม่ติดขอรับ" หลวงพ่อเมี้ยนตอบ

"งั้นลองใหม่" หลวงพ่อจึงพูดต่อไป เมื่อหลวงพ่อเมี้ยนเข้ากัมมัฏฐานสักครูหนึ่ง หลวงพ่อจึงก็ถามอีกว่า

"ติดตามหรือยัง"

"ยังขอรับ" หลวงพ่อเมี้ยนตอบ

"จึ้นตามมานี้" หลวงพ่อจงบอกให้หลวงพ่อเมี้ยนลุกออกมาจากหน้าโคงกระดุกตาเอี่ยม เดินตามไป
ยังหน้าพระพุทธรูปซึ่งตั้งประดิษฐานอยู่ในกุฏิใหญ่ แล้วก็ให้หลวงพ่อเมี้ยนนั่งเข้ากัมมัฏฐานที่หน้า
พระพุทธรูปนั้น เมื่อหลวงพ่อเมี้ยนเข้ากัมมัฏฐานได้สักครู่หนึ่ง หลวงพ่อจงก็ถามว่า

"คราวนี้ติดตาไหม"

"ติดตาแล้วขอรับ" หลวงพ่อเมี้ยนตอบ

"จึ้นเริ่มต้นใหม่ล่ะ" หลวงพ่อจงบอกต่อไป

"เมื่อติดตาแล้วก็ทำจิตให้สูงขึ้น เหมือนกับเราขึ้นไปอยู่บนยอดไม้ ย่อมมองเห็นโคนต้นไม้ที่นั่นแหละ"

นับตั้งแต่วันที่หลวงพ่อจงพูดว่า

"ทำจิตให้สูงขึ้น เหมือนกับที่เราขึ้นไปอยู่บนยอดไม้ย่อมมองเห็นโคนต้นไม้ที่นั่น"

หลวงพ่อเมี้ยนก็เริ่มฝึกปฏิบัติต่อไป จนกระทั่งนิมิตเห็นตัวเลขลอยขึ้นทีละตัว ๆ จนกระทั่งครบหกตัว
แล้วตัวเลขทั้งหกนั้นจากเดิมที่เป็นสีขาวก็จะกลับกลายเป็นสีทองสุกสกาว ในขณะนั้นเองหลวงพ่อจง
ก็ถามว่า

"เห็นแล้วใช่ไหม"

"เห็นแล้วขอรับ" หลวงพ่อเมี้ยนตอบ

"นั่นแหละเป็นของที่เราเห็นได้ แต่มันเป็นกิเลส เป็นลาภจร ไม่ควรนำไปบอกใคร" หลวงพ่อจงสอน
เป็นอนุสติ

"ขอรับ" หลวงพ่อเมี้ยนรับคำ

พอรุ่งเช้า หลวงพ่อเมี้ยนก็เข้าไปลาหลวงพ่อจงแต่เช้าตรู่ เมื่อตอนที่ลานนั้นหลวงพ่อจงก็สั่งกำชับอีกว่า "พูดไม่รู้ รู้ไม่พูด"

เมื่อกลับไปถึงวัดโพธิ์ กบเจา แล้ว หลวงพ่อเมี้ยนก็ฝึกปฏิบัติตลอดมา จนกระทั่งจิตเข้าสมาธิได้รวดเร็ว เห็นตัวเลขได้ในเวลาไม่นานนักและปรากฏว่าตัวเลขที่เห็นนั้นตรงกับเลขรางวัลที่ 1 ทุกครั้ง

หลวงพ่อจงนั้นท่านมีอุบายในการทดสอบจิตใจคนแยบยลนัก ดังจะเห็นได้ว่า เมื่อบอกตัวเลขให้ที่ไรพอหวยออกแล้วก็ต้องถามทุกทีไปว่า "รวยไหม" เป็นอย่างนี้ทุกครั้ง และท่านยังได้ทดสอบคนเป็นชั้นเป็นตอน คือครั้งแรกให้ไปเพียงสามตัวก่อน ซึ่งเป็นเลขที่ตรงกับเลขท้ายรางวัลที่ 1 พอหลวงพ่อเมี้ยนสงบจิตใจได้ไม่เกิดความโลภ มิได้นำเลขนั้นไปแทงหวย ท่านก็ให้ครั้งที่สอง ซึ่งเป็นเลขท้ายรางวัลที่ 1 และเลขท้ายสองตัว ซึ่งถ้านำไปแทงหวยก็จะได้เงินมากขึ้น แต่เมื่อให้ไปสองครั้งแล้วหลวงพ่อเมี้ยนก็ยังไม่บังเกิดความโลภในจิต ท่านจึงได้ให้ครั้งที่สาม ซึ่งเป็นเลขรางวัลที่ 1 ถ้านำไปแทงถูกก็จะได้รับรางวัลเป็นเงินหลายแสนบาท (ในสมัยนั้น) ซึ่งหลวงพ่อเมี้ยนก็ผ่านการทดสอบจิตใจที่เกี่ยวกับความอยากหรือกิเลสไปได้ ถ้าหากในครั้งนั้นหลวงพ่อเมี้ยนได้ตัวเลขแล้วเอาไปแทงหวย หลวงพ่อจงก็คงไม่บอกในครั้งต่อ ๆ มา และในครั้งที่สามหรือครั้งสุดท้ายนั้น หลวงพ่อจงได้บอกว่า "คราวนี้ยากหน่อยนะ" แล้วเอากระดาษไปสอดไว้ที่โครงกระดูกตาเอี่ยม และให้หลวงพ่อเมี้ยนไปหยิบเอา ท่านก็คงจะหมายเอาว่า หลวงพ่อเมี้ยนมีจิตใจที่เข้มแข็งพอที่จะเรียนวิชาแขนงนี้ได้หรือไม่ เพราะการฝึกฝนวิชานี้ต้องเริ่มต้นที่การพิจารณาโครงกระดูกก่อน เมื่อหลวงพ่อเมี้ยนผ่านการทดสอบจิตใจในเบื้องต้นแล้ว จึงได้รับการสอนวิชาการให้หวยหรือการล่วงรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า

เรื่องราวเกี่ยวกับปาฏิหาริย์ของวัดถมุงคลของหลวงพ่อจงได้เกิดประสบการณ์ให้เห็นเมื่อคราวที่เกิดไฟไหม้ครั้งใหญ่ที่ตลาดบ้านแพน อำเภอสนา ในคืนวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2529

หลังจากยามท้องถิ่นของตลาดบ้านแพนเคาะแผ่นเหล็กบอกเวลา 24.00 น. ผ่านไปเพียงชั่วครู่เดียวก็มีเสียงตะโกนขึ้นจากผู้คนที่บ้านเรือนอยู่ในซอยบางปูว่า "ไฟไหม้ ๆๆ" จากเสียงตะโกนนั้นเองได้สร้างความโกลาหลขึ้นโดยทั่วไป ในขณะเดียวกันที่เปลวไฟลุกขึ้นอย่างโชติช่วงนั้น เสียงปะทุจากเชื้อเพลิงก็ดังเปรี้ยะ ๆ ติดต่อกันมิได้ขาดระยะ เพราะยานนั้นเป็นเรือไม้เก่า ๆ ย่อมเป็นเชื้อเพลิงอย่างดี กว่าจะสกัดให้เปลวไฟสงบลงได้ก็เมื่อเวลาใกล้ฟ้าสางแล้ว จากการสำรวจความเสียหายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ก็ปรากฏว่ามีบ้านเรือนเสียหายทั้งสิ้น 46 หลัง ค่าเสียหายประมาณ 50 ล้านบาท ซึ่งนับว่าเป็นการสูญเสียจากไฟไหม้ครั้งใหญ่ที่สุดของตลาดบ้านแพน

เมื่อทุกอย่างสงบเรียบร้อยแล้ว ปรากฏว่ามีบ้านเรือนจำนวนหนึ่งรอดพ้นจากความพินาศไปได้ ทั้ง ๆ ที่บ้านเหล่านั้นอยู่ติดกับบ้านหลังอื่น ๆ ที่ถูกไฟเผาผลาญไปหมดแล้ว

คุณแก้ว ขมคิ้ว เจ้าของร้านขายของชำและอาหารกระป๋องที่ชื่อร้าน "แก้ว" ตั้งอยู่บ้านเลขที่ ก. 437/2 ตรงข้ามตลาดสดเทศบาลเมืองเสนา ในบ้านของคุณแก้ว นอกจากจะมีภาพแววหางกระยางของหลวงปู่เดิม วัดหนองโพ นครสวรรค์แล้ว คุณแก้วยังเป็นผู้ที่มีความศรัทธาเชื่อมั่นในหลวงปู่จิ่งยิ่งนัก ดังจะเห็นได้จากการที่คุณแก้วห้อยเหรียญหลวงปู่จิ่งรุ่นหยดน้ำเนื้อเงินลงถม อยู่ที่คอเป็นประจำ เพียงเหรียญเดียว ทั้ง ๆ ที่คุณแก้วก็เป็นนิกนิยมพระ และมีพระเครื่องอื่น ๆ จำนวนไม่น้อย แต่คุณแก้วก็ห้อยเหรียญหลวงปู่จิ่งเพียงเหรียญเดียว

"เหรียญหลวงปู่จิ่งนั้นเมตตามหานิยมและแคล้วคลาดตีนัก ห้อยเพียงเหรียญเดียวก็พอ"

และความเชื่อในเรื่องนี้ก็ปรากฏเป็นจริงขึ้นเมื่อเกิดเหตุไฟไหม้ครั้งนี้ ดังรายละเอียดที่คุณแก้วได้เล่าให้ฟัง คือ...

หลังจากที่คุณแก้วเข้านอนได้สักพักใหญ่ ๆ ก็ต้องตกใจตื่นเมื่อได้ยินเสียงเอะอะอีกทีที่ข้างบ้านพร้อมกับมีเสียงตะโกนว่า "ไฟไหม้ ๆ ๆ" คุณแก้วจึงรีบถลันออกไปดูที่หน้าต่างด้านหลังบ้าน ก็ได้เห็นเปลวไฟกำลังลุกฮือขึ้นที่บ้านไม้หลังหนึ่งซึ่งอยู่ติดกับด้านหลังบ้าน เมื่อเห็นภัยกำลังจะมาถึงตัว คุณแก้วจึงรีบเก็บข้าวของสำคัญที่มีค่าเพื่อหนีไฟเสียก่อน ด้วยอารามตกใจภรรยาของคุณแก้วจึงหยิบโน่นคว้านี่ที่เป็นของจำเป็นและมีค่าพอที่จะหยิบฉวยได้ใส่ห่อผ้าเพื่อจำได้นำติดตัวหนีไฟไปด้วย

ส่วนคุณแก้วนั้นก็ย้อนกลับไปดูทิศทางของไฟอีกครั้งหนึ่ง ก็พบว่าในช่วงเวลา 2 - 3 นาทีนั่นเอง บ้านไม้หลังที่เป็นต้นเพลิงก็ถูกไฟไหม้จนท่วมหลังคา

เหรียญหยดน้ำ หลวงพ่อจง วัดหน้าต่างนอก

ที่ระลึกในการสร้างหอสวดมนต์ ปี พ.ศ. 2484

คุณแก้วคิดว่าคราวนี้บ้านของเขาคงไม่อาจพ้นภัยได้แน่ จึงย้อนกลับเข้าไปในห้องช่วยภรรยาเก็บข้าวของต่าง ๆ ที่พอจะหยิบฉวยได้ทันใส่ห่อผ้า เพื่อรีบพากันหนีไฟออกจากบ้าน แต่ด้วยสัญชาตญาณของคนไทย เมื่อมีภัยถึงตัวก็ย่อมจะต้องระลึกถึงคุณพระคุณเจ้าเป็นที่พึ่ง คุณแก้วจึงหันหน้ากลับไปยัง

ห้องนอนพร้อมกับยกมือขึ้นพนมร่ำลึงถึงคุณพระรัตนตรัย อันมีหลวงพ่ोजงและหลวงพ่อปานเป็นที่สุด ตลอดจนบุพการีทั้งหลายที่ได้ล่วงลับไปแล้ว ขอให้คุ้มครองตนเองและครอบครัว พร้อมทั้งทรัพย์สินให้พ้นจากภัยพิบัติครั้งนี้ด้วยเถิด

เมื่อได้รำลึงถึงคุณพระคุณเจ้าเสร็จแล้ว คุณแก้วและภรรยาจึงรีบลงมาจากห้องนอนซึ่งอยู่ชั้นบน ขณะนั้นเองเปลวไฟก็ลามเลียเข้ามาทางหน้าต่างชั้นบนด้านหลังบ้าน ความรุนแรงของไฟลุกลามมาถึงบันไดที่จะลงสู่ชั้นล่าง ทั้งคุณแก้วและภรรยาจึงรีบวิ่งฝ่าเปลวไฟลงสู่ชั้นล่าง พอลงมาถึงชั้นล่างได้ คุณแก้วจึงรีบเปิดประตูเหล็กหน้าร้านให้ภรรยาซึ่งถือห่อของมีค่าอยู่หลบออกไปก่อน เพื่อนำสิ่งของเหล่านั้นไปฝากบ้านญาติ ส่วนคุณแก้วก็ตามออกมาภายหลัง

ในช่วงเวลาอันฉุกฉุนนั้นเองทั้งคุณแก้วและภรณาก็มิได้คำนึงถึงทรัพย์สินและสินค้าที่อยู่ในร้าน ปล່อยให้เป็นที่ไปตามยถากรรม ขอเพียงแต่ตนเองรอดชีวิตออกไปได้ก็พอแล้ว เมื่อทั้งคู่ออกมาพ้นบ้านแล้ว คุณแก้วก็จัดการปิดประตูเหล็กทันที เพื่อป้องกันบรรดานักฉวยโอกาสทั้งหลาย ในขณะที่ปิดประตูเหล็กลงนั้น คุณแก้วก็ได้พบว่ามีการแสลมโชนมาเป็นระลอกใหญ่ กระแสลมนั้นพัดมาจากทางด้านหลังของคุณแก้ว และความแรงของลมได้พัดพาเอากระแสเปลวไฟย้อนกลับไปยังทิศทางตรงข้าม

เหตุการณ์ดังว่านั้นคุณแก้วก็ยังมิได้สนใจมากนัก เร่งให้ภรรยารีบหนีไปก่อน ส่วนตนเองจะได้คอยดูแลร้านและช่วยเหลือกันดับไฟเท่าที่จะทำได้ จากนั้นคุณแก้วก็ไปช่วยเขาถือสายดับเพลิงจากรถดับเพลิงของเทศบาลที่จอดอยู่ในบริเวณนั้น

ในขณะที่ช่วยเขาดับเพลิงอยู่นั้น คุณแก้วก็ได้สังเกตเห็นว่ารังสีของเปลวไฟได้ผ่านพ้นบ้านตนเองไปแล้ว จึงได้แต่ช่วยกันดับไฟอยู่จนกระทั่งไฟสงบเอาเมื่อตอนใกล้สว่าง

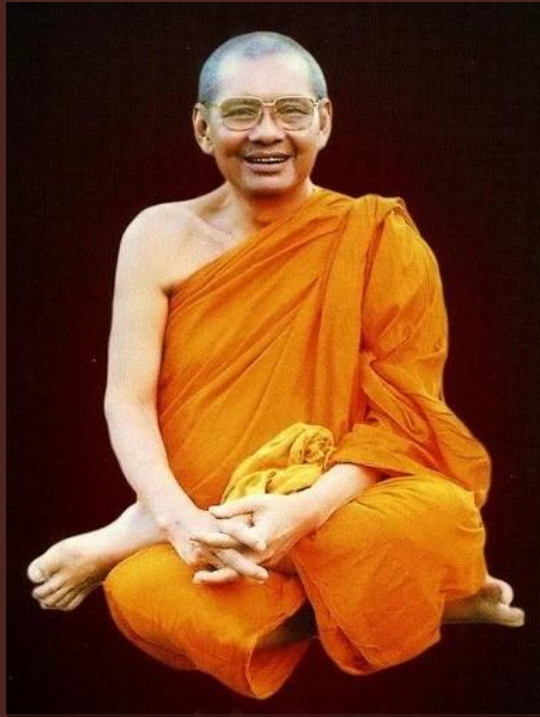
หลังจากนั้นคุณแก้วก็เข้าไปสำรวจความเสียหายในบ้านของตนเอง ก็ปรากฏว่าฝ้ายบ้านด้านข้างถูกไฟ
ลามเลียจนดำไปหมด ส่วนด้านหลังบ้านซึ่งอยู่ติดกับบ้านต้นเพลิงถูกเปลวไฟเผาเสียหายเล็กน้อย ทั้ง
ทรัพย์สินและสินค้ำมิได้เสียหายเลย ทุกอย่างยังอยู่ในสภาพเดิม แม้แต่น้ำจากท่อดับเพลิงก็มิได้เข้ามา
ทำให้สิ่งใดในบ้านเปียกชื้นเลย ครั้งเมื่อทุกอย่างคงอยู่ในสภาพเดิม

คุณแก้วก็นึกขึ้นได้ว่าก่อนนอนได้ถอดสร้อยคอทองคำซึ่งห้อยเหรียญหลวงพ่ोजงรุ่นหยดน้ำเนื้อเงินลง
ถมาวางไว้ที่หัวนอน แต่ในขณะนั้นไม่มีเสียแล้ว ทำให้เกิดใจเสียขึ้นมาทันที เพราะเป็นวัตถุมงคลเพียง
อย่างเดียวที่ตนเองห้อยติดตัวเป็นประจำ ยังไม่รู้ว่าถูกผู้คนหยิบฉวยหรือตกหายในระหว่างฉุกฉะหุก
เสียที่ไหน จึงได้แต่อธิษฐานในว่า

"ถ้าบารมีของหลวงพ่ोजงคุ้มครองลูกอยู่ก็ขออย่าให้ของนั้นสูญหายไปไหน จงได้คุ้มครองลูกตลอดไป
ด้วยเถิด"

เมื่อคุณแก้วได้พบกับภรรยาหลังจากที่ทุกอย่างสงบลงแล้ว จึงสอบถามเรื่องสร้อยคอที่แขวนเหรียญ
หลวงพ่ोजงอยู่ซึ่งภรรยาของคุณแก้วก็ไม่สามารถให้คำตอบที่กระจ่างได้ เพราะความสับสนในคืนนั้น
จนกระทั่งในเวลาต่อมา คุณแก้วและภรรยาก็ช่วยกันจัดข้าวของต่าง ๆ ที่ระจัดกระจายอยู่ให้เข้าที่
และเมื่อแก้ห่อผ้าที่ห่อข้าวของต่าง ๆ หนีไฟนั้นออก ก็ได้พบสร้อยคอเส้นนั้นซุกอยู่ในห่อผ้านั้นเอง ทำ
ให้คุณแก้วมีความปีติเป็นอย่างยิ่ง

หลวงพ่อกาญจนาเรื่อหลวงพ่อง วัดหน้าต่างนอก
เรื่อจริงอิงนิทาน เล่ม 1
โดย พระราชพรหมญาณ วัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานี

(เลขที่หน้าหัวข้อ เป็นเลขที่เรื่อตามหนังสือ)

32. หมอดู

คราวหนึ่ง เมื่อหลวงพ่อบานมรณภาพไปแล้ว อาตมาก็ไปวัดหลวงพ่องบ่่อยๆ เพราะหลวงพ่องท่านเคยพูดอยู่เสมอว่า พวกเราบวชอย่าหวังเกิดกันเลยนะ ปล่อยให้มันดับกันไปแล้ว อันนี้ชอบใจมาก สมัยที่เรายังมีชีวิตอยู่ ใช้หนี้เขาให้หมด หมายความว่า ใ้หนี้ความชั่วใดๆ ที่เราสร้างไว้ในอดีตชาติมานานจนชาติปัจจุบัน ใช้มันเสียให้หมด ชาติหน้าจะได้ไม่ต้องใช้

วันนั้นไปนั่งคุยอยู่กับท่าน มีแขกมาก ก็พอดีภรรยาของกำนันมาก ข้างวัดของท่าน เป็นลูกศิษย์ท่าน นั้นแหละ กำนันมากก็เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อบึงไปซื้อยาสูบ ไอ้ยาตั้งนะ ทางจังหวัดเหนือไม่ทราบ ว่าจังหวัดอะไร เอาเรือยนต์ 2 ชั้นไป แกมีเรือยนต์ 2 ชั้นอยู่ลำหนึ่ง ไปแล้วก็กลับเกินเวลา ควรจะ กลับถึงบ้านหลายวันแล้ว แต่หายไป ทางภรรยาที่สงสัยคิดว่าจะมีอันตราย ก็ไปหาหลวงพ่อบึงดู ถาม ว่า

หลวงพ่อบึงคะ สามี่ของดิฉันไปซื้อยาที่เมืองเหนือมาแล้ว น่าจะกลับนานแล้ว ทำไมจึงยังไม่กลับ เมื่อไรจะกลับ

หลวงพ่อบึงก็หยิบหนังสือพรหมชาติขึ้นมา เปิดปั๊บ ถึงพอดี ท่านก็ดู กำนันมาก ท่านอ่านว่ายังไง

วิสุทธิการิยะ เวลาที่ชาวบ้านเขามาขอดูกำนันมาก ว่าเดินทางไปทำไมจึงยังไม่กลับ แต่วันนี้เป็นวัน ศุกร เป็นมหาฤกษ์ เป็นฤกษ์ใหญ่ ตามตำราท่านทายว่า เวลาที่กำนันมากเอาเรือมาจอดอยู่ที่หน้าบ้าน แล้ว

แล้วท่านก็วางหนังสือ บอกว่า

นี่ ตำราเขาบอกว่ากำนันมากนะ เอาเรือมาจอดอยู่ที่หน้าบ้านแล้วนะ ลองไปดูซิ ตำราเขาจะพูดถูก หรือพูดผิดก็ไม่ทราบ ไม่รู้นะ ฉันทูตามตำรา

พอเขาไปแล้ว เวลาท่านวางก็เอากระดาษคันไว้ ท่านก็อาจจะรู้ว่าอาตมาเป็นคนที่สงสัย เมื่อเวลาเมีย กำนันมากไปแล้ว ก็หยิบหนังสือขึ้นมาดู ดูแล้วมันก็ไม่มีนี่ เขาไม่ได้เขียนไว้ตามนั้น เรื่องราวใน หน้ากระดาษที่ท่านพลิกออกมาอ่านนะ มันเรื่องโน้น เรื่องปลุกผักปลุกหญ้าอะไรก็ไม่รู้ ท่านก็อ่านไป ได้ว่า วิสุทธิการิยะวันนี้เป็นฤกษ์ดี ท่านกล่าวว่าวันนี้กำนันมากเอาเรือมาจอดอยู่ที่บ้านแล้ว มันไม่มีนี่

ตำราที่ไหนจะไปรู้ว่ากำนันมาก กำนันน้อย เลยถามว่า หลวงพ่อ ตำราเขาไม่ได้เขียนไว้อย่างนั้นนี่ มันเรื่องอื่น

ท่านก็เลยบอกว่า ฉันทเป็นคนแก่นี้ อ่านไปยั้งจั้ง ตามันเห็นไปยั้งจั้ง ก็อ่านไปยั้งจั้ง ไม่รู้ว่าหนังสือมันเขียนว่ายังไง

คุยกับท่านอยู่เดี่ยวเดี่ยว ลูกชาย กำนันมากก็มา บอกว่า

คุณพ่อกลับมาแล้วขอรับ หลังจากคุณแม่มาหาหลวงพ่อดีเดี่ยวเดี่ยว

ยังไม่ทันจะกลับ ลูกก็มาบอกว่าเวลานี้พ่อเอาเรือมาจอดคอยอยู่หน้าบ้านจริงๆ

เป็นอันว่าตำรานั้นแม่น นี่ท่านทราบไหมว่า หลวงพ่อจงท่านดูแบบไหน ก็ไม่ตอบดีกว่ากระมัง เป็นเรื่องของวิชาสามหรืออภิญญา 6 เท่านั้นที่จะรู้

33. ใ้หวยสังกะสี

หลวงพ่อกงนี่ ความจริงใ้หวยแม่น แต่คนรับหวยไปนั้นแหละ เอาไปเล่นได้ดีหรือไม่ได้ดีก็ช่าง

วันหนึ่งก็มีงานทำบุญกันที่ตลาดบ้านแพน ที่อำเภอเสนา เขาก็นิมนต์อาตมาไปด้วย หลวงพ่อกงด้วย อยู่กันคนละวัด แต่ความจริงหลวงพ่อกงท่านอยู่ไกลกว่ามาก ท่านไปถึงก่อนเสมอ เวลาที่เขาทำบุญ หลวงพ่อกงมีอาวุโสมากที่สุด นั่งข้างหน้า อาตมาก็มีอาวุโสน้อยที่สุด นั่งปลายแถว อย่างนี้เป็นปกติ และนอกจากนั้น พระคณาธิการก็มีอายุมากๆ กว่าอาตมาทั้งนั้น

เมื่อฉันข่าวเสร็จ ก่อนที่จะยถาสัพพี มีคนหนึ่งเข้าไปขอหอยหลวงพ่ोजง เจ้าบ้านนั้นแหละ เป็นร้านค้า
เข้าไปขอหอยหลวงพ่ोजง แล้วเขาเองก็เป็นร้านค้าสังกะสีเสียด้วย เขาก็บอกว่า

หลวงพ่ोजงขอรับ การค้ามันไม่ค่อยดี อาจจะขอหอยสักสองสามตัว

หลวงพ่ोजงท่านก็บอกว่า หอยท่านไม่มีหรอก ท่านไม่รู้หรอก ไอ้เรื่องหอยนะ ที่วัดท่านนะขาดสังกะสีอยู่
ก็แผ่นก็ไม่ทราบ

ท่านพูดจํานวนร้อย แล้วก็พิเศษสิบ เศษหน่วยเสร็จ ไอ้เลขมันก็เป็น 3 ตัว ตามจํานวนนั้น

อีตาแป๊ะนั้นก็เลยบอกว่า ถ้าผมถูกหอยนะขอรับหลวงพ่ोजง ผมจะซื้อสังกะสีจํานวนเท่านี้ไปถวายหลวง
พ่ोजง เอาไปถวายโดยไม่ต้องเรียไรใครขอรับ ขอให้หลวงพ่ोजงให้หอย

ท่านก็บอก ไม่มีหอย หอยท่านไม่มี แต่สังกะสีเท่านี้ ท่านยังซื้อไม่ได้ แล้วท่านจะรู้หอยได้อย่างไร

อาตมาอยู่ข้างท้ายก็รำคาญปากเต็มที เลยเรียกเจ้าแก่คนนั้นมาบอก นี่มานี่นะ

แกก็มาหา ก็พูดดั่งๆ บอก ไอ้เรื่องหอยนะ อย่าไปขอหลวงพ่ोजงท่านเลย ถามว่า จำได้ไหมว่าหลวงพ่ोजง
ท่านขาดสังกะสีอยู่ก็แผ่น

เจ้าแก่ก็จำได้ว่าขาดอยู่ 600 แผ่นเศษๆ

ถามว่า เศษเท่าไร

แกจำได้ ก็เขียนเลขลงไป ก็เลยบอกว่า

เอาถังก็แล้วกัน เมื่อหลวงพ่อบอกว่าต้องการสังกะสี เราก็เอาเลขสังกะสีนี้แหละไปซื้อหอย ถ้าหากว่า เราจะได้สังกะสีไปถวายหลวงพ่อดีจริงๆ เลขสังกะสีอันนี้มันก็เป็นหอย มันก็บังดาลให้ถูก เพราะว่าเราจะทำบุญ เราจะซื้อเท่าไรก็ช่าง แต่เมื่อได้สตางค์แล้วก็เอาไปซื้อสังกะสีถวายหลวงพ่อดีตามจำนวนที่ท่านต้องการ

หลวงพ่อดีก็หัวเราะคิกๆ คิกๆ ตามปกติท่านแบบนั้น ในที่สุด พอยถาสัพพีเสร็จก็กลับ

รุ่งขึ้นหอยก็ออก ปรากฏว่าชาวอำเภอเสนาถูกหอยกันเป็นตับ เลขท้ายสามตัว

พอถูกหอยเสร็จเรียบร้อยแล้ว พ่อเจ้าประคุณอีตาแป๊ะก็ขนสังกะสีในบ้านแกนนั่นแหละ ตามจำนวนที่หลวงพ่อดีบอกไว้ เอาไปถวายหลวงพ่อดี พอไปถึงบนเขาวัด ไร่วัดของท่านก็ใกล้เมื่อไหร่ เดินตั้งสองสามเส้นจากท่าน้ำกว่าจะถึงวัด มีถนนยาว ขอโทษไม่ใช่สองสามเส้น เห็นจะเป็นห้าเส้นเศษ หรือจะกี่เส้นก็ไม่ทราบ มันไกลจริงๆ

ท่านหัวเราะชอบใจใหญ่บอกว่า วัดท่านไม่ได้มุ่งสังกะสี วัดของท่านมุ่งกระเบื้อง เอาสังกะสีมาทำไม

ตาแป๊ะแกก็เลยบอกว่า ก็หลวงพ่อดีบอกว่าการสังกะสี

ท่านก็หัวเราะชอบใจใหญ่ ถามว่าถ้าแกทำอะไรฉันล่ะ

เขาบอกว่า ขอหอย

ท่านก็ถามว่า ไร่สังกะสีนะมันจำนวนกี่แผ่น

เขาก็บอกเป็นจำนวนหกร้อยแผ่นเศษ

ท่านก็ถามว่า มันตรงกับอะไร

เขาก็เลยบอกว่า ตรงกับเลขท้ายรางวัลที่ 1

ท่านก็หัวเราะชอบใจ ท่านบอกว่า ฉันไม่ได้ให้หยวนนะ ฉันพูดเรื่องสังกะสี แต่สังกะสีที่เข้าแก่เอามาฉันไม่เอาหรอก เพราะว่าที่วัดนี้ไม่ได้มุงสังกะสี

ท่านผู้ฟัง เวลาเหลืออีก 2 นาที สำหรับวันนี้เป็นอันว่ายุติลงแค่หอยสังกะสีของหลวงพ่ोजงนะ สำหรับวันต่อไปคุยกันใหม่ ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒน์มงคล สมบูรณ์พูนผล จงมีแก่ผู้ที่รับฟังทุกท่าน สวัสดิ์

34. หอยเรือ

ท่านผู้ฟังทั้งหลาย วันนี้ตรงกับวันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2516 วันนี้มาคุยกันถึงเรื่องหลวงพ่ोजงใหม่ ต่อจากเรื่องเก่า เมื่อวานนี้มาจบลงแค่หอยสังกะสี วันนี้ก็ต่อเรื่องหอย

เรื่องหอยของหลวงพ่ोजงตอนนี้ก็มีอยู่ว่า

วันหนึ่งพวกชาวจังหวัดพระนครเขาพากันไปทอดผ้าป่าถวายหลวงพ่ोजง ดูเหมือนว่าคราวนั้นจะได้เงินหมื่นกว่าๆ แล้วเขาก็เช่าเรือ บ.ข.ส. อะไร ของบริษัทสุพรรณขนสง เช่าเรือลำนั้นไป ก็ไปด้วยกันมาก เอาเรือจอดไว้หน้าท่า ความจริงหลวงพ่ोजงไม่ได้ลงมาท่าเรือและจากกุฎิท่านก็มองไม่เห็นเรือ

เวลาเขาทอดผ้าป่าเสร็จ ตามธรรมเนียมของคนไทย เรียกว่าคนไทยส่วนใหญ่ก็แล้วกัน ตามธรรมเนียม ถ้าทำบุญแล้วก็อยากจะเห็นผลบุญในชาติปัจจุบัน ก็เลยขอหอยหลวงพ่ोजง

หลวงพ่ोजงท่านตอบว่ายังไง

ท่านตอบว่า พระไม่มีหอยหรือก ตั้งแต่ฉันเกิดมานี้ พ่อแม่ฉันไม่ได้แจกหอยมาให้เป็นมรดก ฉันไม่มีฟังคำพูดของท่านนะ แต่ท่านพูดเสียงเบาๆ ฟังไม่เกะกะหูเหมือนเสียงอาตมาหรือก อาตมาน่ะมันเสียงเกะกะหู

ท่านบอกว่า ไม่มีหอย มรดกที่เป็นหอย พ่อแม่ไม่ได้ให้ไว้ เวลาที่มาบวช พระอุปัชฌาย์ก็ไม่ได้ให้หอยไว้เป็นมรดก ไม่มี แต่ว่าฉันเห็นไอ้เรือ บ.ข.ส. มันมาตายอยู่หน้าวัดลำหนึ่ง ก็ไปเอาที่เรือ บ.ข.ส. ซี่

ท่านพูดเท่านั้น แล้วก็ยืนยันว่าพวกชาวฟ้าปากก็ลากลับ ไม่ใช่ลากลับด้วยความผิดหวัง

ดีใจ

เขาวา วันนี้หลวงพ่ोजงให้หอย

อาตมาเดินสวนทางเห็นเขายิ้ม ถามว่า หลวงพ่อให้อะไรล่ะ

ไปขอหอยท่าน เขาวายังงั้น ท่านบอกว่าเรือ บ.ข.ส. มันมาตายอยู่ที่หน้าวัดลำหนึ่ง ท่านพูดเท่านั้น

ก็เลยถามว่า เรือของคุณหมายเลขอะไร

เขابอกว่า เขามา ยังไม่ได้ดูเลข ก็เลยย้อนทางลงไปคุยกับเขาวามันเป็นเลขอะไร ก็จดหมายเลขเรือเข้าไว้

ถึงเวลาหอยออกจริงๆ ปรากฏว่าเลขท้าย 3 ตัวของเรือ ตรงกับรางวัลที่ 1 พอดี ไม่กลับ เรียกว่าไม่
ย้อนไปย้อนมา เรียงกันตามลำดับ

เป็นอันว่าวันนั้นชาวจังหวัดพระนครศรีอยุธยาเพราะเรือ บ.ข.ส. หลายสตางค์

หลังจากหอยออกแล้วไม่กี่วัน ปรากฏว่าเจ้าภาพคนนั้นมาอีก เอาผ้าป่ามาถวายหลวงพ่ोजใหม่
แล้วก็ถามว่า

ท่านบอกว่า คราวนี้เรือ บ.ข.ส. มันไม่ตายเสียแล้ว มันไม่ตาย ก็ไม่รู้จะเอาที่ไหน ไม่รู้จะไปเอาเลขที่
ไหน

เลิกกัน

พวกนั้นก็ไม่ว่าอะไร เพราะว่าได้มากแล้ว ดูเหมือนว่าได้กันคนละมากๆ คนที่มาทอดผ้าป่าคราวนั้นที่
ได้ไปจากหอยคราวนี้น้อยกว่า 1 หมื่นบาทไม่มีทุกคน แล้วก็คนมาตั้ง 100 คนกว่านี้ คงล่อเข้าไป
หลายสตางค์

เรื่องนี้ก็ขอผ่านไป

35. ให้ความช่วยเหลือคนลูกมาก

ความจริงผู้หญิงคนนี้แกมีลูกมากจริงๆ มีลูกตั้ง 7 คนหรือ 8 คนไม่ทราบ ตัวไม่มี ความจริงตัวแกมีแต่ แกตายเสีย แล้วแกก็ต้องรับภาระเลี้ยงลูก แกเป็นคนจน ไร่นาสาโทก็ไม่มี น่าเห็นใจมาก ต้องรับจ้าง เขา แต่ว่าการอยู่บ้านนอกก็รู้สึกเบาหน่อย เพราะว่าน้ำไม่ต้องซื้อ ผักหญ้าไม่ต้องซื้อ ปลาไม่ต้องซื้อ หาได้เอง เหลือแต่ข้าว ข้าวแกก็เกี่ยวข้าวจ้าง ลูกคนโตก็เกี่ยวข้าวจ้าง รับจ้างเขา ลูกคนเล็กๆ ก็เก็บ ข้าวตก หรือว่าข้าวตามลานที่เขาไม่ต้องการ คือว่าข้าวปลายลานเขากวาดไปติดแถบ เด็กก็ไปกวาด แล้วร้อนๆ พอได้ข้าวมาหุงสำหรับกิน

มาปีหนึ่งน้ำท่วมมาก เป็นฤดูน้ำมาก บ้านของแกน้ำจะท่วมพื้นอยู่แล้ว เป็นโรงกระท้อบเล็กๆ อยู่แบบ ยัดเยียดกัน

วันหนึ่งแกมาหาหลวงพ่ोजง แกบอกว่า หลวงพ่อเจ้าคะ เวลานี้ก็เดือนสิบแรมๆ แล้วใกล้จะเดือน 11 ทุนรอนก็หมด จะเลี้ยงลูกแต่ก็ไม่มีทุน เงินที่จะซื้อข้าวก็ไม่มี สำหรับกับข้าวก็หาเอา บางอย่างเท่านั้น ที่ต้องซื้อ เช่น พริก กะปิ หอม กระเทียมไว้

เจ้าพริกนี่ ความจริงฤดูแล้งแกปลูกของแก ผักหญ้าแกปลูก ลูกมากต้องขยัน เวลานั้นมันถึงเวลา เครียดมาก ระหว่างเดือน 10 ต่อเดือน 11 นี้ชาวนาแย่ ข้าวใหม่ยังไม่ออก ข้าวเก่าก็หมดไป แกไปขอ หลวงพ่ोजง บอก

ฉันขอหอยสักคราว ขอหลวงพ่ोजงให้ให้ลูกด้วย สตางค์ฉันมีอยู่ไม่มาก

หลวงพ่อบอกสงสาร เลขเขียนเลขให้ 3 ตัว บอก เอาไปเล่นคนเดียวนะ อย่าให้คนอื่นเขา จะได้เอาเงิน
เลี้ยงลูก

พอแก่ไปแล้วเห็นจะนึกขึ้นมาได้ ตอนคำ นึกขึ้นมาได้ว่ายายผู้หญิงคนนี้แคงจะมีลาภไม่มาก หลวง
พ่อบอกก็ลงเรือพายไปเองคนเดียว ตาท่านดีมาก กำลังก็ดี ไปถึงหน้าบ้านยายคนนั้น ก็เรียก

อีหนูเอ๊ย อีหนู

ยายคนนั้นแกก็ออกมา

ถามว่า หวยที่หลวงพ่อให้มานะเอ็งเล่นแล้วหรือยัง

ยายคนนั้นก็บอกว่า ฉันไปหาหลวงพ่อกลับมาก็ยังไม่ว่าง ต้องหาอาหารเลี้ยงลูก ยังไม่ได้ซื้อ เข้าใจว่า
จะซื้อในวันพรุ่งนี้

ท่านก็บอกว่า ดีแล้วลูก ยังไม่ซื้ออะดีแล้ว คราวนี้ลาภของเอ็งไม่มีมากนะลูกนะ ถ้าจะซื้อละก็ซื้ออย่า
ให้เกิน 5 บาทนะ ถ้าเกิน 5 บาท มันเกินวาสนาบารมีละก็ ไม่ถูกหรอก ต้องเล่นเพียงแค่ 5 บาท มัน
จึงจะถูก

ยายคนนั้นก็รับคำแล้วก็กราบท่าน

พอท่านจะกลับท่านก็สั่งว่า อย่าไปบอกใครเขานะ เลขนี้บอกใครเขาไม่ได้ มันเป็นลาภของเอ็งคน
เดียว แล้วเล่นได้เพียง 5 บาท เท่านั้น ถ้าซื้อเกิน 5 บาท ถ้าเลขออกเอ็งจะถูกโกง คือว่าลาภของเอ็ง
มันมีน้อย ไร้ลาภเก่าก็จะหมดไป ลาภใหม่มันจะไม่ได้ก็ช่างเถอะ เราเล่นตามบุญวาสนาบารมี

ยายคนนั้นก็รับคำ ท่านก็กลับ

ปรากฏว่าเวลาหอยออกจริงๆ ยายคนนั้นถูกพоди แล้วก็เล่น 5 บาท ตรงตามท่าน แล้วก็มารายงานให้ทราบ เอาเงินบางส่วนมาถวายให้ท่าน ท่านบอก

ไม่ต้องๆ เอ็งตั้งใจมาขอหอยขำนี้ ตั้งใจจะเอาเงินไปเลี้ยงลูก เอาเงินไปเลี้ยงลูกเถอะไป กว่าน้ำจะยุบ ชาวใหม่จะออกมันก็อีกนาน เอาไปทำทุนเข้าไว้ แล้วก็อย่าพูดไปนะว่าเราถูกหอย ประเดี๋ยวใครเขาจะมาแย่งเอา

เรื่องก็มีเท่านี้ เรื่องต่อไปหลวงพ่อกำลังให้หอยเด็ก

36. ให้หอยเด็ก

คือเจ้าเด็กคนนี้ เมื่อเรียนจบ ป. 4 แล้วก็ไม่ได้ไปทำงานที่ไหน แค่ ป. 4 นี้พ่อแม่ยังไม่มีฐานะจะใช้ ก็ปล่อยให้มาอยู่กับหลวงพ่อกำลัง เป็นเด็กขยันมีนิสัยดีมาก จริยาเรียบร้อย ใครไปใครมาก็ต้อนรับขับสู้ดี จัดอาสนะที่นั่งให้ดี เรียกว่าสนใจกับแขกผู้ไป รู้สึกว่าเป็นเด็กดี หลวงพ่อกำลังใช้ให้นวดทุกวัน

วันหนึ่งเห็นท่าว่าเด็กคนนี้กับพ่อแม่ของเด็กจะมีลาภ ขณะที่เด็กนวดๆ อยู่ ท่านก็ถามเด็กว่า

เอ็งเรียนชั้นไหน

เจ้าเด็กก็บอกว่า เรียน ป. 4

ถามว่า คิดเลขออกไหม

เด็กตอบว่า พอคิดได้

ท่านก็บอกว่า ฉันทซื้อขงมานะ ราคาจริงๆ มันเท่านี้ี้ แล้วก็ฉันทชำระเงินเขาไปแล้วเท่านี้ ี่มันเหลือเท่าไหร่

ความจริงมันก็เหลือเป็นจำนวนหลักร้อย เด็กมันคิดได้มันบอกว่า เงินเหลือเท่านี้ครับ หลวงพ่อ ยังเป็นหนี้เขาเท่านี้

เออ เงินเท่านี้ก็หายากนะ พ่อหนะไม่ได้เรียอะไรอะไรกับเขา เขาเรียไรกัน เขาบอกบุญกัน พ่อก็ไม่ได้บอกบุญเรียไร สุดแล้วแต่ใครเขาให้ เขาให้มาก็กินบ้างใช้บ้าง เหลือก็ใช้หนี้เขาไป

ความจริงหลวงพ่อก็เป็นยังงั้นจริงๆ เวลาจะสร้างอะไร หลวงพ่อนิลงงชายเป็นช่าง แล้วเป็นเจ้าของ อาวาสวัดหน้าต่างใน เขตวัดติดกัน สร้างทั้งสองวัด หลวงพ่อนิลก็ไปสั่งขงมา แต่ว่าหลวงพ่อก็เป็นหนี้ หนี้มาตกอยู่กับหลวงพ่องง หลวงพ่อนิลสั่งขงมาสร้างวัด

ความจริงพระในอยุธยาณี หรือจังหวัดสุพรรณ อ่างทอง หรือจังหวัดสิงห์บุรี นครปฐม จังหวัดราชบุรี จังหวัดสมุทรสาคร สมุทรสงครามอะไรก็ตาม รู้สึกว่าเป็นพระนักเสียสละมาก โดยมากไม่ค่อยเก็บเงินกัน รวยมาก แต่ว่ารวยหนี้ แต่ว่าที่เขาแอบๆ เขาก็มีเหมือนกันนา เป็นธรรมดา ใ้เจ้าพวกแกะดำนี้ มันอดสิงเข้ามาในฝูงแกะขาวไม่ได้ มันก็มีอยู่มั่ง แต่ไม่มาก ฉะนั้นวัดในเขตนั้นๆ จึงเจริญมาก เป็นอันว่า สังเกตได้ว่า วัดไหนถ้าสมภารรวย วัดแยะ ถ้าวัดไหนแน่ๆ คือวัดสวย สมภารอาน สังเกตได้

นะว่าวัดไหนถ้าสวยก็ไปเถอะ กระจ่างสมภารแยะ ถ้าหากว่าวัดแยะ สมภารรวย แต่ก็มีบางวัดเหมือนกัน ท่านสมภารเอาเปรียบชาวบ้านก็มี สร้างทันตาเห็น แต่ทว่าเงินส่วนตัวไม่ออก เก็บหมด แนะนำให้ชาวบ้านเขาทำบุญ อย่างนี้ก็พอมีอยู่บ้าง แต่ไม่มาก มีปริมาณน้อย ในเขตตามที่กล่าวมานะ อ้าว นี่พูดเรื่องอื่นเพลินไปอีกแล้ว เป็นอันว่าหลวงพ่อกงไม่ใช่นักก่อสร้าง แต่ว่าเป็นนักชำระหนี้ หลวงพ่อนิลน้องชายก่อสร้างดี แต่หนี้ไม่ปรากฏ เพราะอะไร เพราะหนี้ไปอยู่กับหลวงพ่อกงหมด หลวงพ่อนิลเลยไม่มีหนี้

ที่นี้เมื่อเด็กได้ฟังอย่างนั้นมันก็คิดว่า ไอ้เจ้าเลขที่เหลือนะ มันเป็นเลขห่วย เพราะหนี้สินมันเหลือเป็นหลักร้อย พอนวดเสร็จก็กลับเข้าบ้าน ไปรายงานกับพ่อและแม่ ท่านพ่อท่านแม่ก็เอาเงินไปจำห่วยใต้ดินเข้าให้ สองร้อยบาทตามหมายเลขที่ลูกชายมาบอก ก็เป็นอันว่าถูกห่วย แล้วก็เอาเงินมาใช้หนี้ให้หลวงพ่อกง

หลวงพ่อกงถามว่า ใช้หนี้อะไร

เขาก็บอกว่า เห็นหลวงพ่อบอกลูกชายบอกว่า ชื้อซุงมาแล้วก็ชำระหนี้ไปเท่านี้แล้ว ยังเป็นหนี้อยู่เท่านี้ กระผมก็เอาเงินมาใช้หนี้ค่าซุง

ท่านก็เลยบอกว่า ซุงฉันยังไม่ได้ซื้อนี่ ซุงที่วัดนี้ไม่มีหรอก ยังไม่ได้ซื้อมา แล้วราคามันเท่าไรก็ไม่รู้

เขาบอกว่า วันนั้นเห็นบอกกับลูกชายเขา ลูกชายเขานวด

ท่านก็เลยบอกว่า ท่านเป็นคนแก่นี่ ก็พูดไปส่งยั้งนั่นแหละ บางทีจะผลออกไปนะ พูดเรื่อยเรื่อยไปคิดว่า จะซื้อซุง แต่ว่ายังไม่ได้ซื้อ แล้วก็ธูระที่ใช้ซุงมันก็ยังมี เอายั้งก็แล้วกัน เอาเงินกลับไปบ้านก่อน ถ้าหากว่าฉันซื้อซุงเมื่อไร ถ้าสตางค์เหลือละค่อยมาให้ฉัน

เป็นอันว่าวันนี้ หลวงพ่อจงตั้งใจให้หอยเด็ก

37. ให้หอยคนที่สึกุก

สึกุกกับวัดหน้าต่างนอกไม่ไกลกันนัก ห่างกันประมาณครึ่งกิโล นี่จะได้รู้กันว่าคนที่ไม่ค่อยมีบุญวาสนา บารมีในการเล่นหอยนะ ถ้าไม่มีลาภสักการจริงๆ ที่จะฟังได้ มันก็ไม่ได้

เรื่องการให้หอยและการรู้หอยนี้ มีนักวิพากษ์วิจารณ์กันมาก สำหรับอาตมาเอง เมื่อก่อนนี่ก็เป็นนัก ต่อต้านเหมือนกัน ไม่เชื่อเขา เมื่อสมัยที่เลขท้าย 3 ตัวออกมาใหม่ๆ ได้ยินข่าวว่าพระวัดนั้นให้หอย พระวัดนี้ให้หอย ก็สงสัยว่าเขาจะรู้ได้อย่างไรเมื่อเลขหอยยังไม่ออก ก็อุตสาหวังเรือตระเวนไปทั่วทิศทั่วทาง ไปในที่ต่างๆ ว่าพระอาจารย์องค์ไหนให้หอย ก็ไปขอท่าน ขอให้เขียนเลขมา บางอาจารย์ก็ถูก เพียง 2 ตัวบ้าง บางอาจารย์ก็ถูกตัวเดียว บางอาจารย์ไม่ถูกเลย บางรายก็ให้มาเป็น 2 ชุด 3 ชุด นี่แสดงว่าไม่รู้จริง ก็เลยเอาเรื่องแน่นอนอะไรไม่ได้

ในที่สุดก็ไปพิสูจน์หลวงพ่อเขียน หลวงพ่อเขียนวัดบางขุนแฉกร ท่านให้มา 20 งวด รางวัลที่ 1 เขียน 6 ตัว ตรงหมดทุกงวด แต่ว่ารับปากกับท่านว่าจะไม่เล่นก็ไม่เล่น เอามาดู นี่เรื่องหลวงพ่อเขียนยังไม่ถึง ทิ้งไว้ก่อนนะ มาว่ากันถึงหลวงพ่อจง

เรื่องการให้หายนี้นะ บรรดาท่านผู้ฟัง พระที่ได้อดีตตั้งสัจญาณ หรือโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ว่ากันง่ายๆ ก็คือทิพยจักขุญาณ ถ้าได้แล้วนะ เขารู้หอยได้ แต่เขาก็รู้เหมือนกันว่าคนที่มาขอเขานะ จะถูกหรือไม่ถูก จะมีลาภหรือไม่มีลาภ ในเมื่อรู้หอยได้ ก็ต้องรู้ใจคนได้ รู้ว่าสนาบารมีของคนได้ ถ้าคนที่ไม่มีลาภให้ไปตรงๆ เสรีจ พระมีความผิด ถ้าเป็นคนที่มีลาภ ให้ได้ แต่ว่าถ้ารู้ว่าเขาจะเล่นมากเกินไป ก็ต้องให้แบบพลิกแพลง ต้องให้คิด แล้วให้หลายๆ แบบ ต้องไปซื้อหลายๆ แบบ เงินจะได้ค่อยลงมา หรือถ้าหากรู้ว่าเขาจะเล่นไม่เกินไปกำหนดกฎซาก็ให้ตรงๆ ได้

แล้วก็ถ้าหากว่าท่านสงสัย ว่าพระทำไมถึงไม่เล่นเอง อย่าลืมนะ ว่าการรู้หอยจะต้องตัดโลภะ ความโลภในจิตของตนออก ถ้าตัวเองมีความโลภทะเยอทะยานอยากอยู่ รู้ไม่ได้ แบบเดียวกับคนเห็นทรัพย์ใต้ดินเหมือนกัน ถ้ายังอยากจะขุดทรัพย์ใต้ดินอยู่ ก็ไม่มีทางเห็นได้ ถ้าหากว่ามีปัญญาในใจ มีสัจจะในใจว่าเราจะไม่รบกวนทรัพย์สินของเขา มันอยู่ที่ไหนเราก็จะเห็นได้ตามอัธยาศัย ที่ต้องการจะเห็นบางที่ไม่ต้องการจะเห็นก็เห็นเลย เขาก็ซื่อวดเสียด้วยว่ามีทองเท่านั้นมีเงินเท่านั้น มีเพชร มีพลอยเท่านั้น นี่เป็นเรื่องของจิตบริสุทธิ์

เรื่องการเห็นหอยเขาก็เห็นได้ หลักสูตรในพระพุทธานามิ เคยเห็นลงหนังสือพิมพ์บ้าง พูดกันบ้างว่า ถ้าพระรู้หอยจริงๆ แล้วก็ต้องเรียไรทำไม ทำไมไม่ซื้อหอยเล่นเสียเอง จะได้สร้างวัดให้มันสวย นี่ก็ว่ากันประเภทคนไม่มีความรู้ในเรื่องราวของพระพุทธานามิ จริง ถ้าจะรู้ก็รู้ตามตำราว่าตะไปยั้งนั้นศีล 5 ก็ไม่ครบ สรรณาคมนี่ก็ไม่ครบ คนประเภทนี้รู้จริงไม่ได้ คนจะรู้จริงได้ต้องเป็นคนมีศีล 5 ครบ มีสรณาคมนครบถ้วน แล้วก็มิอะไร มีนิวรรณ์ 5 ระวังได้ตามอัธยาศัย สามารถสร้างทิพยจักขุญาณให้ปรากฏ แต่ว่าการจะทำแบบนี้ได้ จิตโลภะ โทสะ โมหะ มันต้องบาง ถ้ายังหนาอยู่ ไม่มีทาง ถ้ากิเลสยังท่วมตัวอยู่ เลยหัวไปนิดๆ ไม่มีทาง เพราะกิเลสมันทับลูกตา บังลูกตาเสีย เหมือนกับคนเราเอาตัวจมลงไปดินดินเลยศีรษะแล้วก็กลบเสียด้วย จะมองเห็นคนเดินบนภาคพื้นดินได้ยังไง โดยเฉพาะอย่าง

ยิ่งถ้าของเล็กๆ แล้วยังไม่เห็นใหญ่ ข้อนี้มีอุปมาฉันใด คนเราถ้ามีกิเลสเลยศีระะ มันทับลงมาหมด เหมือนกับดินที่มาทับคนหนาทีบไปหมดจะมองเห็นหอยได้ยังไง ตานี้ คนที่จะเห็นหอยได้ก็ต้องเป็นคนดีมีกิเลสบาง จิตสะอาด ไม่มีความโลภ ไม่คิดว่าจะทำลายทรัพย์สินของเขา นี่ว่ากันถึงคนที่รู้จริงนะ แล้วก็รู้ด้วยว่าตัวควรซื้อหรือไม่ซื้อ ควรจะเล่นหรือไม่เล่น ถ้าคิดว่าจะเล่น เจ็ง เพราะความโลภมันเกิด ต่อไปรู้เหมือนกัน รู้ใหม่ คราวนี้รู้ชัดกว่าเก่า แต่กินหมดไม่ตรงตามความเป็นจริง นี่เล่าสู่กันฟัง

ที่นี้มาว่ากันถึงคนเล่นหอยสีกุก ตาคอนี้แกซื้ออะไรจำไม่ได้ อาตมาเคยเห็นหน้าแก เคยคุยกัน แต่เวลานี้นึกชื่อไม่ออก วันหนึ่งแกไปหาหลวงพ่อบอง อาตมานั่งอยู่ที่นั่น ไปกราบๆ บอก ขอหอยสัก 3 ตัว บอกตรงๆ

เวลานั้นเป็นเดือนเมษา คือเดือน 5 แกบอกว่า เดือน 6 คือเดือนพฤษภาคมจะบวชลูกชาย แล้วตั้งใจจะซื้อหอยเลขที่หลวงพ่อบองให้ไปสัก 200 บาท

บอกราคาเสร็จ บอกว่า จะเอาเงินบวชลูกชาย

หลวงพ่อบองบอก ให้ ก็ไม่เล่น

แกบอกว่า เล่นขอรับ

ท่านก็บอกว่า เอาเถอะน่า ถึงให้ไปก็ไม่ซื้อหรือหอยของฉันนะ แกไม่ซื้อ แกยังไม่มีลาภ

แกก็เลยบอกว่า ขอให้หลวงพ่อบองให้ก็แล้วกัน ผมต้องซื้อแน่

ท่านก็ยืนยันว่าตาคอนี้ไม่ซื้อ ในที่สุดอาตมาก็ยกมือขึ้นพนม กราบเรียนท่านว่า

หลวงพ่อก็ให้เขาแกะขอรับ เขาจะซื้อหรือไม่ซื้อก็เป็นเรื่องของเขา เพราะตั้งใจจะไปทำบุญ

ท่านก็มองๆ หน้าอาตมา แล้วบอก ให้ได้ แต่ไม่ซื้อ คนนี้ยังไม่มีลาภ

เขาก็ถามว่า เลขอะไร

ท่านก็เลยบอก เขียนให้ก็ได้

ท่านก็เขียนให้สามตัว แล้วท่านบอก ไม่ต้องกลับนะ หวยรางวัลที่ 1 คราวนี้ออกตามนี้

ตาคนนั้นได้แล้วก็เอาใส่กระเป๋าไป อาตมาก็ขอลอกเขาไว้ อยากจะรู้ว่าหวยออกจริงตามนั้นไหม

เมื่อเวลาหวยออกจริงๆ ตรงเป้งไม่ต้องกลับ แล้วไปฟังข่าวว่าตานั้นกรวยเท่าไร มีเรือยนต์อยู่ลำ
หนึ่งชาวบ้านเขาซื้อให้ ก็วิ่งไปหน้าวัดสี่กุก พอไปถึงวัด ก็ไปถามพระปลัดเที่ยง ถามว่า

รู้จักโยมคนนั้นไหม

ท่านบอกว่า รู้จัก

ถามว่า บ้านนั้นเขารวยหวยเท่าไร รู้ไหม

โดยมากคนที่ถูกล้อตเตอร์ใต้ดินมักจะมีข่าวไม่ยาก ประเดี๋ยวเดียวข่าวก็กระจายไปทั่วทุกทิศ เพราะ
เสมียนผู้จ่ายเขาเป็นคนโง่เขลา เพราะเขาจะได้ขายได้คล่องๆ พระปลัดเที่ยงก็บอกว่า

ถูกที่ไหนล่ะ จะยิงตัวตายถึงกับต้องห้ามกัน

ถามว่า ทำไมล่ะ

ก็ปรากฏตามเรื่อง ท่านบอกว่า

แกไปขอหวยหลวงพ่อจงมา ได้เลขมา 3 ตัว หลวงพ่อจงบอกว่าเล่นไม่ต้องกลับ แต่ว่าที่ไหนได้ เมื่อเวลาหวยออกเข้าจริงๆ เสมียนเขามาจด แกไม่ได้ซื้อหวยของหลวงพ่อจง ลืมเลขไปเล่นหวยอาจารย์อื่นเสียเพลินไป หมาดไปหลายร้อยบาท แกเขียนไว้แล้ว เลขของหลวงพ่อจงจะซื้อ 200 บาท แต่ลืมหยิบออกมา พอหวยออกปรากฏว่าแกไม่ถูก ไปเห็นเลขของหลวงพ่อจงเขียนทิ้งไว้ในกระเป๋า ไม่ได้ซื้อไปกับเสมียนผู้จด เสียใจ วิ่งเข้าห้อง คว่าปืนจะยิงตัวเอง ชาวบ้านต้องห้ามกันถึงเอาปืนไปเก็บไว้ เวลานี้ก็ต้องมีคนคุม ไม่กล้าห่างแก เกรงว่าจะทำลายชีวิตตัวเอง

นี่แหละท่านผู้ฟัง ใ้เรื่องหวยเรือลาภณะมันเป็นยังไงนี่ กฎของความเป็นจริงมันมี คนที่ไม่มีลาภมันก็ไม่เล่นหรือของดีไม่เอา เขาไม่ชอบกัน แต่คนที่มีลาภจริงๆ ถึงแม้ไปพบอุจจาระเข้าก็ยังคิดเป็นหวยได้เลย

นี้จะพูดให้ฟัง เมื่อปี พ.ศ. 2497 หรือ 2498 นี้ อาตมาจำไม่ได้นะ ไปเที่ยวที่จังหวัดสมุทรสาคร อำเภอบ้านแพ้ว ดูเหมือนว่าจะเป็นตำบลโรงเข้ มีเจ้าเด็กหนุ่มๆ 2 คน เข้ามาหาแล้วมาขอหวย ถามว่า

หลวงพ่อขอรับ มีหวยไหม ผมขอสัก 3 ตัว หรือ 2 ตัวก็เอา

ก็เลยบอกแก้วว่า

ฉันไม่รู้หรอกเรื่องหอยนี่นะ เรื่องหอยนี้ฉันไม่พยายามรู้จริงๆ เพราะถ้ารู้แล้วมันยุ่ง เวลาไม่รู้
เมื่อก่อนนี่เคยรู้เหมือนกัน แต่ว่ารู้แล้วไอ้คนเล่นมันเสียสัจจะ ก็เลยไม่กล้ารู้ต่อไป แล้วอีกประการหนึ่ง
ถ้ารู้หอยเข้าแล้วไม่ได้หลับไม่ได้นอน หาความสุขไม่ได้ คนไปคนมาไม่มีเวลา ดีๆ ดีๆ ก็มาหาพระ
ฉันร่างกายไม่ดีก็เลยเลิกรู้เสีย ไม่รู้เสียแล้วมันสบายใจ

ในเมื่อแกผิดหวัง แกก็ทำหน้าที่เสีย ถ้ามว่า

ผมจะทำยังไง นี่กว่าจะได้ลาภจากหลวงพ่อ

ก็เลยบอกแก้วว่า

ทางราชบุรีนะ วัดจุฬาเขาให้หอยเป็นปกติ ใครอยากจะรวยก็ไปขอท่านก็แล้วกัน เลขตัวท้ายนะท่าน
ให้ตรงทุกทีนะ ตัวที่อยู่ท้ายสุด แต่ตัวอื่นไม่แน่ว่าจะตรง ถ้าหากว่าเธอเล่นตัวเดียวละ ได้ทุกงวด
ถ้าเป็นคนฉลาด

เจ้าเด็ก 2 คนก็ลาไป หลังจะไปวัดจุฬา แต่ว่าเดินออกจากบ้านไปไม่นานนัก ไม่ถึงกิโล เจ้าคนหนึ่งไป
เห็นอุจจาระซึ่งชาวบ้านเขามาถ่ายใหม่ๆ แล้วก็มิใช่ชำระอยู่ 3 อัน เขาก็ยื่นมองก้อนอุจจาระกับไม้
ชำระ เจ้าเพื่อนเดินเลยไปแล้ว เดินเลยไป เห็นเจ้าเพื่อนคนนี้ยังไม่ไป ก็เดินกลับมาถามว่า

เฮ้ยทำไมไม่ไปเล่า

เพื่อนก็เลยเรียกเข้ามา บอกว่านี่ไง ช้ำเจอะหอยแล้ววะ

เจ้าเพื่อนก็เดินเข้ามาถามว่า อะไร

ก็ชี้ให้ดูจตุราระกับไม้ 3 อัน เอ้ย นี่แหละหอย

เพื่อนก็ว่า ไอ้บ้า นั้นมันชี้ให้ว่า ชี้คนเขาชี้ไปใหม่ๆ เห็นเป็นหอยไปได้

ไอ้เจ้านั้นก็ยังบอก เอ้ย นี่แหละหอยละ ช้าได้แล้วละ ช้าไม่ไปแล้วโว้ยวัดจุฬา ช้าจะเอา 1 , 3 ไปเล่น 13 หรือ 31 แล้วคนชี้ที่กันมันอยู่ข้างล่าง ไอ้ 2 ตัวนี้มันต้องออกข้างล่าง

เขาวายังงั้น ไอ้เจ้าเพื่อนก็ด่าเอา บอก

เอ๊ นี่มันบ้ามากไปเสียแล้วโว้ย ชี้แท้ๆ เห็นเป็นหอยไปได้

เจ้านั้นก็บอกว่า

ช่างช้าเถอะ เอ็งจะหาว่าช้าบ้าช้าบออย่างไร ช้าก็ไม่ว่าละ ช้าได้แล้วช้าไม่ไปละ เอ็งอยากไปวัดจุฬาเอ็งก็ไป ช้าไม่ไปละ ช้าจะเอาหนึ่งสาม สามหนึ่งนี่ ไปเล่น

เป็นอันว่าเจ้านั้นไม่ไปจริงๆ แต่ว่าเพื่อนอีกคนหนึ่งไป ไม่เชื่อ ไปถึงวัดจุฬาท่านก็ให้มา 3 ตัว แล้วพอดีมีเลข 3 ห้อยอยู่ข้างหลัง แต่เลขข้างหน้า 2 ตัวไม่รู้ว่าเป็นเลขอะไรไม่ตรงกับหอย เขาได้มาก็เอามาให้อาตมาดู ว่า

หลวงพ่อวัดจุฬาให้แบบนี้

ก็เลยชี้ให้เขาดูว่า ไอ้เลขตัวห้อยท้ายสุดนะเคยออก วัดจุฬาเคยให้ทุกงวดทุกที อีก 2 ตัวข้างหน้านี้ ท่านไม่มีเจตนาจะให้ โดยมากมักเขียนผิดๆ เข้าไว้ แต่ว่าเลข 3 คราวนี้อยู่หลังแน่ ท่านเขียนไว้ห้อยท้าย ตัวต่อไปจะเป็นเลขอะไรก็ไม่รู้ ตัวกลางกับตัวหน้า ก็พอดีเจ้าคนนั้นมา เพื่อนเขาก็บอกว่า

ไอ้นี้มันไม่ได้ไปกับผมหรอกครับ มันไปเห็นก้อนขี้มีไม้ 3 อัน มันหาว่าเป็นหอย

ก็เลยถามเจ้าคนมาที่หลังบอกว่า

เอ็งเห็นก้อนอุจจาระนะ ไอ้ก้อนขี้นะเอ็งคิดว่ามันเป็นเลขอะไร

มันว่า ผมเห็นว่าเป็นก้อนเดียวครับเลยคิดว่าเป็นเลข 1 แล้วไม้ 3 อันคิดว่าเป็นเลข 3

ก็บอกว่า ดีแล้ว เลข 3 คงจะมีแน่ เพราะว่าวัดจุฬาให้มาเลข 3 อยู่ท้าย เอ็งก็เอาเลข 1 ของเอ็งวางไว้ข้างหน้าก็แล้วกัน เล่นแค่ 2 ตัว อย่าเล่นมาก ถ้าเล่นมากมันจะกิน ถ้าเล่นน้อยมันจะกินหรือไม่กินก็ไม่รู้ แต่เลข 3 คงจะมีแน่ เพราะท่านวัดจุฬาท่านให้ไม่เคยผิดตัวท้าย

ความจริงท่านรู้ทุกตัว เป็นอันว่างวดนั้นเจ้านั้นเล่น 13 เล่นไป 200 บาท แล้วเจ้าเพื่อนนั้นไม่ยอมเล่น 3 นะ มีแต่เล่นตามเลขของวัดจุฬา

เมื่อเวลาล็อตเตอรี่ออกจริงๆ เลขท้ายรางวัลที่ 1 สองตัวท้ายมีเลข 13 เป็นอันว่าหลวงพ่อดี หรือหลวงพ่อกุญแจให้หอยแม่่น สำหรับท่านวัดจุฬาท่านก็ให้แม่่นเหมือนกัน แต่ว่าท่านให้ตัวเดียว ประวัติของท่านวัดจุฬานะเคยล้มเจ้ามือมาแล้ว เพราะท่านให้แบบนี้แหละ ให้แบบผิดๆ เรื่อยมา ใครไปขอท่านก็ให้ส่งเดช แต่ว่าตัวท้ายห้อยถูกเสมอ

มีคราวหนึ่ง ท่านมาเป็นอุปัชฌาย์บวชพระที่ดำเนินสะดวก เห็นจะเป็นวัดโชติยาราม เวลาท่านออกจากโบสถ์มีเจ้ามือไปหาท่านยกมือไหว้ บอกว่า

หลวงพ่อดีใจ หลวงพ่ออย่าให้หวยเลยขอรับ ผมจะแย่งเสียแล้ว ลูกศิษย์หลวงพ่อดีใจ หลวงพ่อเล่นหวยถูก ผมเกือบจะจ่ายไม่ไหวอยู่แล้ว

แต่ความจริงไม่มีใครถูก ท่านก็เอามือป้องหน้า เรียกชื่อว่า

เจ้านั่นไซ้ไหม

ไม่ออกชื่อ นะ เวลานี้เขายังมีชีวิตอยู่เป็นคนใหญ่โต เรียกว่าเป็นคนกว้างขวาง มีลูกน้องมาก ฐานะดี ถ้ามว่า

เจ้านี้ไซ้ไหม

เขาก็บอกว่า ไซ้

บอก เออ ถ้ายังงั้นละก็ขอ พรรษานี้ข้าขอ 2 ครั้งนะ แล้วเอ็งอย่าไปว่าข้านะ ข้าต้องขอ 2 ครั้ง ในเมื่อเอ็งมาแย่งเหยียดข้าอย่างนี้ นี่ไม่เป็นไร ต่อแต่นี้ไปในพรรษานี้แหละ ตั้งแต่วันเข้าพรรษาถึงออกพรรษาขอ 2 ครั้ง ตั้งทำไว้ให้ดีนะ

เขาก็ยิ้ม เพราะไม่เคยถูก คนไปขอหวยจากท่านไม่เคยถูกเลย

พอกลับไป วันเข้าพรรษา ท่านก็เอากระดาษแผ่นใหญ่ทาสีดำ แล้วเขียนเลขตัวเบ้อเร่อเขียว ขาว ขนาดสักศอก 3 ตัว เอาไว้ที่ศาลาการเปรียญห้อยเอาไว้ เวลาคนเขาไปขอหวย ท่านก็บอก

งวดนี้ฉันไม่รู้หรอก ฉันให้ใครไม่ได้ แยกไปขอกับศาลาการเปรียญเขาก็แล้วกัน ถ้าเขาให้ได้ แยกก็เอาไป
หื้อหื้อ ถ้าเขาให้ไม่ได้แยกก็อย่าเอา ถ้าเขาให้ได้ก็ถูกต้อง ไม่ต้องกลับ ถ้าเขาให้ไม่ได้ก็เป็นกรรมของแยก

คนทุกคนก็เฮกันไปที่ศาลาการเปรียญเพราะทราบข่าวอยู่แล้วว่า หลวงพ่อจะจัดการกับเจ้ามือสัก 2
งวด เขาก็คิดว่ายังงี้ไอ้ 2 งวดนี้ต้องเอาทุนคืนให้ได้ ทุกคนไปท่่านก็บอกแบบนี้ งวดนั้นเจ้ามือจ่าย
เท่าไรรู้ไหม ขอลดลงมาจ่ายบาทละ 16 บาท ในที่สุดระหว่างเจ้ามือกับคนเล่น เสมียนกับคนเล่น ตี
กันหลายวาระ เพราะเวลากินกินเขาเต็ม เวลาถูกจะมาขอลด บาทละ 600 บาท ขอลดเป็นบาทละ
16 บาท ล่อเสีย 500 กว่า ตีกันหลายรอบ

นี่ไอ้เรื่องพระที่ท่านรู้จริงๆ นะมี แล้วกลางๆ พรรษาท่านล่อแบบนี้เข้าอีกครั้ง เจ้ามือไปขอร้องท่าน
ท่านบอก

ไม่ได้หรอก ฉันบอกแล้วนี่ ฉันขอ 2 งวด ยังงี้ๆ ฉันก็ต้องบอกให้เขาถูกกันให้ได้ 2 งวด ถ้าแยกเกรงว่า
เขาจะถูกแยกก็เลิกเป็นเจ้ามือไป

นี่พระที่ท่านรู้จริงๆ นะมี แต่ว่าท่านที่เคยวินิจฉัยว่าพระรู้ไม่ได้นี้ก็สงสัยเหมือนกัน คงจะไม่ได้ศึกษา
วิชาหลักสูตรของพระพุทธศาสนาครบถ้วน ท่านที่ทรงวิชาสาม อภิญญา 6 ปฏิสัมภิทาญาณ พวกนี้รู้
ได้จริงๆ แต่ว่าถ้าเรารู้กันแต่ตำราละก็เจ๊งละ เก่งพระพุทธศาสนาเพียงแค่ว่าอย่างเดียว เปิดหนังสือ
เล่มโน้น เปิดหนังสือเล่มนี้ เวลาจะคุยละก็อ้างหนังสือกันเป็นสำคัญ แล้วมันจะเข้าถึงพระพุทธศาสนา
ได้อย่างไร เรารู้เรื่องของต่างประเทศทุกประเทศ แต่ไม่เคยไปประเทศนั้นเลย แล้วเราจะรู้ความเป็นจริง
ได้อย่างไร นี่ซินะ ลองวินิจฉัยกันดูก็แล้วกัน เอ้า เรื่องนี้ผ่านไป

38. ฝั้ววัดช่างเหล็ก

เห็นหัวข้อเรื่องเขียนไว้ว่าฝั้ววัดช่างเหล็ก คือเรื่องราวเป็นอย่างนี้

วัดช่างเหล็กนี่นะ ก็อยู่เขตอำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ถ้าเราวิ่งเรือตามกระแสน้ำไปทางจังหวัดพระนคร จะอยู่ใต้จากหลวงพ่ोजงไปไม่มากนัก

วัดช่างเหล็กวันนั้นเขาจะรื้อกุฏิหลังหนึ่ง เป็นกุฏิเก่าแข็งแรงมากยาว 9 ห้อง แต่ว่าเป็นกุฏิเก่าๆ ประตูหน้าต่างก็ไม่กว้าง อากาศก็ไม่ดี สมภารเขาจะรื้อแล้วจะทำใหม่ ก็ตั้งทำรื้อกันตั้งแต่ตอนเช้า พระฉันทน์ข้าวเสร็จก็นั่ง ทำพะองขึ้นไปก่อน ทำนั่งร้านขึ้นไปเพื่อขึ้นหลังคา กำลังจะรื้อกระเบื้อง ความจริงฟังจะรื้อกระเบื้องได้แถบเดียว หรือยังไม่เต็มแถบดีก็ไม่ทราบ มันหลายคนด้วยกัน พระด้วยฆราวาสด้วย ก็พักถึงเวลาเพล ฉันทน์เพลเสร็จเรียบร้อยแล้วเจ้าอาวาสก็สั่งพระพัก ว่าสัปดาห์โมงค่อยทำ ไปนั่งฉันทน์น้ำร้อนน้ำชากันในโบสถ์

ระหว่างนั้น ปรากฏว่ามีลมพัดมา เสียงลมอู้ แล้วก็ด้านหลังวัดมีกอไผ่มาก เหลียวไปดูที่ไหน ความจริงไม่ใช่ลม มันเป็นเสียงควงกระบองของฝั้วนะ กลางวันนะ เวลากลางวัน ปรากฏผีตัวใหญ่สูงกว่ายอดไผ่เดินข้ามยอดไผ่มา เข้ามาถึงบริเวณนั่งร้านที่เขากำลังรื้อหลังคา มาถึงกระชากๆ นั่งร้านพังหมดเสร็จแล้วก็เดินกรายมาทางโบสถ์

ทั้งพระ ทั้งฆราวาส ทั้งลูกวัด ทั้งสมภาร บอกว่าเกือบไม่หายใจ กลัวตกใจเกือบช็อคตาย แยกเดินไปเดินมา เดินมาเดินไปแล้วก็เดินหายไป กลางวันแท้ๆ นะ พอเรื่องราวผ่านไปทุกคนไม่กล้าขึ้นกุฏิแล้วลงเรือข้ามฟากมาหาหลวงพ่ोजง

พอดีวันนั้นอาตมานั่งอยู่ที่นั่นพอดี เพราะไปหาหลวงพ่อบ้างหน่อย ถ้าหากว่ามีธุระอะไรก็ ท่านมักจะให้คนมาตาม ถามว่า มีธุระไหม ถ้าไม่มีธุระกลางวันให้ไปคุยกัน แล้วความจริงคุยกับท่านก็ได้ประโยชน์มาก เพราะผลของการปฏิบัติ หลวงพ่อบ้างปฏิบัติพระกรรมฐานได้ดีมาก ท่านแนะนำอะไรบ้างตามสมควรในจุดที่สำคัญๆ พูดถึงอารมณ์ของจิต ก็มีประโยชน์ แต่เรื่องนั้นไม่นำมาพูดในที่นี้

พอเขาไปกันเขาก็ไปไหว้หลวงพ่อบ้าง เล่าเหตุการณ์ให้ฟัง หลวงพ่อบ้างก็ชี้มา บอก

ถามท่านมหาเขาคุยว่าผีมีไหม

เขาก็หันหน้ามามอง ความจริงเจ้าอาวาสวัดช่างเหล็กก็ชอบกัน ก็เลยบอกว่า

เรื่องผีนี้ผมโดนมาจนเข็ดแล้วขอรับ หลวงพ่อบ้างเคยสั่งว่าอย่าอวดเก่งกับผีย่าอวดดีกับพระ ไ้ไหนเรื่องจริงครับ ไ้ไหน ไ้ไหน ถ้าผีจะให้ผมสู้ ผมไม่สู้แน่ ถ้าผีเลิกยอมสู้ ผีใหญ่สู้ไม่ได้

เขาก็เลยถามว่า ผีตัวโตๆ แบบนั้นเป็นแบบอะไร

ก็เลยบอกว่า ถ้าไม่ใช่ยักษ์ ก็เป็นกุมภภัณฑ์ ท่านเวลาที่จะรื้อกุฏิคงไม่ได้บอกเจ้าของเขาก่อนกรรมัง

เขาก็เลยบอกว่า ไม่ได้บอก เห็นมันเก่าก็อยากจะรื้อซ่อมแซม แล้วจะทำ

ก็เลยบอกว่า ไ้ของนี้เรารื้อได้ แต่หากว่าเจ้าของเดิมเขายังหวงแหนอยู่ เขาอาจจะไม่ยอมให้รื้อ หรือถ้าอยากจะรื้ออย่างชนิดที่เรียกว่าไม่มีใครขัดคอ ก็เคยเห็นหลวงพ่อบ้างบวงสรวงก่อนเสมอ ว่าเจ้าของจะให้หรือไม่ให้ ถ้าให้ท่านก็รื้อ ไม่ให้ท่านก็ไม่รื้อ

หลวงพ่อก็เลยบอกว่า นั่นเป็นความจริง ผีที่มาเป็นยักษ์ ลูกศิษย์ทำเวสสุวรรณ

เขาก็ถามว่า ทำยังไงถึงจะรื้อได้

หลวงพ่อก็บอกว่า ให้ไปตั้งศาลเพียงตาบอกเขาเสียก่อน บอกเขาให้รู้เรื่องว่า เราจะทำอะไร ถ้ารื้อมาแล้วต้องทำให้ดีกว่าเก่านะ จะไปยุบของเขาให้เล็กไม่ได้นะ กุฎีหลังนั้นยังแข็งแรงอยู่ ไม้ไผ่ยังดี ต้องทำให้สวยกว่าเก่า ดีกว่าเก่า แข็งแรงเท่าเดิมหรือยิ่งกว่านั้น อย่าไปหากำไรจากการรื้อเอาไม้เอาไร่เขา มาขาย ไม่ได้นะ

เขาก็รับรอง แล้วเขาก็เลยนิมนต์หลวงพ่ອງให้ไปบวงสรวง หลวงพ่องก็ชวนอาตมาไป ก็ไปด้วยกัน พอไปถึงแล้วเวลาหลวงพ่องท่านก็ถามว่า

จะทำไมยังดีละ ไอ้ฉันทเสียงมันก็ไม่มี

ก็เลยบอกว่า เอาจี้ก็แล้วกันขอรับ บวงสรวงผมทำได้ แต่ว่าหลวงพ่อนั่งเป็นประธาน การตกลงกับเขา เป็นเรื่องของหลวงพ่อง แต่ว่าการบวงสรวงเชิญมาเป็นเรื่องของผม ดีไหม

ท่านบอกว่า ดี

ก็เลยตั้งพิธีบวงสรวงกัน

ขณะที่บวงสรวงนั่นเอง ความจริงตอนนี้ไม่ได้เล่าให้ใครฟังนะ ก็ปรากฏว่าท่านผู้ใหญ่ 4 ท่าน ใหญ่เท่าที่เคยมา ปรากฏกายขึ้น 4 องค์ ตานี้หลวงพ่องนั่งอยู่ที่โต๊ะ ตัวของเขามันสูงมากเลยศาลา ห้วนนะ

นี่ทำให้ปรากฏแก่คนทุกคนหมด คนทุกคนเห็นกันหมด โดยเฉพาะเจ้าวัดกับทายกที่รื้อกุฏิถึงกับนั่งก้มหน้าก้มหน้า เห็นจะคร้ามกระบอง แต่ละท่านมีกระบองเหมือนกับพลองลูกเสือ ปรากฏชัด นั่นเป็นอาณาภาพของหลวงพ่ोजงนะ หลวงพ่ोजงท่านทำให้เห็น หลวงพ่ोजงนี่เป็นพระอภิญญา แค่อำพังอาตมาละก็แจ้งละ ไม่มีทาง เห็นคนเดียวเห็นได้ คนอื่นเห็นด้วยไม่ได้

พอเสร็จแล้ว หลวงพ่ोजงก็ถามให้เขาตอบ หัวหน้าเขาก็ตอบว่า

การทำอะไรไม่ได้ปรึกษาหารือแล้วที่จะทำนี่นะ ไม่ได้ตั้งใจจะทำให้ดีกว่าเดิมหรือ ทำให้เร็วกว่าเดิม จะยุบลงเป็นหลังเล็กๆ ไม้ของสงฆ์ก็จะเหลือแล้วในที่สุดก็จะทอดทิ้งไป หรือเอาเข้าบ้านเข้าช่องไป จึงไม่ต้องการให้รื้อ ถ้าหากว่าต้องการจะทำให้ดีกว่าเก่าใหญ่เท่าเก่า อย่างงี้ทำได้ รื้อได้ ถ้าหากไม่ปฏิบัติตามนั้นเป็นอันว่า คนทุกคนที่รื้อหรือที่จัดการก็ต้องถึงกับทุพพลภาพทุกคน แต่ไม่ถึงตาย

เรื่องนี้หลวงพ่ोजงก็หันมาถามเจ้าอาวาสกับทายก ทุกคนยกมือขึ้นพนม รับปากว่าจะทำตามนั้น นี่เป็นอันว่าเรื่องของวัดช่างเหลือก็ขอผ่านไป

นี่เล่าให้ฟังนะ เชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามใจ ไม่ได้ว่าอะไร

39. ผีวัดไตรใหญ่

ที่นี้มาคุยกันถึงวัดไตรใหญ่ วัดไตรใหญ่นี้อาตมาจำไม่ได้นะ ว่าเป็น พ.ศ. เท่าไหร่ ปีนั้นเขาฝังลูกนิมิต เขานิมนต์ไป เอารูปหล่อหลวงพ่อปานไป แล้วก็นิมนต์หลวงพ่อจงไป แล้วก็มีการเกิด แก่ไป หุงน้ำมัน อยู่จังหวัดนนทบุรี ไปหุงน้ำมันแจก แก่คุยว่าน้ำมันของแกเดือดแล้วไม่ร้อน ความจริงเครื่องสมุนไพรมาก่อนกระทะ ตามปกติเท่าที่เคยสังเกต ถ้ามีสมุนไพรมากๆ ใส่น้ำมันนี่มันเดือดง่าย ไม่ทันจะร้อนเท่าไรก็มีเดือดปุดๆ ถ้าเราเอามือจุ่มลงไปละก็มันจะเพียงแค่อุ่นๆ ร้อนไม่มาก แต่ห้ามเอามือถูกกันกระทะ กันกระทะมันจะร้อนมาก แต่ว่าท่านว่ามันเป็นวิชาการของท่าน ก็เป็นเรื่องของท่านไป

ขณะที่เขานิมนต์ไป เอารูปหล่อของหลวงพ่อปานไปตั้งไว้ มีคนไปปิดทอง ปีนั้นปรากฏว่าได้เงินหมื่นแปดพันบาท กว่าจะหมดเวลา นี้อรูปหล่อหลวงพ่อปานนะ หลวงพ่อจงนั่งลงหน้าทอง ก็ได้เงินหมื่นแปดพันเหมือนกัน ได้เท่ากัน หลวงพ่อจงหัวเราะชอบใจใหญ่ บอกว่า

หลวงพ่อปานนั่งเฉยๆ ไม่ต้องทำอะไรก็ได้หมื่นแปดพันบาท ฉันทงหน้าทองเกือบตาย ได้หมื่นแปดพัน ฉันทสูหลวงพ่อปานไม่ได้

ท่านว่ายังงั้น

ที่นี้ ในระหว่างที่พักอยู่ด้วยกัน เขาให้อยู่กุฏิ 2 ชั้น อยู่ชั้นสอง คืบหนึ่งอาตมานอนตื่นขึ้นประมาณตีสอง งานเขาก็เงียบไปแล้ว ติทะเลศรก็เลิกหมดแล้ว ไฟฟ้าจุดสว่างก็เดินไปส้วม ส้วมอยู่ไกลกุฏิสักหน่อย ผ่านหน้ากุฏิร้างหลังหนึ่งไป ความจริงเป็นกุฏิสะอาดสวยและเป็นกุฏิใหม่ แต่ไม่รู้ว่ามีร้าง ขณะ

ขาเดินไปก็ไม่มีอะไร ขากลับมา ทั้งๆ ที่ไฟฟ้าสว่าง ได้ยินเสียงผู้หญิงร้องครวญครางคล้ายกับเจ็บหนัก อยู่ในกุฏิ ก็เดินเข้าไปดู เห็นกุฏิใส่กุญแจ

พอไปถึงหน้าประตู เสียงนั้นก็เงียบไป แต่พอถอยห่างออกมา เสียงนั้นก็ครางอีก เป็นเสียงผู้หญิง เห็นกุฏิใส่กุญแจก็นึกในใจว่า เอ๊ะ ใครมันจะเอาผู้หญิงมาทำมิดีมิร้ายในนี้กระมัง คนเลวๆ ก็มีอยู่เหมือนกัน เห็นกุฏิพระว่างๆ อาจจะทำปุ๋ยปุ๋ยยากี้ได้ ก็เลยหาทางเข้า เดินไปดูรอบๆนอก เห็นหน้าต่างเปิดอยู่บานหนึ่ง ก็เลยเอาไม้พาดปีนขึ้นไปดูบนหน้าต่างแล้วก็เข้าไปในห้องนั้น ปรากฏว่าไม่มีอะไรเลย หากคนสักคนก็ไม่มี สิ่งที่มีชีวิตไม่มี ของที่มีค่าก็ไม่มี เป็นกุฏิว่าง ก็สงสัยว่า เอ๊ กุฏิว่างอยู่ทั้งหลัง มีงานใหญ่ๆ แบบนี้น่าจะจัดให้คนพัก ทำไมเจ้าอาวาสไม่จัดให้คนพัก ก็นึกสงสัยอยู่เหมือนกัน

ที่นี้เมื่อลงมาห่างกุฏิ ได้ยินเสียงครางอีก ก็เลยเข้าใจว่าอีคราวนี้ไม่ใช่คนแน่ ผีแน่ ก็เลยไม่สนใจ เดินกลับมาที่นอน พอขึ้นไปถึงชั้นบนปรากฏว่าหลวงพ่อจตฺตังขึ้นแล้ว ลุกขึ้นมา นั่งคอย พอขึ้นไปท่านก็ถามว่า

นี่ เมื่อกี้พบนักเลงโตไซ้ไหม

ก็ถามว่า อะไรขอรับหลวงพ่อ

เมื่อกี้ได้ยินเสียงผู้หญิงร้อง ไซ้ไหม

ความจริงกุฏินั้นอยู่ไกลกันมากนะ แกร่งไม่ตังนิก ถ้าจะคิดว่าหลวงพ่อจตฺตังได้ยินละ ไม่ได้ยินแน่ แต่ว่าท่านรู้และท่านได้ยิน ก็เลยบอกว่า

ขอรับได้ยินเสียงผู้หญิงร้อง กระผมเข้าไปดูแล้วขอรับ ไม่เห็นมีผู้หญิง ผู้ชายก็ไม่มีผู้หญิงก็ไม่มี คนก็ไม่มี กุฎีใส่กุญแจ แต่ว่าหน้าต่างเปิดไฟฟ้าสว่าง ถ้าบังเอิญคนจะลงไปผมต้องเห็น พอผมเห็นกุฎีใส่กุญแจผมก็เดินออกมา ยังได้ยินเสียงครางอยู่ เดินอ้อมไปทางหลัง ถ้าเขาจะลงตอนนั้นผมต้องเห็นแน่ เพราะไฟฟ้าสว่าง

ท่านก็บอกว่า

ดูไม่พบหรอก เพราะว่าคนที่ร้องนั้นไม่ใช่คนเป็นนางไม้ กุฎินั้นก็มีเสาตอกน้ำมันไม่มีพระกล้ำอยู่ เขากลับกัน

ก็เลยถามว่า

หลวงพ่อบรรพได้ยังไง

ท่านก็เลยบอกว่า

เมื่อคืนเธอไปส้วม ฉันก็เลยตามไปด้วย

ก็เลยสงสัยไม่เห็นท่านตามไปสักนิดหนึ่ง เห็นท่านนอนหลับสนิท แต่ความจริงอาจจะไม่หลับก็ได้หลับตาไว้ แต่ไอ้ตอนเดินตามนี้ไม่มีแน่ ก็เลยกราบเรียนท่านว่า

หลวงพ่อบรรพตามผมไปยังไงขอรับ ผมเห็นหลวงพ่อนอนอยู่ที่นี่ แล้วก็ไฟฟ้าสว่างคนทั้งคนถ้าตามผมไปผมต้องเห็น

ท่านก็บอกว่า

ฉันไม่ได้เอาตัวไปหรอก ฉันเอาใจไป ฉันเอาใจตามเธอไป ฉันจึงรู้เรื่อง

ก็เลยกราบเรียนถามท่านว่า

เรื่องเสาคมน้ำมันนี้จะแก้ไขได้ไหม

ท่านบอก

ไม่ยากเป็นของไม่ยาก แต่ว่าเจ้าวัดเขาโง่ ปล่อยให้กุฎิร้างเฉยๆ ได้ ทำเสียนิดเดียว รักรองเขาเสีย หน่อยเดียว พุดกันให้รู้เรื่องพระเจ้าก็จะอยู่อย่างมีความสุข ถ้าใครปฏิบัติชอบเขาอาจจะสนับสนุนให้รวย ก็ได้

เอาละเรื่องนี้ผ่านไปนะ ท่านี้แหละ ไม่วิพากษ์วิจารณ์อะไรเล่าสู่กันฟัง

40. หลวงพ่อจงเดินไปวัดบางนมโค

ในสมัยที่หลวงพ่อบานมีชีวิตรอยู่ วันนั้นท่านจะทำงานอะไรก็ตามมาจำไม่ได้ ดูเหมือนว่าจะฉลองศาลา เป็นงานใหญ่มาก งานที่หลวงพ่อบานจัดไม่มีมหรสพ ปีพาทย์ก็ไม่มี ท่านบอกว่า ท่านหนวกหู แล้ว พระอื่นก็มาหมดแล้ว ถึงเวลาบ่าย 3 โมงเย็น พระมาหมด เวลาที่จะลงมือสวดมนต์เย็นก็ประมาณ บ่ายสี่โมง หลวงพ่อจงยังไม่มา ท่านก็ให้อาตมาไปตาม

นายบั้งเป็นคนญวน เข้ามารับอาสาเอาเรือเร็วให้นั่งไป เขาเป็นคนขับ

เมื่อไปถึงหลวงพ่อบาน ปรากฏว่าหลวงพ่อบานกำลังจะรดน้ำมันต์ผู้ชาย 5 คน อยู่ที่วัดก็ขึ้นไป เรียนท่าน ว่า

เวลานี้พระที่สวดมนต์เย็นมาครบแล้วครับ หลวงพ่อปานให้มาตาม

ท่านก็บอกว่า ประเดี๋ยวก่อน ฉันทมนต์ก่อน เดี๋ยวฉันไปทัน

ก็เลยกราบเรียนถามว่า หลวงพ่อไปเรือจ้างนะ ช้าครับ กระผมเอาเรือเร็วมารับ

ท่านก็บอก ไม่ต้องหรอก ฉันทจะเดินไป เรือมันช้ากว่าเดิน

แหม แต่ความจริงไปทางเรือไกลกว่าทางเดินประมาณครึ่งเท่า แต่ว่าถ้าจะเดินจริงๆ จากวัดบางนมโค ไปวัดหน้าต่างนี้ประมาณ 4 กิโลเมตร แล้วเรือวิ่งประมาณ 10 นาทีเศษๆ เดิน ถ้าเดินจริงๆ ก็ถึงชั่วโมง หรือเกือบชั่วโมง เพราะไม่ใช่มีทาง ต้องเดินลัดทุ่ง เดินไม่ถนัดนัก

ท่านก็บอกว่า ไม่ไปเรือมันช้า ฉันทจะเดิน

ก็บอกว่า เรือเร็วขอรับ

ท่านบอกว่าเร็วก็สู้ฉันเดินไม่ได้ ไปก่อน

ในที่สุดท่านก็ขับให้มา เมื่อท่านขับให้มา ก็ต้องกลับ

เมื่อกลับมาถึงวัดบางนมโค แล้วก็ขึ้นไปกราบเรียนหลวงพ่อบานบอกว่า

หลวงพ่อบานกำลังจะรดน้ำมนต์คนอยู่ นิมนต์ให้ท่านมาเรือท่านก็ไม่มา ท่านจะเดินมา อีกสักครู่ ท่านคงจะมาถึง หรืออาจจะเย็นหน่อย เพราะต้องเดินลัดทุ่งมา

พอหลวงพ่อบานฟังก็ยิ้ม หัวเราะชอบใจ บอกว่า นี่ เจ้าลิงดำ หลวงพ่อจงเล่นตลกกับแกเสียแล้วละ
แกไปดูบนศาลาซิ

ก็เลยกราบท่านแล้วขึ้นไปดูบนศาลา ปรากฏว่าหลวงพ่อจมนั่งอยู่หน้าอาสนสงฆ์ นั่งอยู่หน้าพระองค์
อื่นทั้งหมด เพราะท่านมีอาวุโสมาก พวกพระครูพระราชาคณะที่ไปในที่นั้น ไม่มีใครนั่งหน้าหลวงพ่อ
จง เพราะถืออาวุโสเป็นสำคัญ เว้นไว้แต่เข้าวัง เขาถือพัด พัดยศ ถ้อยศเป็นสำคัญ แต่ข้างนอกนี้เขาไม่
ถือยศเป็นสำคัญ เขาถืออาวุโสเป็นสำคัญ ไปถึงก็กราบๆ

ท่านถามว่า มาถึงนานแล้วรี

ก็กราบเรียนท่านว่า ฟังมาถึงขอรับ ไปหาหลวงพ่อบานสักสองนาทีกี่มานี้

ท่านก็เลยบอกว่า ฉันทบอกแล้วไงละ ว่าไอ้เรื่อนะ มันช้ากว่าฉันเดิน

เลยมานั่งสงสัยว่าหลวงพ่อจมนี่เดินยังไง คนหนุ่มๆ ยังเดินตั้งชั่วโมง หลวงพ่อจมนเดินแบบไหน นั่งเรือ
ไม่ถึง 15 นาที แล้วหลวงพ่อจมนี่กำลังจะรดน้ำมนต์เขา ยังไม่ทันจะรดเลย ขณะที่มากำลังทำน้ำมนต์
อยู่ กำลังจะรด แต่ว่านั่งเรือเร็วมา ท่านมาถึงก่อน นี่แปลกใจ กำลังนั่งคิดอยู่ ท่านถามว่าแปลกใจรี

ก็บอกว่า แปลกใจขอรับ

ท่านบอกว่า มีอะไรแปลก พระในพระพุทธศาสนาถ้าปฏิบัติไปถึงขั้นเดินแก่งละมั้นเดินแก่งทุกคนแหละ
ถ้าปฏิบัติไม่ถึงมันก็ยังเดินไม่แก่ง

เรื่องนี้ขอผ่านไป เรื่องของหลวงพ่อจมนี่รู้ๆ มามีมาก แต่เอาแค่หอมปากหอมคอ เอาอีกเรื่องเดียวจบ
กัน

41. เฝ้าเรือ

วันหนึ่งหลวงพ่อกำลังท่านเดินอยู่บริเวณท่าน้ำหน้าวัด แล้วก็มีการทาสายนายหนึ่งไม่ทราบว่าเป็นใคร เอาเรือไปจอด แยกไปด้วยกัน 2 คน แยกไปธุระหาเพื่อนใกล้ๆ วัด พอแยกไปถึงแยกก็ยกมือไหว้ บอกว่า หลวงพ่อขอรับ นี่ผมจะไปธุระบ้านโน้นสักครู่หนึ่ง เรือจะต้องจอดที่นี่ เพราะบ้านนั้นเขาอยู่หลังวัด ออกไปอยู่กลางทุ่ง กระผมขอฝากเรือหลวงพ่อด้วยนะ ขอรับ

ท่านก็รับคำ รับเฝ้าเรือให้เขา แต่ว่าพ่อกระตาสาย 2 นายนั้นแยกไปเวลาเท่าไรก็ไม่ทราบ แยกจะคิด หรือเปล่าก็ไม่ทราบเวลาที่แยกใช้พระอริยเจ้าเฝ้าเรือ ก็ดีเหมือนกัน ที่พูดอย่างนี้นะ อาตมาแปลกใจ หลวงพ่อกำลังมานานว่าเป็นพระประเภทไม่ค่อยจะเหมือนพระอื่นเขา เรื่องลาภสักการะอะไรต่ออะไร ท่านไม่ค่อยสนใจ ได้มาเท่าไรก็ส่งให้น้องชายสร้างวัด ใช้บ้างกินบ้าง เป็นของธรรมดา ที่เหลือก็สร้าง วัดสร้างวาทำเป็นสาธารณประโยชน์หมด

ขณะที่เฝ้าเรืออยู่นั้นปรากฏว่าฝนตกพรำๆ หลวงพ่อกำลังก็นั่งตากฝนอยู่ที่ม้า ใต้ม้าไม้กระดานเขา ต่อไว้ นั่งตากฝนอยู่อย่างนั้น ก็พอดีชาวบ้านเขาไปพบเข้า เขาถามว่า

หลวงพ่อกับขอรับ ทำไมไม่เข้าไปในร่มในกุฏิ ฝนมันตก

ท่านก็บอกว่า ไปไม่ได้หรอก ใครก็ไม่รู้ 2 คน เขาวานเฝ้าเรือไว้ ถ้าหากว่าฉันขึ้นไป เรือเขาหายจะต้องใช้หนี้เขา ไม่ได้หรอกต้องเฝ้าอยู่แบบนี้

คนที่มาพบท่านเข้า จะไปธุระ ก็เลยไปไม่ได้ เลยรับอาสาว่า เรายังงี้ก็แล้วกันขอรับ นิมนต์หลวงพ่อกับขึ้นไปบนกุฏิ กระผมขออาสาเฝ้าแทน ถ้าเรือนี้เขาหายไปกระผมขอรับใช้ขอรับ ผมรับภาระเอง

เมื่อเป็นอย่างนั้นท่านจึงได้ขึ้นไปบนกุฏิ

อีตาคนที่เฝ้าเรือบอกว่านั่งเฝ้าอีกพักใหญ่ เจ้าสองคนถึงได้มา จึงได้ถามว่า

นี่ทำไมถึงได้ใช้หลวงพ่อเฝ้าเรืออี นี่หลวงพ่อนั่งเฝ้าเรืออยู่ ผนตาก็ไม่กล้าขึ้นไปเพราะกลัวเรือของแกหาย

ตาสองคนบอก เอ ไม่รู้จักว่าเป็นหลวงพ่อ นึกว่าเป็นพระหลวงตา

คนนั้นก็บอกว่า พระหลวงตากับหลวงพ่อก็มีลักษณะเหมือนกันแหละ แก่เหมือนกัน ที่หน้าที่หลังละอย่าทำอย่างนี้นะ จะไปรู่ระปะปังที่ไหนก็เอาเรือไปฝากชาวบ้านชาวช่องเขาไว้ซี นี่มาใช้พระเฝ้าเรือแบบนี้มันไม่ถูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระอย่างหลวงพ่อนี่เป็นพระไม่มีอะไรแล้วนา แกใช้พระที่ไม่มีอะไร หมายความว่ายังไง

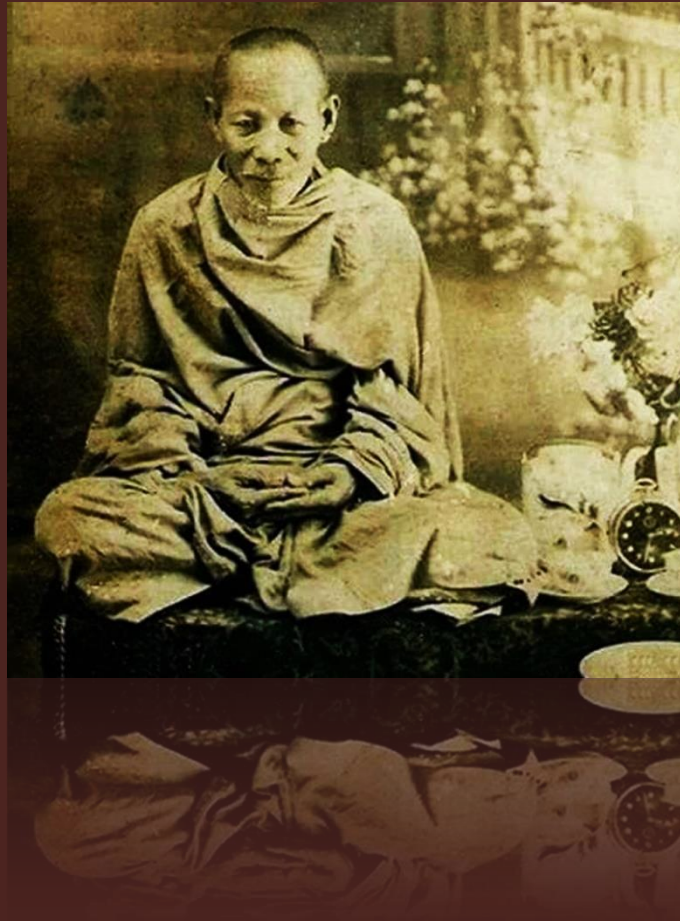
คนที่พูดก็บอกว่า เห็นหลวงพ่อปานวัดบางนมโค ท่านพูดนะ ฉันทันไม่รู้เองหรือ หลวงพ่อปานวัดบางนมโคท่านบอกว่าหลวงพ่อจงวัดหน้าต่างนอกนะ เป็นพระทองคำแล้ว ก็เป็นพระประเภทที่เข้าไปแต่ะต้องไม่ได้ ก็เลสหายาก หลวงพ่อปานท่านว่ายังงั้น

ตาคนนั้น ตกใจ ต้องขึ้นไปขมาโทษหลวงพ่อจง

พอเวลาขึ้นไปขมาหลวงพ่อจงท่านว่ายังไง ท่านว่า

เอ๊ะ ก็ไม่มีโทษอะไรนี่ แกวานฉันเฝ้าเรือ มันจะมีโทษอะไร

เขาก็บอกว่า การวานพระเฝ้าเรือเป็นโทษขอรับ เพราะว่าพระเป็นสรวง เป็นที่เคารพ

ท่านก็เลยถามว่า ถ้ารู้อย่างนั้นแล้วใช้ฉันเฝ้าเรือทำไมล่ะ ถ้ารู้แล้วก็ไม่น่าใช้

เขาบอกว่า เขาเปลอไป

ท่านบอกว่า ไม่ใช่ไรหรอก ถ้าแกเปลอได้ ไอ้โทษมันก็เปลอได้เหมือนกัน ก็เป็นอโหสิกรรมกันไปก็
แล้วกัน ไม่มีโทษนะเลิกกัน

เอาละท่านผู้ฟัง ถึงเวลาชั่วโมงหนึ่งพอดี เห็นจะต้องขอลาท่านไปก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคล
สมบูรณ์พูนผลจงมีแด่ท่านทุกคนที่นั่งรับฟัง สวัสดิ์

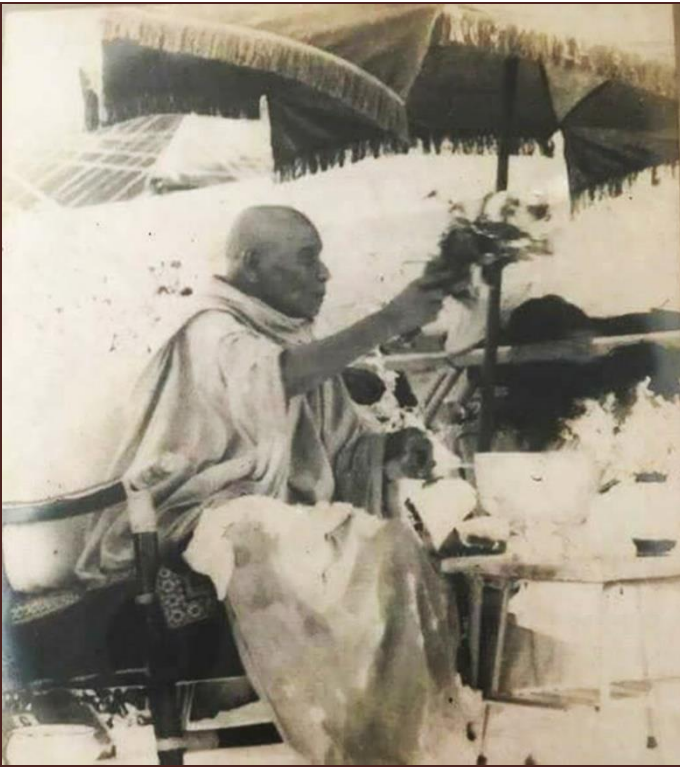
หลวงพ่ອງทำน้ำมนต์

เกี่ยวกับประวัติภาพถ่ายนี้ คือ ในงานพุทธาภิเษกที่วัดสุทัศน์ ครั้งนั้นทางเจ้าภาพได้นิมนต์พระเกจิอาจารย์ไปหลายรูปด้วยกัน ซึ่งเจ้าของภาพจำ ได้ว่า 2 รูป ที่เขาเห็นและศรัทธาอย่างยิ่งก็คือ

1.หลวงพ่อกล้าย วัดสวนขันธุ์ 2.หลวงพ่ອງ วัดหน้าต่างนอก

สาเหตุเพราะได้ประจักษ์กับตา ถึงอภินิหารของทั้งสองท่านนี้ แต่ไม่สามารถถ่ายภาพของหลวงพ่อกล้ายได้ ถ่ายได้เฉพาะหลวงพ่ອງรูปเดียวเพราะเขาไม่คิดว่า จะมีการทดลองวิชาของพระคุณเจ้าเกิดขึ้น ที่มาของภาพมีดังนี้

ในงานนั้นพ่อท่านกล้ายและหลวงพ่ອງ นั่งพักอยู่ใกล้ๆกัน ก็บังเอิญมีโยมคนหนึ่ง มาขอให้ พ่อท่านกล้าย ช่วยทำน้ำมนต์ให้ พ่อท่านจึงบอกกับโยมคนนั้นว่า ให้ไปเอาขวดมา และเอาน้ำมาแก้วหนึ่งด้วย ท่านจะทำน้ำมนต์ให้ โยมคนนั้นก็ไปเอาขวดและน้ำมาให้พ่อท่านกล้ายทำน้ำมนต์ พ่อท่านรับแก้วน้ำมาแล้วให้โยมคนนั้นเอาขวดไปตั้งไว้ข้างหน้าห่างไปพอสมควร จากนั้น พ่อท่านก็ยกแก้วน้ำขึ้นมาเหมือนดื่ม แต่ไม่ได้ดื่ม เพียงอมไว้แล้วก็พ่นน้ำไปที่ขวดใบนั้น พรวดเดียวน้ำเต็มขวดเลย

พระครูพิศิษฐ์อรรถการ (พ่อท่านคล้าย วาจาสิทธิ์) วัดสวนขัน

หลวงพ่อบอกท่านหันมามองแล้วก็หัวร่อ ฮี ฮี แล้วก็บอกว่า “จ๊ะ...ฉันก็ทำได้” แล้วก็ให้โยมคนนั้นไปเอาขวดมาหนึ่งใบ โยมคนนั้นก็ดีใจ เพราะวันนี้จะได้นำมนต์วิเศษจากพระเกจิอาจารย์ดังถึงสองรูปด้วยกัน

และที่สำคัญวิธีทำน้ำมนต์ของท่านนั้นเป็นอัศจรรย์ยิ่งนัก จึงรีบไปเอาขวดและน้ำมาให้หลวงพ่อบอก หลวงพ่อบอกท่านไม่เอาน้ำ รับไว้เพียงขวดเปล่า จากนั้นท่านก็เอามือประสานกันบนปากขวดก็ปรากฏมีแสงสว่างขึ้นและมีน้ำไหลจากมือหลวงพ่อไหลลงไปในขวด ดังภาพ ฝ่ายพ่อท่านคล้ายเห็นดังนั้น ก็รีบยกมือไหว้แล้วก็กล่าวว่า "ท่านจง ฌมยอมแพ้ท่านแล้ว"

หลังจากนั้นเมื่อพ่อท่านคล้ายไปร่วมงานพุทธาภิเษกที่ใด ถ้ารู้ว่าหลวงพ่อบอกไปด้วย ก็จะทำให้ลูกศิษย์ท่านอุ้มท่านมาราบหลวงพ่อบอก (เนื่องจากขาท่านไม่ดี) ผู้ที่ถ่ายภาพนี้บอกว่า เสียตายที่ถ่ายภาพตอนพ่อท่านคล้ายทำน้ำมนต์ไม่ทัน แต่พอเขาเห็นว่าหลวงพ่อบอกจะทำน้ำมนต์ด้วย จึงรีบตั้งกล้องคอยทำไว้ พอหลวงพ่อบอกทำน้ำมนต์ให้ไหลลงไปในขวดเขาก็เลยถ่ายภาพนี้อาไว้ได้

วัดกุมกมลพระเครื่องหลวงพ่ोजง

เหรียญเสมาหลวงพ่ोजง พิมพ์หน้าใหญ่ สร้างปีพ.ศ. 2485

<http://www.amuletheritage.com/p-8.html>

เหรียญเสมาหลวงพ่ोजง พิมพ์หน้าใหญ่ สร้างปีพ.ศ. 2485

ลักษณะ เหรียญปั๊มรูปเหมือนหลวงพ่ोजง พิมพ์หน้าใหญ่ ปี 2485 เป็นเหรียญรูปทรงเสมา หูในตัว ด้านหน้า โดยรอบตกแต่งด้วยลวดลายกนก ตรงกลางเป็นรูปเหมือนหลวงพ่ोजงเต็มองค์ นั่งแบบปางมารวิชัย ไม่มีอาสนะรองรับ มีอักษรขอม 5 ตัวรอบรูปเหมือน ว่า "นะ โม พุท ธา ยะ" อันเป็นหัวใจพระพุทธเจ้าห้าพระองค์ ด้านหลัง ตรงกลางเป็น "ยันต์สี่ทิศสี่มุม" ด้านบนเป็นอักษรไทยว่า "ที่ระลึก" ด้านล่างว่า "หลวงพ่ोजง ๒๔๘๕" พิมพ์ พ.ศ. โค้ง

เหรียญเสมาหลวงพ่ोजง พิมพ์หน้าเล็ก จัดสร้างใน ปี พ.ศ.2485

เหรียญเสมาหลวงพ่ोजง พิมพ์หน้าเล็ก จัดสร้างใน ปี พ.ศ.2485

ลักษณะเป็นเหรียญปั๊มรูปทรงเสมา ด้านหน้าเหรียญเป็นรูปเหมือนหลวงพ่ोजง นั่งเต็มองค์ ด้านบน มีอักขระตัวยันต์ ส่วนด้านล่าง มีข้อความว่า "หลวงพ่ोजงวัดหน้าต่างนอก" ด้านหลังเหรียญ มีตัวเลข "๒๔๘๕" และมีอักขระตัวยันต์ล้อมรอบ

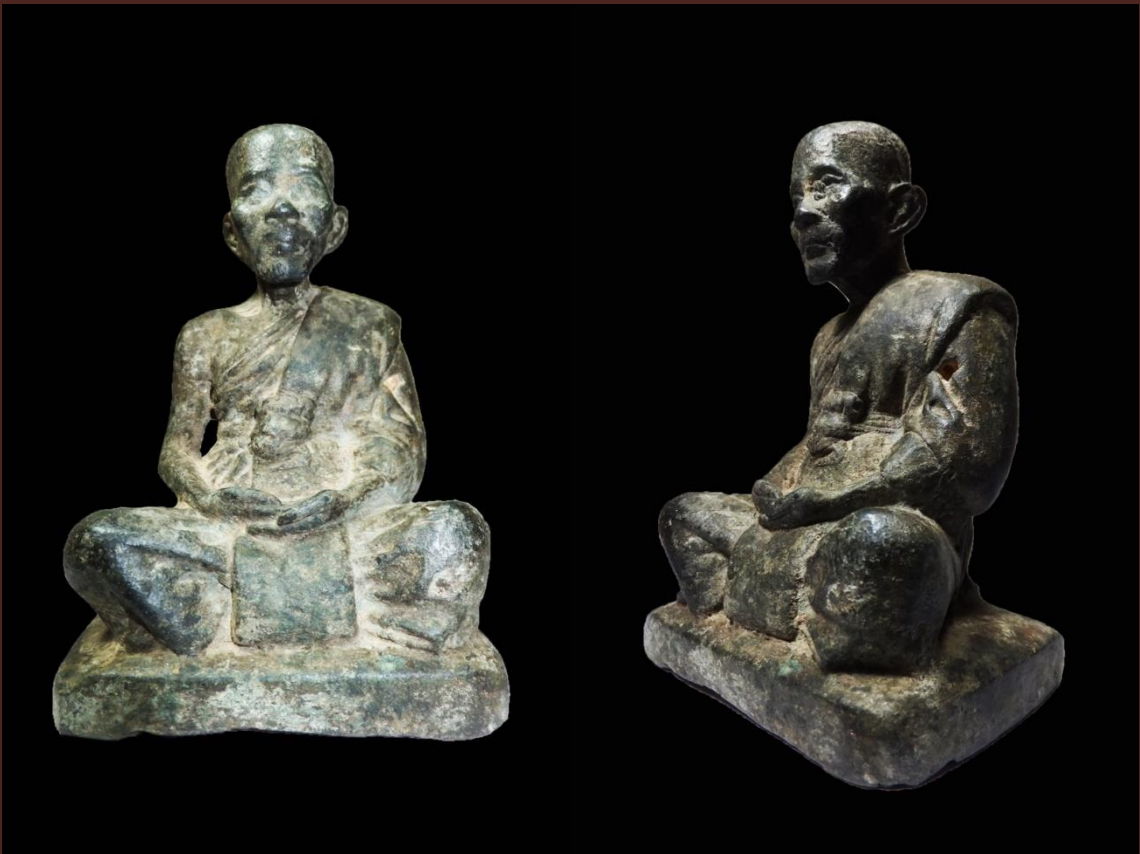
เหรียญรูปทรงเสมา จัดสร้างปีพ.ศ. 2485 เพื่อแจกแก่ข้าราชการและพลเรือนนำไปคุ้มครองป้องกันตนจากภัยสงคราม

เหรียญมังคลายุ จง-นิล หลวงพ่อจง วัดหน้าต่างนอก

เหรียญมังคลายุ จง-นิล จัดสร้างใน ปี พ.ศ. 2507 โดย หลวงพ่อนิล เจ้าอาวาสวัดหน้าต่างใน (น้องชายร่วมสายโลหิตของหลวงพ่อบึง) และ บรรดาศิษยานุศิษย์ ในวาระที่ได้ร่วมกันจัดงานมหา กุศลทำบุญเจริญอายุถวายหลวงพ่อบึง

ลักษณะเป็นเหรียญรูปเสมา ด้านหน้าเป็นรูปหลวงพ่อบึงครึ่งองค์ มีอักษรคำว่า "ทำบุญอายุครบ 94 ปี" ส่วนด้านหลังเป็นรูปหลวงพ่อนิล เจ้าอาวาสวัดหน้าต่างใน และมีคำว่า "อายุครบ 84 ปี"

พระบูชา หลวงพ่อจง พุทธสโร วัดหน้าต่างนอก รุ่นแรก เนื้อสัมฤทธิ์

เหรียญเสมาหลังสิงห์ หลวงพ่อจง ฉลองอายุครบ 6 รอบ ปี พ.ศ. 2487

วัดหน้าต่างนอก ตั้งอยู่ที่ ตำบลหน้าไม้ อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ดินที่ตั้งวัดมีเนื้อที่ ๑๑ ไร่ ๒ งาน[1]

ประวัติ

วัดหน้าต่างนอก ตั้งขึ้นในสมัยปลายกรุงศรีอยุธยา หรือ เมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๓๐๐ โดย หลวงปู่เณร เป็นผู้ก่อตั้ง วัดหน้าต่างนอกได้รับการรับรองสภาพวัดจาก สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ หนังสือรับรองที่ พศ ๐๐๐๓/๖๒๐๕ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยมี นางบุญศรี พานะจิตต์ เป็นรองผู้อำนวยการ ปฏิบัติราชการแทนผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ เป็นผู้เซ็นรับรอง[1]

เหตุที่ชื่อ “วัดหน้าต่างนอก” ก็มีการสันนิษฐานมาจากเหตุ ๒ ประการ คือ ประการที่ ๑ ในสมัยนั้น กองทัพพม่าที่ยกมาตีกรุงศรีอยุธยา ได้ตั้งค่ายใกล้กับสะพานสี่กุก ทางกองทัพกรุงศรีอยุธยาก็ได้ให้ทหารหน่วยสอดแนมสอดส่องดูความเคลื่อนไหวของกองทัพพม่า โดยให้ดูด้วยการเปิดหน้าต่าง

[1] อังอิง หนังสือเจ้าอาวาสและวัดในประเทศไทย (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา) เล่มที่ ๓ หน้า ๒๗๒ : กรมการศาสนา, สำนักพิมพ์ประชาชาติ, กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๐.

หน้าต่างใน หมายถึง ไกล่ชายแม่น้ำน้อย ก็คือตรงที่ตั้งวัดหน้าต่างใน ส่วน หน้าต่างนอก ก็หมายถึง ทางนอกทุ่ง ก็คือที่ตั้งวัดหน้าต่างนอก ประการที่ ๒ ในสมัยนั้น พระภิกษุสงฆ์ท่านมีความเคร่งครัดใน แนวทางปฏิบัติพระกัมมัฏฐาน และได้มีการมีการสันนิษฐานว่า เดิมทีตรงที่ตั้งวัดหน้าต่างนอก เป็น พื้นที่ส่วนหนึ่งของวัดหน้าต่างใน ซึ่งพระภิกษุสงฆ์ใช้เป็นี่สำหรับปฏิบัติธรรมกัมมัฏฐาน และ คงจะมีการสร้างเสนาสนะขึ้นด้วย เพื่อความสะดวกในการปฏิบัติ ต่อมา หลวงปู่เณร จึงได้ตั้งเป็นวัดขึ้น อาจจะตั้งชื่อวัดโดยอรรถโดยธรรมก็ได้ เช่น วัดหน้าต่างนอก ท่านหมายเอาอายตนะภายนอก คือ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ธรรมารมณ์ วัดหน้าต่างใน ท่านหมายเอา อายตนะภายใน คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

ลำดับเจ้าอาวาส

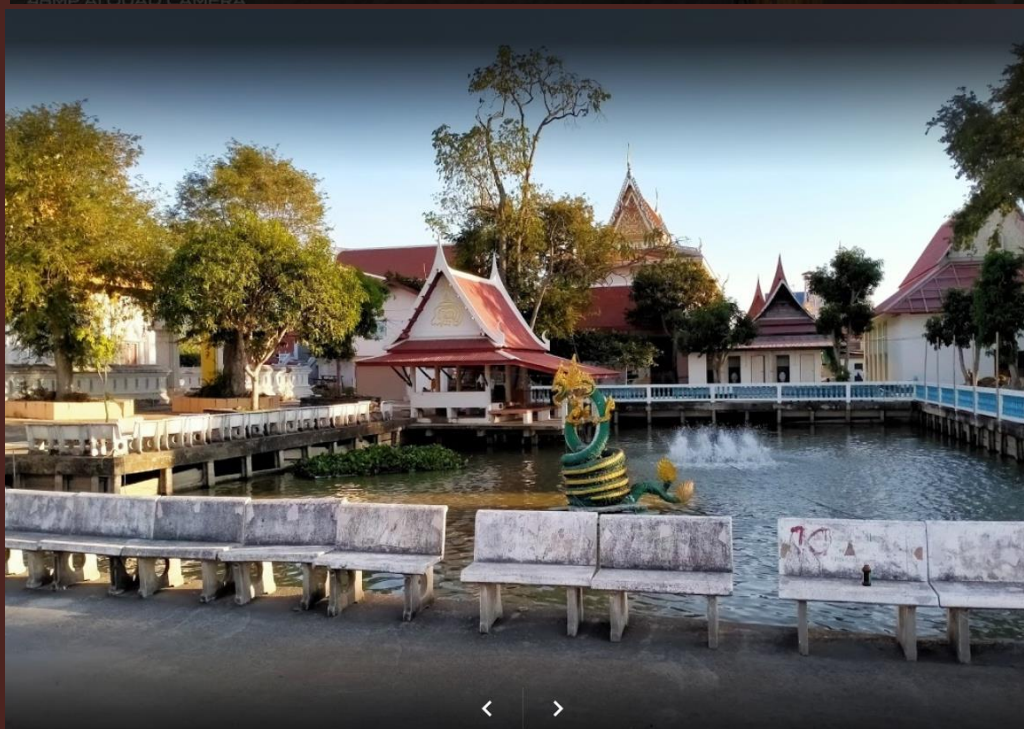
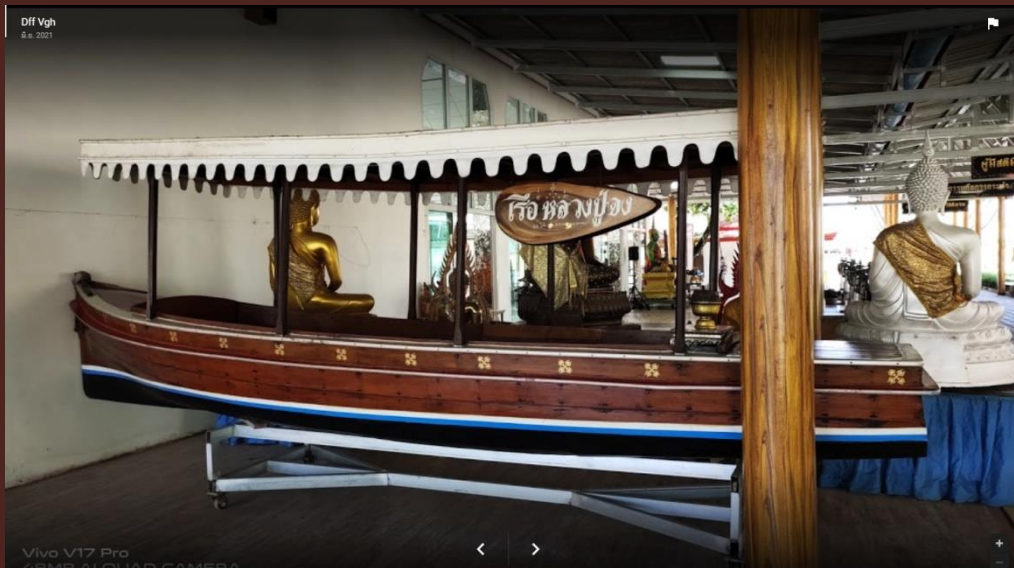
๑. หลวงปู่เณร พ.ศ. ๒๓๐๐ ถึง พ.ศ. -
๒. หลวงปู่เอี่ยม
๓. หลวงปู่อินทร์
๔. หลวงพ่อจง พุทธสโร พ.ศ. - ถึง พ.ศ.๒๕๐๘
๕. พระอาจารย์ไวยท์ พ.ศ.๒๕๑๐ ถึง พ.ศ.๒๕๑๐ (เป็นเจ้าอาวาสได้ ๕ เดือน มรณภาพ)
๖. พระอาจารย์พุท พ.ศ.๒๕๑๒ ถึง พ.ศ.๒๕๑๔
๗. พระครูสมบุรณ์จริยธรรม (แม่้น อาจารย์สมบุนโน) พ.ศ.๒๕๑๕ – ปัจจุบัน [2], [3]

[2] อ้างอิง www.rungsimun.com/

[3] อ้างอิง หนังสือเจ้าอาวาสและวัดในประเทศไทย (จังหวัดพระนครศรีอยุธยา) เล่มที่ ๓ หน้า ๒๗๒ : กรมการศาสนา, สำนักพิมพ์ประชาชาติ กรกฏาคม พ.ศ.๒๕๕๐.

พระครูสมุณฺหจิริยธรรม (แม่้น อาจารย์สมปโนน)

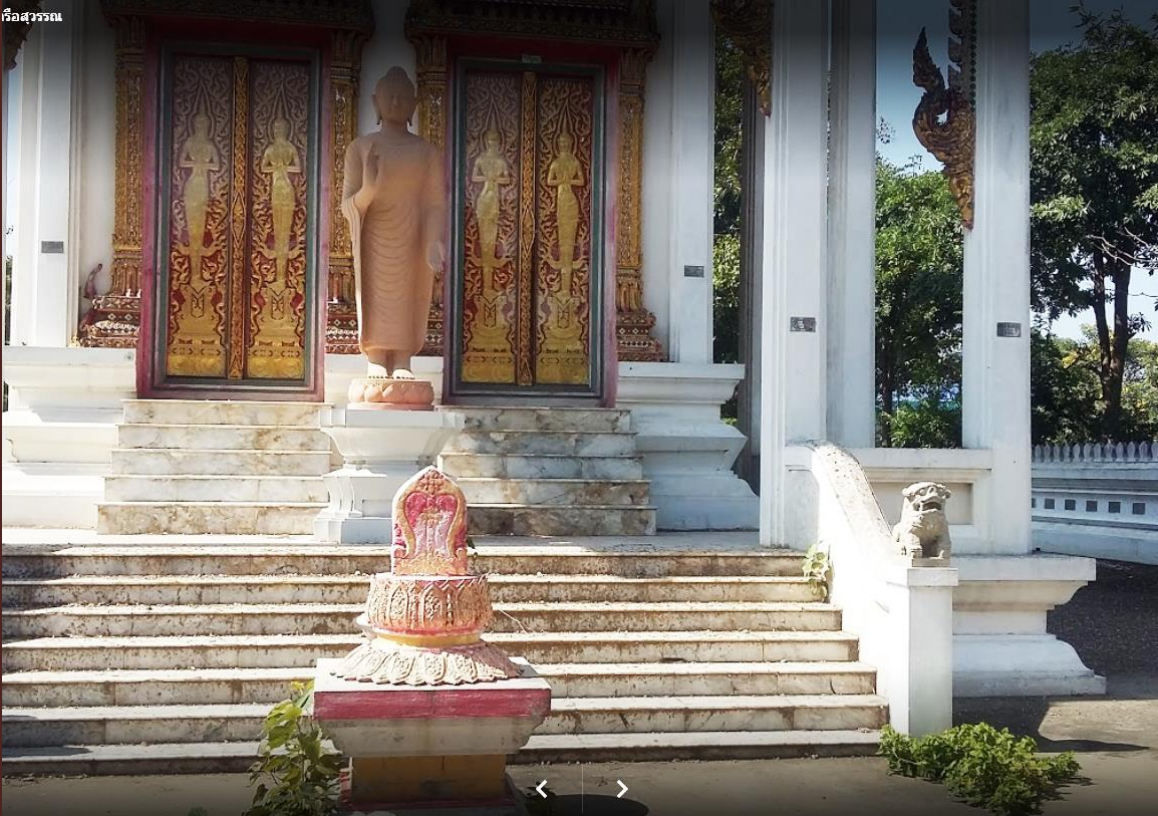
หุ่นขี้ผึ้งหลวงพ่ोजง

มด คนเดินทาง

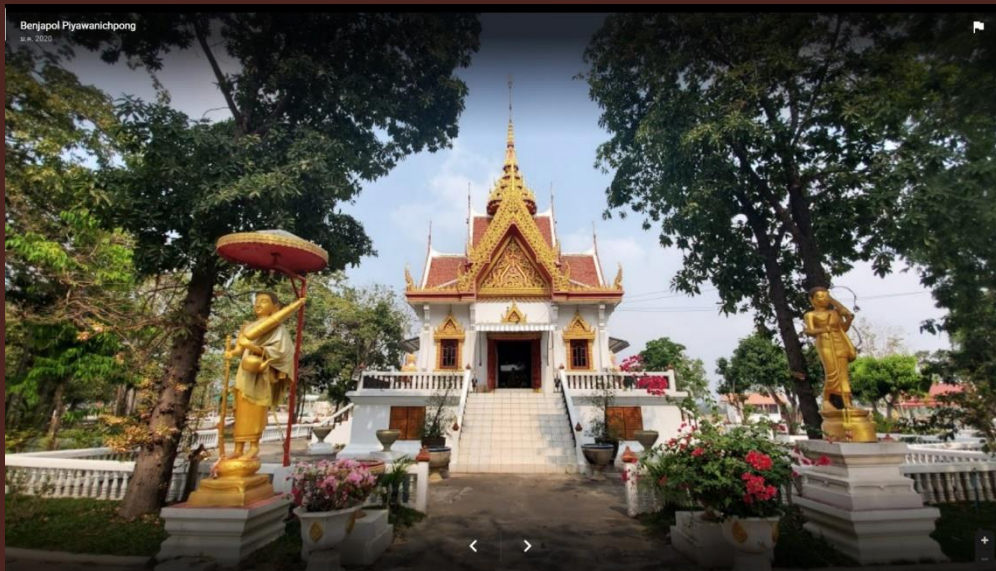

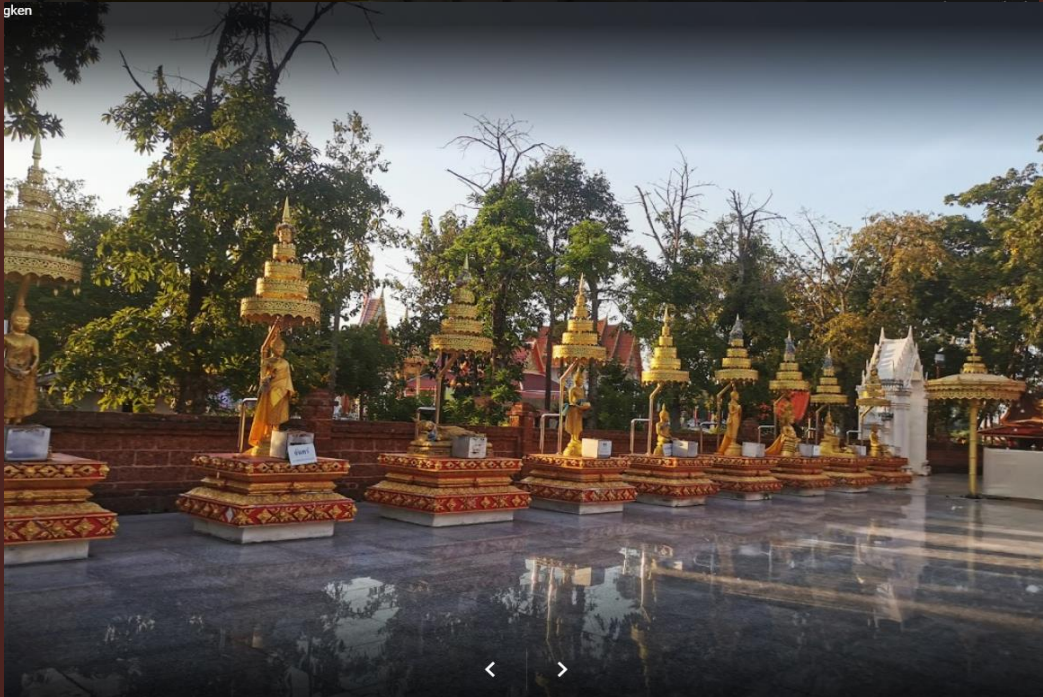
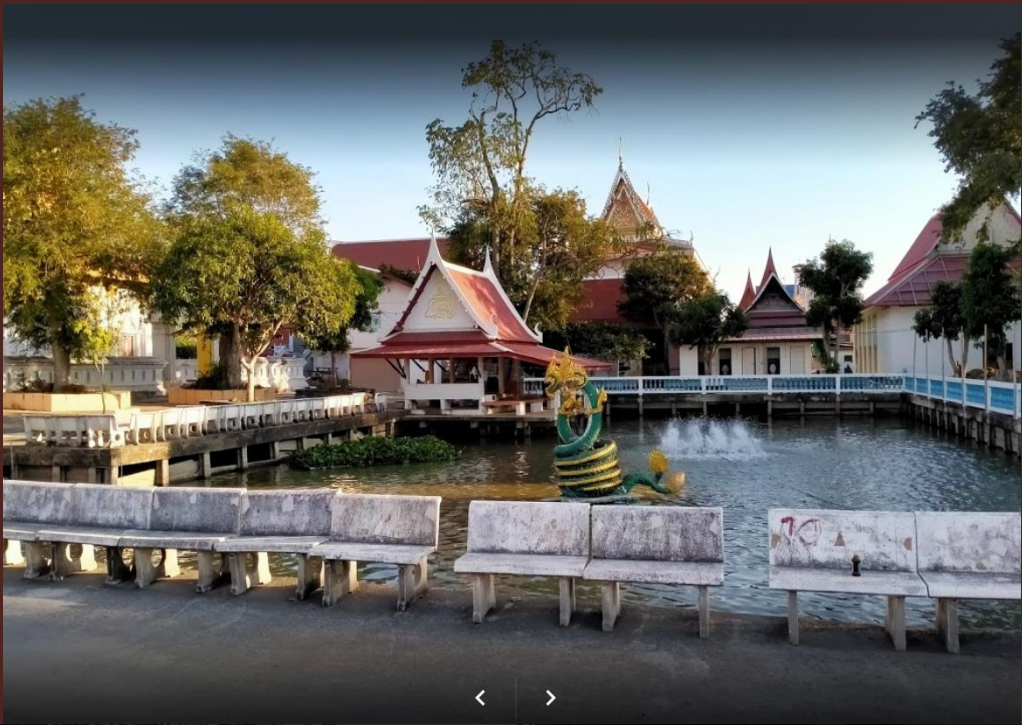
มณฑปหลวงพ่ोजง

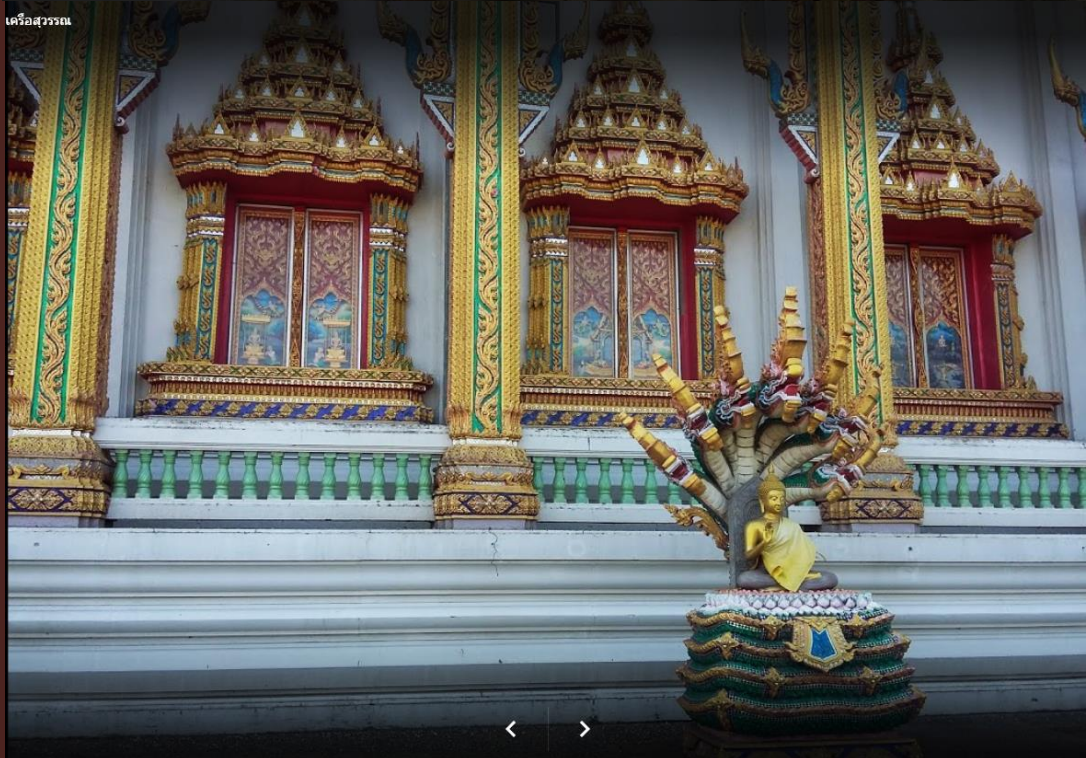

มณฑปหลวงพ่ोजง

ที่มา : Dharma-Gateway , <http://www.dharma-gateway.com/> , หลวงพ่อจง พุทธสโร
(คัดลอกมาจาก <http://www.konmeungbua.com/teacher/>).

Dharma-Gateway , <http://www.dharma-gateway.com/> , หลวงพ่อฤๅษี (พระราช
พรหมญาณ วัดท่าซุง) เล่าเรื่องหลวงพ่อกจ วัดหน้าต่างนอก เรื่องจริงอิงนิทาน
เล่ม 1 (คัดลอกจาก http://www.putthapoom.com/jing_nitan.html)

Dharma-Gateway , <http://www.dharma-gateway.com/> , หลวงพ่อกจทำน้ำมันต์...
(คัดลอกจาก <http://krabentongnam2511.spaces.live.com>)

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, <https://th.wikipedia.org/> , วัดหน้าต่างนอก, โพสต์ 07 สิงหาคม
พ.ศ.2557.

AppGeji, <http://www.appgeji.com/> , หลวงพ่อกจ วัดหน้าต่างนอก.

Google, <https://www.google.com/maps/> , วัดหน้าต่างนอก.

Thai Power Amulets, <https://www.facebook.com/ThaiPowerAmulets/> ,
"เหรียญของคนบ้านหน้าไม้ เหรียญมังคละยุค จง-นิล",
โพสต์ 14 พฤศจิกายน พ.ศ.2562.

amuletheritage.com